Ponson du Terrail

ŢIGANII LONDREI

Volumul 1

Regele ţiganilor

Versiune electronică: **[V4.0]**

PONSON du TERRAIL

ŢIGANII LONDREI

(Les bohémiens de Londres)

Volumul 1

REGELE ŢIGANILOR

(Le Roi des Bohémiens)

Traducerea volumului: Gabriela Agent

Pierre Alexis de Ponson du Terrail

8 Iulie 1829 - 20 Ianuarie 1871

Structura romanului

ŢIGANII LONDREI
(Les bohémiens de Londres)

Volumul 1 - REGELE ŢIGANILOR
(Le Roi des Bohémiens)

Volumul 2 - REGINA ŢIGANILOR
(La Reine des Bohémiens)
sau
ÎNTOARCEREA REGELUI
(La tour du roi)

Partea întâi
COMORILE ZEULUI SIVAH

Capitolul I

O rază de lumină albă se întindea la orizont. Stelele păleau. Era sfârşitul uneia din acele frumoase nopţi de vară al cărui secret îl va avea totdeauna numai singură, India.

La apus, cerul era negru încă, dar constelat de aur. La răsărit, zorii zilei se coborau pe imensa pânză azurie, formată de Oceanul Indian.

Între apus şi răsărit, culcat pe marginea unui promontoriu, ca o zeiţă antică ieşită din baie, un oraş alb, cochet, cu acoperişurile caselor în formă de terasă, cu cingătoarea de grădini verzi şi îmbălsămate, dormea încă: Calcuta. Calcuta, capitala acelei regiuni minunate ce a ieşit sădită şi semănată gata, fecundă ca o femeie romană, născută din acea lume stranie şi minunată, despre care poveştile şi feeriile arabe nu ne-au dat decât o copie palidă, un reflex fără căldură. Calcuta, oraşul minunilor, pe care nepăsarea cabinetului din Versailles şi ruşinoasele meschinării ale politicii o dăduseră pe mâna englezilor, care zidiseră acolo fortul William, în anul precedent, adică la 1757.

Un om călare urma drumul de la Chandernagor la Calcuta. Calul era obosit, călăreţul moţăia; drumul, alb de praf şerpuia pe o câmpie acoperită de arbori mari şi de holde necoapte încă, întocmai ca o cingătoare de argint, care strânge o rochie verde. Totuşi, somnul călăreţului, legănat de umbletul monoton al calului său, era aşa de uşor, că se deşteptă la întâile lumini ale zilei, îşi plimbă privirea sa şovăitoare pe peisajul ce-l străbătea şi zări albele ziduri ale Calcutei, care păreau atunci a mărgini orizontul.

— Hei! Hei! Sir Robert Walden, prietene dragă, îşi zise el atunci, dormi greu ca un gentleman, care a făcut o vânătoare de vulpi în Yorkshire cinci zile şi şase nopţi. Ai făcut trei leghe dormind; asta nu e un păcat, la urma urmelor, fiindcă somnul e un mijloc ingenios de a suprima timpul şi spaţiul, având în vedere nerăbdarea unui om de a se întâlni cu vrăjmaşul său.

Călăreţul, care ţinu acest monolog puţin cam misterios, era un

om ca de vreo treizeci de ani, bălan, cu ochii albaştri, cu profilul acvilin, cu buza plăpândă, un gentleman, adevărat patrician, un călător cosmopolit şi care trecea la Londra, drept cel mai excentric dintre tinerii de neam.

Sir Robert Walden, se zicea că provine din Guilom de Normandia, zis Cuceritorul şi o dovedea. Avea un venit de cincisprezece mii de funzi sterlini să-i cheltuie.

Îl găseai vara la Londra, iarna în Indii. Se suise pe vârful Cordilierilor, vânase urşi în Rusia şi lei în Sahara. Nu i se cunoştea nici metresa, nici duşmanii şi aceia care ar fi auzit cuvintele ce le rostise el cu jumătate voce, ar fi fost foarte uimiţi, mai cu seamă dacă ar fi ascultat urmarea cuvântării sale.

— Un gentilom de rasă normandă, murmură el, mângâind cu mâna coama argintie a calului său, nu poate să aibă decât un cuvânt şi eu l-am dat pe-al meu frumoasei şi nenorocitei lady Cecily, femeia dobitocului de lord Asburthon, strălucitul guvernator al Indiilor, că o voi scăpa de infamul ei cumnat, sir Jack Asburthon, cocoşatul cel afurisit!

— Însă, sir Jack a sosit ieri la Calcuta, aducând neghiobul vestea despre moartea micului Lionel. Dar am primit, în aceeaşi zi, o scrisoare de la lady Cecily şi iată-mă gata!...

Vorbind astfel, sir Robert avea un zâmbet mândru şi în ochiul său albastru, aşa dulce de obicei, se aprindea o flacără de nimfe. Deoarece drumul ce-l urma făcea o cotitură, zări înaintea sa o grupă neagră care se mişca.

Întunericul era mare încă; totuşi, un om care s-a urcat pe Cordilieri are vederea pătrunzătoare şi sir Robert distinse îndată doi oameni care umblau încet; unul din ei purta o sarcină pe umeri.

Din când în când, aceşti oameni se întorceau şi pare că explorau cu privirea drumul ce-l făcuseră deja.

„Nu cumva aceşti oameni or fi având nevoie de mine?...” cugetă sir Robert Walden. Şi dădu pinteni calului.

Când fu aproape de tot de această grupă de pietoni, îi examină mai cu atenţie. Unul era de vârstă matură – cel care purta o sarcină pe umeri. Era mic, slab, nervos. Pielea feţei îi era bronzată, dar n-avea tonurile calde ce le dă soarele indian.

Sir Robert recunoscu în el un zingari, adică un ţigan. Ţiganii n-au patrie; ei rătăcesc prin lume, căutând cu preferinţă cetăţile mari.

Cu doi ani mai înainte, regele George al III-lea făcuse un

adevărat iureş printre ţiganii care forfoteau prin Londra şi îi trimisese în Indii.

Tovarăşul omului cu greutatea pe umeri era un băieţandru tânăr de tot, care putea să aibă patrusprezece sau cincisprezece ani.

Era mare, cu o talie admirabilă şi de o frumuseţe energică sub faţa lui arămie. O băsmăluţă vărgată era legată în jurul capului şi nişte cercei lungi de mărgele îi sclipeau de-a lungul obrajilor.

Sarcina ce o purta celălalt zingari nu era altceva decât o încântătoare fetiţă de patru ani, albă ca un crin şi cu obrazul încadrat de un bogat păr negru.

Când sir Robert Walden fu lângă ei, auzi aceste câteva cuvinte schimbate repede între cei doi ţigani:

— Sunt obosit zicea cel mai bătrân şi dacă acest gentleman ar vrea să ia pe Topsy până la porţile Calcutei…

— Taci, Nathaniel, răspunse celălalt, o să fii totdeauna un cerşetor laş şi fără inimă. Dă-mi fata s-o duc eu! N-avem nevoie de acest gentleman.

Dar sir Robert care mergea îndărătul lor, interpelă pe flăcău:

— Hei, hei, cocoşelule, zise el, suntem prea fuduli, mi se pare!

Copilul se întoarse şi susţinu privirea gentlemanului, pe când ţiganul mai bătrân încovoia şira spinării şi salută.

— Sunt mândru, zise el, pentru că am dreptate.

Şi voi să-şi urmeze drumul. Sir Robert îl opri cu un gest.

— Ţigănuşule, zise el, eu nu sunt nici ofiţer al regelui George, nici membru al parlamentului care a izgonit pe semenii tăi din Londra şi ar fi rău din partea ta să refuzi un serviciu. Fiindcă tovarăşul tău a ostenit, să-mi dea fata, c-am s-o duc eu.

Sir Robert vorbea cu francheţe şi accentul lui era plin de bunătate.

Tânărul ţigan, care mergea desculţ, cu o puşcă proastă pe umăr şi cu un cuţit la brâu, se simţi biruit de această generozitate simplă şi dreaptă.

Fetiţa, doborâtă de oboseală şi cu ochii buimăciţi de somn, se uita când la gentleman, când la calul lui.

— Haide! zise sir Robert aceluia pe care tânărul îl chemase Nathaniel, dă-mi copilul şi spune-mi unde trebuie să-l las la Calcuta.

Nathaniel se uită la mititică şi îi zise în englezeşte:

— Vrei să mergi cu Măria Sa?

— Da, răspunse ea.

Sir Robert întinse braţele, o luă şi o aşeză înaintea sa pe gâtul calului.

Atunci Nathaniel îi zise:

— Dumnezeu ajută la rându-i pe aceia care vin în ajutorul sărmanilor. Dacă Măria Ta vrei să depui copilul în foburgul din Calcuta, la Schoultry of the Brahmane, o să-l iau de acolo când voi sosi.

— Ce este acel Schoultry of the Brahmane? întrebă sir Robert Walden.

— Este o cârciumă ţinută de un bătrân preot indian, al cărui templu l-au dărâmat englezii şi prin urmare i-au distrus profesiunea. Nemaiavând un idol de slujit, moşneagul s-a făcut cârciumar.

Sir Robert Walden începu să râdă.

— Adio, zise el, o să-ţi găseşti fata la Schoultry.

Dădu pinteni calului şi se depărtă în galop, lăsând pe cei doi ţigani să-şi urmeze drumul pe jos şi anevoie, fiindcă făcuseră deja un drum lung.

— N-ai făcut bine, Nathaniel, să dai fata pe mâna acelui gentleman, zise atunci ţiganul cel tânăr.

— Pentru ce?

— Mai întâi, pentru ca englezii sunt vrăjmaşii noştri de moarte.

— Un motiv mai mult ca să ne servim de ei.

— Pe urmă, reluă flăcăiandrul, pentru că nişte oameni care fură provincii, ca englezii, sunt în stare să fure şi copii.

Nathaniel pufni în râs.

— Pe coarnele Satanei! zise el, dacă acest gentleman vrea s-o adopte, o să-mi facă un serviciu.

— Cum! Ţi-ai lăsa fata?

— O copilă rea care plânge de dimineaţa până seara, pe care trebuie s-o trag pretutindeni cu mine de când a murit mamă-sa şi care mă împiedică de la treaba mea!… Nu ştii că ieri a vrut s-o sugrume pe Mika, drăguţul de dobitoc care mi-e aşa de folositor?

Vorbind astfel, Nathaniel îşi băgă mâna în buzunar şi scoase din el un lucru roşcat şi vioi, un animal cu ochii mici şi cu botul ascuţit, un dihor… Trecându-şi mâna pe spinarea îngrozitorului animal pe care începu să-l mângâie, ţiganul adăugă:

— Noroc că Mika s-a smuls şi a muşcat-o.

— Nathaniel, zise cu gravitate tânărul, eu voi fi într-o zi regele ţiganilor, nu uita…

— Ei bine?

— În ziua aceea te voi goni din seminţia noastră: eşti un tată rău.

— Bah! zise Nathaniel râzând, dacă n-am calităţile unui cap de familie, am altele; şi drăguţa asta de Mika pe care tu n-o poţi suferi, a făcut mari servicii seminţiei noastre.

Tânărul dădu din umeri.

— Da, ştiu, zise el; Mika şi cu tine, omul şi fiara, sunteţi hoţii seminţiei, voi jefuiţi prăvăliile din Londra; dar suntem în India acum şi aş fi curios să ştiu…

— Ce caut la Calcuta?

— Da.

— Ei bine, mă duc să văd dacă prăvăliile sunt tot aşa de bine garnisite ca cele din Londra.

Copilul îşi încreţi buzele cu dispreţ.

— Eu, zise el, am cu totul alt scop.

— Şi care?

— Asta-i secretul meu; dar pentru ca să nu-mi umpli capul cu întrebările tale, află numai că mă duc să caut o comoară.

La acest cuvânt, Nathaniel făcu nişte ochi mari.

Băiatul îşi puse un deget pe buze şi adăugă:

— Dac-o descopăr, cel din urmă ţigan din seminţia noastră o să fie mai bogat decât un pair de Englitera şi tu n-o să mai ai nevoie de dihorul tău.

— Atunci, zise cu voce seacă Nathaniel, o să caut şi eu să-mi iubesc copila.

Cum vorbeau ei aşa, au ajuns la primele case ale foburgului oriental din Calcuta.

— Rămâi cu bine, zise flăcăul.

— Unde te duci, Jean?

— Să-mi caut comoara.

— O să te mai văd la Calcuta?

— Poate o să ne mai găsim diseară la tabără… La revedere şi noroc bun!

Nathaniel apucă pe o stradă lungă şi largă în mijlocul căreia se găsea cârciuma brahmanului. Cel pe care el îl numise Jean şi care-şi zicea Jean de Franţa printre ţigani, o coti la stânga şi coborî spre port.

Se făcuse ziuă şi marea strălucea ca o imensă oglindă de aramă. Sub cerul Indiei, oamenii trăiesc noaptea şi dorm ziua.

La primele raze ale soarelui, locuitorii se întorc acasă şi se culcă; la cele din urmă lumini ale crespusculei, uliţele unui oraş

indian se umplu, murmure se ridică, cânturi răsună; soldatul începe a da raită prin cârciumă; indul se apucă de cerşit, bonzul îşi mormăie rugăciunea, dervişul se învârteşte pe un picior – acesta este felul lui de a-l adora pe Dumnezeu – baiadera îşi ia pozele ei cele mai graţioase şi, jucând, face să se ciocnească brăţările de aur ce încarcă braţul ei gol. Deoarece soarele nu apăruse încă pe creasta munţilor ce închid orizontul, cheiurile portului erau pline de însufleţire şi o grupă de mateloţi englezi înconjura o baiaderă care juca la sunetul unei dairea şi al unui fluier, două instrumente pe care un singur om, un bătrân indian le punea în mişcare: cu mâna stângă lovea daireaua şi cu dreapta trecea fluierul sub buze. Către grupa aceasta se îndreptă Jean de Franţa.

Foarte ocupaţi de dansul şi de frumuseţea baiaderei, privitorii nu-l băgară în seamă. Flăcăul se strecură până la rândul întâi, privi cu luare aminte pe bătrânul indian şi murmură pe englezeşte:

— Este chiar el!

Apoi ieşi din grupă şi se ţinu la oarecare depărtare, ca un om care stă la îndoială pe ce drum să apuce. Deodată se auzi bubuind tunul portului. Acesta era semnalul care anunţa deschiderea porţilor oraşului englez.

Fără veste, baiadera îşi curmă jocul, bătrânul indian îşi băgă fluierul şi beţişorul la brâu, mateloţii se risipiră.

Jean de Franţa dispăruse deja şi o luase pe o ulicioară strâmtă în fuga mare; se dusese să se culce la uşa unei colibe făcută din lut şi bambus.

Nişte hieroglife singulare, nişte zugrăveli bizare roşii şi albastre acopereau uşa acestei colibe. Jean de Franţa se culcă jos, cu faţa la pământ şi se prefăcu că doarme. Câteva minute mai apoi, nişte paşi se auziră în ulicioară şi nişte voci ajunseră la urechea tânărului ţigan. Era baiadera şi cântătorul din fluier care vorbeau în limba indu. Jean de Franţa avea o imobilitate perfectă.

Cântătorul din fluier se opri la uşa colibei, îl zări pe Jean de Franţa şi făcu un pas înapoi.

— Doarme, zise baiadera.

Cântătorul îl îmbrânci cu piciorul şi îi zise pe indiană:

— Dar scoală-te d-aci, câine de venetic! Eşti la uşa unei biserici.

Omul care se prefăcea că doarme întoarse capul, deschise un

ochi şi îl închise iar bombănind ceva.

— E beat! murmură baiadera.

Cântătorul din fluier vârî o cheie în uşa cu hieroglife, pe care o deschise; tovarăşa lui şi el intrară în biserică şi se închiseră în ea.

Atunci, Jean de Franţa se apropie de uşă şi îşi lipi ochiul de o crăpătură prin care putea să vadă tot ce se petrecea înăuntru.

Cântătorul şi baiadera vorbeau încet, dar Jean de Franţa avea urechea fină şi avu un zâmbet de triumf murmurând în sine:

— Noroc că înţeleg limba preoţilor Indiei…

Capitolul II

Cu un ceas mai înainte, „Schoultry of the Brahmane”, această cârciumă de care Nathaniel, ţiganul îi vorbise lui sir Robert Walden, găzduia o companie numeroasă în jurul meselor ei.

Vreo doisprezece ofiţeri englezi vorbeau cu gravitate, bând vinuri franţuzeşti şi fumând lungi ţigări parfumate.

— Domnilor, zicea unul, nu suntem englezi degeaba şi nimeni nu trebuie să înţeleagă mai bine ca noi humorul excentric, spleenul şi ceea ce povestitorii noştri numesc fluturii negri. Totuşi eu mărturisesc că n-am cunoscut niciodată un gentleman mai posomorât şi mai trist ca guvernatorul nostru, Graţia Sa lordul Asburthon.

— Nu ştiu dacă e posomorât, răspunse un tânăr stegar, copil de optsprezece ani, blond şi rumen ca o fată mare; dar ceea ce pot să confirm, este că nu se vede niciodată; se ascunde de privirile noastre ca vechii regi ai Persiei care trăiau pe după perdea.

— Eu cred, reluă un al treilea, că lordul Asburthon are vreo supărare tainică.

— Ce e drept, s-a despărţit de nevastă-sa, despre care se zice că e foarte frumoasă.

— Eu am văzut-o, zise un al patrulea băutor, tânăr ofiţer milionar care, la Londra, era primit în înalta aristocraţie. Lady Cecily are abia douăzeci de ani, e foarte frumoasă şi lord d’Asburthon şi-a pierdut capul în ziua în care, în loc s-o ia cu el, a exilat-o într-un vechi castel din Scoţia, unde ea îl creşte pe cel de-al doilea fiu, un copil pe care tată-său îl urăşte chiar din momentul în care s-a născut.

Unul din băutori care se ameţise şi al cărui cap făcuse din masă o pernă, redeschise atunci ochii şi-i privi pe tovarăşii săi.

Era un om ca de vreo treizeci de ani, cu buzele groase, cu corpul vârtos, cu părul negru şi a cărui faţă, frumoasă încă, dar obosită, purta urmele celor două patimi care uzează aşa iute pe luptătorul cel mai solid: jocul şi beţia.

— Aha! strigară ceilalţi, iată că chirurgul Bolton se trezeşte. Ai chefuit uşor astăzi doctore.

— Aşa de uşor, domnilor, încât mi se pare c-am auzit numele lui lady Cecily.

— Adevărat.

Bolton încruntă sprânceana.

— Domnilor, reluă el, spuneţi tot ce poftiţi despre lordul Asburthon, afirmaţi că e un om ursuz, tiran şi care va ruina influenţa noastră în India, prin excentricităţile şi cruzimile lui inutile, habar n-am! Dacă adăugaţi că e mândru de neamul său, ca şi cum s-ar coborî de la Jupiter şi că visează pentru fiul său mai mare, micul Roger, un băiat rău care e portretul unchiului său, sir Jack Asburthon, un viitor strălucit, chiar de ar trebui să ruineze Compania Indiilor, eu n-o să vă contrazic. Dar nu cumva să vă atingeţi de lady Cecily, care e un înger de virtute, de nobleţe şi de bunătate!

— Şi frumoasă pe deasupra! adăugă unul din ofiţeri.

Bolton îşi turnă de băut.

— Aşa de frumoasă, că ar fi în stare să vă înnebunească pe toţi!… zise el.

— Ei bine, dragă doctore, reluă tânărul ofiţer care, cel dintâi, se plânsese de caracterul lordului Asburthon, fiindcă pari a fi aşa de bine la curent cu afacerile lordului, spune-ne…

— Ce vreţi să ştiţi?

— Pentru ce lordul Asburthon şi-a deportat el nevasta în Scoţia?

— Pentru ce? zise Bolton cu un aer posomorât; doar pentru că există totdeauna un demon gelos pe un înger; pentru că lordul Asburthon are un geniu rău, care a cutezat să calomnieze pe ducesă şi să ridice bănuieli infame asupra naşterii micului Lionel.

— Şi… acel geniu rău?

— A sosit pe bordul unei nave, venind din Englitera; este sir Jack Asburthon, fratele mai mic al guvernatorului sir Jack cocoşatul, dezmoştenitul, răutăciosul; sir Jack, spiritul întortocheat şi laş care ar vrea tare mult să vadă murind pe micul Roger, cum a murit şi nenorocitul de Lionel.

— Cum! strigară ceilalţi, cel din urmă copil al ducesei a murit!

…
— Sir Jack, însărcinat cu o misiune pe lângă fratele său de către cabinetul din Londra, a adus această ştire.
— Şi lordul Asburthon n-a simţit nicio durere?
— Niciuna. De altminteri, guvernatorul nu iubeşte pe nimeni. Dacă fiul său mai mare ar muri, trufia lui ar fi doborâtă; pairul Engliterei ar putea să sufere, dar omul… niciodată!
— Vorbele chirurgului Bolton sunt curat de aur, domnilor! zise atunci o voce în pragul uşii.
— Întoarseră capul şi un „ura” general răsună.
— Hei! zise Bolton, este prea onorabilul sir Robert Walden!
— Chiar eu, domnilor, vă salut!
Gentlemanul ţinea de mână pe copila de ţigan, care-şi plimba privirea ei uimită, asupra tuturor acelor uniforme strălucite.
— Domnilor, zise sir Robert, vă prezint fructul vânătoarei mele nocturne. Priviţi vânatul frumos ce l-am găsit în drumul meu. Cât e de frumoasă copila asta, sub zdrenţele ei!
Şi gentlemanul, mângâia părul în dezordine al micuţei Topsy.
El reluă:
— Nu s-ar zice că e fata unei lady, copila unui prinţ? sărmana mititică, cum trebuie să sufere printre ai săi!
— Dar este una din acele ţigăncuţe, reluă chirurgul Bolton, care rătăcesc pe uliţele Calcutei în zilele de sărbătoare.
— Da.
Şi sir Robert Walden, povesti cum devenise protectorul momentan al copilei. Apoi o luă pe genunchi, se aşeză la masa ofiţerilor şi le zise:
— Turnaţi-mi un pahar de şampanie, domnilor!
— Ia te uită! zise stegarul, dar de unde vii d-ta sir Robert?
— Din pădurile de la Burdwan, unde am vânat elefanţi.
— Şi te-ai întors la Calcuta, pentru ca să vânezi tigrii.
— Întocmai.
— Vei fi servit după pofta inimii, sir Robert, zise un nou venit, care intră în acel moment.
Era un ofiţer de ordonanţă al guvernatorului.
— Domnilor, adăugă el, lordul Asburthon vă invită la o vânătoare mare, în pădurile de la Bao. Plecăm astă seară.
— Atunci, zise chirurgul Bolton, mă duc să-mi pregătesc trusa, fiindcă guvernatorul nu-şi cruţă oamenii; bietul meu bisturiu, o să aibă de lucru.
— Domnilor, domnilor, observă stegarul, uitaţi serviciul: este

cinci dimineaţa; iată momentul de a merge la manevră.

Ofiţerii se sculară şi ieşiră, afară de chirurgul Bolton şi de sir Robert Walden, care nu făceau parte din armată. Acesta din urmă, găsindu-se singur cu chirurgul, aruncă o privire în jurul său pentru a se asigura că puteau să vorbească în toată libertatea.

— Nu pentru a vâna tigri m-am întors, zise el încet.

— Oh! Îmi cam închipui eu, zise Bolton cu un aer de mister; ştiu că aveţi pentru nenorocita lady Cecily o prietenie respectuoasă.

Sir Robert suspină.

— Aţi jurat o ură de moarte infamului sir Jack.

O flacără de mânie sclipi în căutătura limpede a englezului.

— Ştiţi că Lionel, mititelul, a murit? reluă chirurgul.

— Da, zise sir Robert; dar sir Jack n-o să aibă timp să-l omoare pe celălalt, că sunt eu aici!…

Pe când ei schimbau cu jumătate de voce aceste câteva cuvinte, un zgomot de paşi se auzi afară şi îndată sir Robert Walden, văzu intrând pe ţiganul Nathaniel. Fetiţa se lipi lângă gentleman, făcând un gest de groază.

— Copiliţă dragă, zise sir Robert cu bunătate, nu mai cunoşti pe tatăl tău?

— Ba da, ba da! zise copilul cu lacrimile în ochi, dar nu mai vreau să mă întorc la el!

— Pentru ce?

— E rău… şi mă bate!

Şi Topsy privea cu spaimă dihorul înfricoşător, care îşi arăta botul scos pe gura buzunarului lui Nathaniel. Gentlemanul aţinti asupra ţiganului o privire aprigă.

— Cum! Smintitule! zise el, tu-ţi baţi fata?

— Ce să fac, Măria Ta? zise ţiganul cu neruşinare, totdeauna se lega de dihorul meu. Mika îmi ajuta să-mi agonisesc pâinea, pe câtă vreme fata asta îmi este numai belea pe cap.

— Vrei să mi-o laşi mie? zise sir Robert, după ce se gândise câteva secunde.

La această întrebare neaşteptată, Nathaniel făcu un pas înapoi şi faţa lui luă o expresie de surprindere veselă. Sir Robert mângâie copilul şi îi zise:

— Vrei să rămâi cu mine, mititico? O să te învăţ a citi în cărţile cu icoane şi o să-ţi dau rochii frumoase, cum au fetele lorzilor.

— Oh! Vreau, vreau! strigă copilul, care-şi aruncă braţele pe după gâtul gentlemanului.

Sir Robert scoase din buzunarul său o pungă şi o aruncă la picioarele lui Nathaniel.

— Tu nu eşti tatăl acestui copil! îi zise el cu dispreţ. Un maimuţoi pocit ca tine, nu se poate să fi născut un asemenea înger.

Ţiganul ridică punga şi răspunse cu obrăznicie:

— În cele din urmă, poate că Măria Ta are dreptate. Mama acestui copil era cam fluşturatică şi i-am tras de mai multe ori câte o sfântă de bătaie.

Salută şi ieşi, lăsându-şi copilul şi mângâind dihorul.

Capitolul III

Luna lumina vasta savană ce se întinde între Calcuta şi Sunderbundsul. Era pe la două de dimineaţă şi escorta lordului Asburthon, guvernator general al Indiilor, era pe drum de la zece seara.

Doisprezece elefanţi călăriţi de indieni şi câţiva ofiţeri englezi, deschideau marşul.

În urmă, ca un vechi general de armată, înainta elefantul alb al guvernatorului.

Lordul Asburthon, pare că voia să justifice în toate lucrurile opinia ofiţerilor săi, ca să nu devină nepopular în India.

A călări pe un elefant alb, animal adorat ca un Dumnezeu de către indieni, însemna a arăta cel mai adânc dispreţ către rasa cucerită.

Elefantul purta pe spinarea sa o howdah închisă, bătută cu gratii de fier, în care se găsea mahotul, care mâna dobitocul cu ajutorul unei vergi de jonc, terminată printr-un cârlig de oţel şi guvernatorul, înarmat cu o carabină cu două ţevi şi cu o suliţă otrăvită cu teribilul curariu din Java. Chirurgul Bolton era călare şi mergea lângă sir Robert Walden, călare şi el pe un armăsar straşnic de rasă arabă. Amândoi vorbeau încet.

— Va să zică, spunea chirurgul, aveţi de gând să-l provocaţi pe sir Jack?

— Da.

— Când?

— Chiar mâine, când ne vom întoarce de la vânătoare.

— Sir Jack o să se bată?

— Cred că da, dacă o să-l pălmuiesc înaintea ofiţerilor fratelui său.

— Oh! Oh! Băgaţi de seamă, prea onorabilul meu lord; sir Jack, e un mizerabil, e în stare să adauge o nouă infamie la toate celelalte şi să strige în gura mare, că sunteţi amantul lui lady Cecily.

— Lordul Asburthon n-o să-l creadă!

— Guvernatorul crede tot ce spune fratele său. Ba chiar, dacă am voie să vă dau un sfat...

— Să vedem, zise sir Robert Walden.

— Lăsaţi mai bine vânătoarea, întoarceţi-vă la Calcuta, provocaţi-l pe sir Jack şi, dacă îl omorâţi, fugiţi! Lordul Asburthon ar fi în stare să vă trimită la spânzurătoare.

— O să mă gândesc, răspunse flegmatic excentricul gentleman.

Deodată, indienii care mergeau înaintea cortegiului începură a zbiera; elefanţii se opriră, bătând din picioare şi caii îşi zbârliră coamele lor ciulind urechile, în semn de spaimă. Acela al lui sir Robert Walden se ridică în două picioare.

— Oh! oh! zise Bolton, deja tigrul! Indienii ne-au informat rău zicându-ne că nu-l vom găsi decât în zorii zilei.

Bolton n-apucă să isprăvească şi un răget înfricoşător izbucni în pădure. Un tigru monstruos sări în mijlocul cercului format de elefanţi.

Cincisprezece gloanţe şuierară, fără să aştepte pe monstru, care se opri un moment proptit pe sine însuşi, cu ochiul sângeros, cu gura căscată; apoi dintr-o singură săritură, atinse calul pe care stătea sir Robert Walden şi îi înfipse ghearele în piept. Calul scoase un nechezat de durere şi se răsturnă peste călăreţul său.

Dar sir Robert Walden care nu-şi pierduse un singur moment sângele rece, se desfăcu şi, pe când tigrul se năpustise asupra calului care gâfâia, îi vârî ţeava carabinei sale în ureche şi trase. Tigrul căzu mort pe loc. Dar un lung muget se ridică îndată în mijlocul tufişului şi un nou monstru, tigroaica, se năpusti asupra lor.

Ea era mai mare decât tigrul care pierise; trecu ca un fulger, răsturnând, sfărâmând totul în drumul ei. Sir Robert Walden era în picioare, fără alt reazem decât calul mort.

Dar tigroaica nu se repezi asupra lui sir Robert Walden. Zdrobi sub ghearele ei doi indieni care îi opreau calea şi sări pe elefantul alb al guvernatorului.

Lordul Asburthon era un om cu sânge rece, îşi luă carabina şi

trase de două ori, una după alta.

Tigroaica nu căzu; cu ghearele şi dinţii ei, apucă pielea noduroasă a elefantului, care încercă în zadar s-o calce în picioare şi labele sale enorme atingeau howdaua pe care clătinarea o făcuse a se înclina înainte.

Guvernatorul apucă pistoalele şi trase iar; dar tigroaica urca mereu şi lordul Asburthon simţea pe faţa sa suflarea arzătoare a monstrului.

— Trageţi odată, ticăloşilor! strigă sir Robert Walden către indienii din escortă.

— Ei n-o să tragă, răspunse Bolton care trăsese deja asupra animalului şi nu mai avea arma încărcată, ei n-o să tragă, pentru că le e frică să nu rănească elefantul alb care e un Dumnezeu pentru ei.

Deja tigroaica îşi înfipse ghearele pe marginea howdalei şi lordul Asburthon era aşa aproape de ea, încât nu putea să facă uz de suliţa sa, când un om, sau mai bine zis un copil, iute ca tigrii, năpustindu-se ca ei, se aruncă în mijlocul învălmăşelii, înarmat numai cu un pumnal. Apucă cu amândouă mâinile coada monstrului, se încleştă de ea şi, cum tigrul se întorcea, pentru a sfâşia pe acest nou duşman, îi înfipse pumnalul în gât.

Ghearele tigrului, înfipte adânc în sârma howdalei, se înmuiară şi omul şi fiara, se rostogoliră unul peste altul pe pământ, omul lovind într-una, fiara scoţând nişte răgete furioase. Această luptă de un minut, avu pentru privitorii îngroziţi, durata unui secol.

Dar ei scoaseră un strigăt de triumf, când văzură omul ridicându-se singur, mândru şi liniştit, călcând în picioare stârvul tigroaicei.

— Ţigănuşul! exclamă sir Robert Walden.

Era, într-adevăr, acel copil de patrusprezece ani, cu care gentlemanul se întâlnise în dimineaţa precedentă pe drumul spre Calcuta şi pe care noi l-am lăsat, trăgând cu urechea la uşa pagodei.

Copilul fu înconjurat şi guvernatorul Indiilor, nobilul lord Asburthon, binevoi să se coboare de pe elefant, pentru a mulţumi liberatorului său.

— Cine eşti tu? îi zise; ce neam de om eşti?

Copilul ridică spre înfricoşătorul guvernator, o privire liniştită şi semeaţă.

— Mă numesc Jean de Franţa, răspunse el şi sunt ţigan.

— Ei bine! Un om aşa de brav ca tine nu poate să ducă o viaţă rătăcitoare. Vrei să intri în serviciul meu?... O să te fac bogat.

Copilul se uită cu mândrie la lord, măsurându-l de sus până jos.

— Mă iertaţi, milord, zise el, dar veţi aprecia rău serviciul ce vi l-am făcut. Sunt gentilom; cobor în linie dreaptă de la Robert conte de Granville şi nu slujesc pe nimeni.

Copilul făcu un pas înapoi şi salută.

— Nu e ţigan, zise sir Robert Walden; este un hidalgo.

Lordul Asburthon, palid de mânie, îşi scoase punga din chimir.

— Păstraţi-vă aurul vostru, milord, îi strigă Jean de Franţa, eu nu cer pomană!

Şi ieşi iute din cercul format în jurul lui, se repezi în pădure şi dispăru.

— Smintitul ăla a îndrăznit să mă desfidă, murmură guvernatorul.

— Dar v-a salvat viaţa, răspunse sir Robert Walden cu un uşor zâmbet de ironie, ceea ce este o frumoasă compensaţie.

Guvernatorul îşi muşcă buzele.

— Haideţi, domnilor, zise el, să pornim!... Suntem departe încă de templul lui Baghis, care este punct de întâlnire pentru vânătoare.

— Eu, murmură sir Robert Walden la urechea chirurgului Bolton, o să mă întorc la cea dintâi răscruce, fiindcă vreau să am ziua completă şi să vânez omul, după ce am vânat tigrul.

— Luaţi calul meu, zise Bolton, eu o să încalec pe un elefant şi adăugă: dacă reuşiţi şi în afacerea cealaltă, o să faceţi un serviciu faimos Engliterei.

Capitolul IV

Jean de Franţa nu fugise, cum s-ar fi putut crede. El făcuse câţiva paşi prin bălării, târându-se şi se îndreptase spre un fel de grotă de verdeaţă formată de liane şi arbuşti.

Acolo un om aştepta, culcat pe pământ.

Acest nou personaj, merită o descriere deosebită.

Era un fel de gigant cu faţa arămie, cu părul zbârlit, cu căutătura sălbatică, un zingari, care pentru puterea sa herculeană, i se dăduse porecla de Samson.

Inteligenţă strâmtă, natură sălbatică, acest om, care atingea limitele maturităţii, nu recunoştea, în seminţie, decât o singură

dominaţie: aceea a micului Jean de Franţa.

Unul avea inteligenţa, bravura şi isteţimea, celălalt poseda forţa brutală şi aceste două naturi asociate, puteau să facă minuni.

Cu toată tinereţea lui, Jean de Franţa exercita printre ţigani o autoritate, pe care nimeni nu căuta să o conteste.

Oare calitatea sa de frate al Cynthiei, regina ţiganilor, îi dădea această autoritate? Nu; era acea căutătură stăpânitoare: acea trepiditate încercată, acea inteligenţă, mai presus decât a tuturor celorlalţi, care distingeau pe tânărul zingari.

Jean de Franţa putea să se bizuie pe toţi oamenii din seminţia lui; dar nu era niciunul printre ei, care în ochii lui să fi preţuit cât colosul Samson.

Acesta era forţa pasivă, ascultătoare, care nu-şi dădea osteneala nici ca să gândească, nici ca să discute. Samson omora, dacă Jean de Franţa îi ordona să omoare; ierta dacă copilul îl îmblânzea cu o privire.

Era confidentul său unic. Jean de Franţa ştia că un secret, era mai în siguranţă în inima lui Samson, decât în mormântul cel mai adânc.

Nici Cynthia, tânăra regină a zingarilor, nici Nathaniel, omul cu dihorii, nici Megathor, ţiganca bătrână, care vindea vrăji amanţilor şi otrăvuri moştenitorilor impacientaţi, nici Elspy şi Diana, aceste două surori gemene ale seminţiei, care fuseseră crescute cu Jean de Franţa, nu se puteau făli de a fi pătruns inima ambiţioasă şi adâncă a viitorului rege al ţiganilor. Dar Samson ştia tot. Într-o zi, Jean de Franţa îi zise:

— Tu eşti câinele credincios ce-l căutam şi niciodată nu voi avea un secret pentru tine.

De aceea, când sosi tânărul ţigan, Samson se sculă cu respect, ca un soldat înaintea generalului său.

— Eşti exact, Samson, zise Jean de Franţa. De când eşti aici ?

— De un ceas, stăpâne.

— Nimeni n-a văzut plecarea ta din tabără?

— Nimeni.

— Unde e căruţa?

— Colea lângă copac; o s-o trag mai iute ca un cal.

Jean de Franţa zâmbi.

— Bagă de seamă! zise el, poate că povara o să fie grea.

— Nu ştiu, răspunse colosul. Mi-ai zis: Să te afli noaptea asta lângă copacul cel mare, pe drumul templului Sivah; să pui mâna

pe căruţa unui cultivator de orez şi s-o iei cu tine. Eu am ascultat, fără să mă întreb ce vrei să faci.

— Bine, răspunse Jean de Franţa, dar acum îţi voi spune: ascultă-mă Samson şi caută să mă înţelegi.

— O să mă silesc stăpâne.

Jean de Franţa se culcă pe iarbă, privi stelele care începeau să pălească şi zise:

— N-auzi un zgomot de paşi dinspre apus?

— Nu.

— Atunci, să vorbim. Căruţa asta pe care ai furat-o trebuie să ne slujească pentru a căra o comoară, aur şi nestemate, care ar putea să îmbogăţească pentru totdeauna pe regele George cu boierii lui cu tot.

Ochiul lui Samson sclipi de lăcomie.

— De o lună de zile, urmă Jean de Franţa, caut urma acestei comori, zi şi noapte!

— Şi ai găsit-o?

Jean reluă după o tăcere:

— Englezii se cred stăpânii Indiei; îşi închipuie c-au redus la neputinţă această naţiune doborâtă, dar nu supusă şi care visează a-şi recuceri într-o zi neatârnarea ei. Pentru asta trebuie soldaţi şi, pentru a avea soldaţi, trebuie aur, mult aur... Însă, bonzii, brahmanii şi dervişii şi-au impus misiunea de a strânge, de a mări şi a păstra cu credinţă această comoară, care trebuie să slujească odată pentru liberarea Indiei. Într-o dimineaţă eu eram culcat sub zidurile Calcutei până a nu se fi crăpat de ziuă şi aşteptam să se deschidă porţile. Un brahman bătrân stătea nu departe de mine, lângă o femeie de aceeaşi rasă cu el şi amândoi vorbeau. Vorbeau limba sfântă cunoscută numai preoţilor şi pe care eu o ştiu, căci am petrecut trei luni cu un brahman surghiunit. Nimic n-am scăpat din conversaţia lor şi iată ce-am aflat. Pentru a strânge această comoară, India întreagă a conlucrat: cântătorul din fluier care întinde mâna, baiadera care joacă înaintea soldaţilor englezi pentru un şiling, dervişul care cerşeşte, hamalul care lucrează în porturi, fiecare aduce tributul său în cea dintâi pagodă ce o găseşte în drumul său. Un preot îl primeşte şi-l pune la un loc cu celelalte sume ce le-a strâns. În fiecare opt zile un preot pleacă din oraş într-o seară, umblă toată noaptea şi soseşte în mijlocul unei păduri. Acolo găseşte un alt preot care îi ia ofranda şi îi zice:

— Du-te şi nu întoarce capul!

— Şi, întrebă Samson, unde se duce preotul ăstălalt?

— Acesta se depărtează şi se întâlneşte cu un al treilea brahman, care şi el, se îndreaptă spre o retragere tainică, unde se află singur acela care ştie unde este comoara.

— Ah! exclamă Samson care făcuse nişte eforturi foarte mari pentru a înţelege această explicaţie.

— În toată India, reluă Jean de Franţa, sunt numai trei brahmani care ştiu secretul: trei brahmani şi o femeie care, ca vestala antică, veghează zi şi noapte asupra acestui scump depozit.

— Ah! E o femeie! zise Samson, ca un ecou credincios al cuvintelor lui Jean de Franţa.

Copilul reluă:

— Dar eu o să ştiu secretul peste un ceas; o să ştiu!

— Cum?

— Ascultă-mă bine. Un bonz din Calcuta care, ziua, se deghizează în cântător din fluier şi care e unul din marii demnitari ai religiei din Bagaven, trebuie să vină aici în noaptea asta pentru a aduce brahmanului suveran, unul din cei trei, care posedă secretul comorii, produsul colectelor făcute în oraş.

— Cum ştii c-o să vină?

— L-am auzit chiar pe el spunându-i ieri dimineaţă baiaderei.

— Şi ştii unde e locul de întâlnire?

— La fântâna zeiţei Amurdavali; ştii, izvorul care curge pe la doi paşi de aici.

— Îi aud murmurul, adăugă Samson; dar, reluă el, ce trebuie să fac eu, stăpâne?

Jean de Franţa pare că se gândeşte.

— Când vom auzi venind pe cântătorul din fluier, o să ne luăm după el.

— Ş-apoi?

— Tu o să mergi în urma mea, ca la vreo sută de paşi depărtare.

— St! exclamă Samson, ghemuindu-se pe jos.

Jean de Franţa îşi lipi urechea de pământ şi auzi îndată un zgomot de foi şi de ierburi călcate.

— Ştii, zise el încet, eu imit de minune strigătul unei păsări de noapte. Ei bine! Rămâi acolo; când o s-auzi azi acest strigăt, o să porneşti în direcţia locului unde el a răsunat.

— Bine, răspunse Samson.

Jean de Franţa începu să se târască prin bălării şi se opri la

marginea unei rarişti. Acolo, ochiul său pătrunzător interogă obiectele dimprejur peste care luna îşi vărsa lumina argintie. O formă albă, care se mişca la piciorul unui copac, atrase îndată atenţia lui. Copilul recunoscu veştmântul sacru al pontifilor lui Brahma.

„Brahmanul aşteaptă acolo”, cugetă el.

Puţin după aceea, o formă albicioasă se mişcă printre bălării şi Jean de Franţa zări pe celălalt preot, acela care cânta din fluier pe străzile din Calcuta. Forma albicioasă păşi către forma albă, care se sculă şi făcu doi paşi înainte. Tânărul zingari, cu urechea lipită de pământ, asculta.

— Ce aduci, frate? întrebă brahmanul îmbrăcat în alb.

— Doi saci cu rupii, frate, răspunse cântătorul din fluier.

— Lasă-i şi du-te! Zeii care ocrotesc India să te însoţească pe drumul tău!

Cântătorul din fluier întinse brahmanului doi saci plini cu aur; apoi se prosternă şi îi sărută marginea veşmântului punându-şi fruntea în praf.

— Du-te, repetă brahmanul şi vai de tine dacă te uiţi îndărăt!

Cântătorul din fluier se sculă şi plecă încet pe unde venise, ferindu-se, după recomandaţia brahmanului, de a întoarce capul.

Jean de Franţa, nemişcat, nu pierdea din vedere pe preotul îmbrăcat în alb. Acesta şezu mult timp în acelaşi loc, aşteptând fără îndoială ca să se îndepărteze mult cântătorul. În sfârşit, el se sculă şi făcu câţiva paşi spre nord. Jean de Franţa răsuflă din greu.

— Diavolul e cu mine! zise el.

Luna începea să dispară de pe orizont şi vântul care bătea din nord, aducând lui Jean de Franţa zgomotul făcut de paşii brahmanului, trebuia să-l împiedice pe acesta să audă mersul ţiganului. Mai întâi, înceţi, paşii preotului îmbrăcat în alb, deveneau din ce în ce mai iuţi.

După ce se târâse întâi, copilul fu nevoit să se scoale şi să alerge. Luna dispăru cu totul. Jean pierdu din vedere pe brahman, dar auzi fuga lui grăbită.

Atunci puse două degete pe buze şi scoase un ţipăt de cucuvea imitat aşa de perfect, încât preotul nu-i dădu nicio atenţie şi-şi urmă drumul. Era semnalul învoit cu Samson. Jean de Franţa urmărea pe brahman, zicându-şi:

„Fuga lui e prea mare, pentru ca să fie prea lungă. Aş face prinsoare că comoara e ascunsă sub ruinele templului lui Sivah”.

După lumina lunii venise întunericul, dar era întunericul transparent al nopţilor Indiei şi pilonii enormi, zidurile înalte încărcate de hieroglife ale templului indian prezentau la orizont siluetele lor violete, închise.

Lângă ruine, brahmanul începu să umble mai încet; Jean de Franţa îşi grăbi mersul şi, curând după aceea putu să revadă veşmântul alb plutind ca o fantomă sub pilonii de marmură. Apoi, deodată, o flacără licări timp de o secundă, ca o stea ce se aprinde într-un cer vijelios.

Copilul, la rândul său, se furişase printre ruine, cu pumnalul în dinţi, târându-se pe brânci, oprindu-se când brahmanul se oprea.

Indianul se aşezase lângă un imens tufiş de mărăcini şi cu îndemânarea unui sălbatic, frecă una de alta două bucăţi de lemn uscat care se aprinseră îndată. Apoi le aruncă în mijlocul grămezii de uscături.

Jean de Franţa crezu că mărăcinele o să ia foc; dar spre marea lui uimire flacăra dispăru şi totul reintră în întuneric.

Numai că brahmanul se aplecă şi strigă, în limba lui Brahma:

— Fecioară care păzeşti comoara, veghezi oare?

Un murmur subpământesc ajunse până la urechea lui Jean de Franţa. Atunci, brahmanul aruncă unul după altul în tufişul de mărăcini cei doi saci plini cu aur, se sculă, aruncă în jurul său o căutătură adâncă şi nevăzând şi neauzind nimic neliniştitor, ieşi încet din mijlocul ruinelor.

Jean de Franţa, nemişcat, oprindu-şi răsuflarea, era pitit pe după o enormă stană de granit şi-şi făcea raţionamentul următor:

— Dacă buruienile nu s-au aprins, cauza e că ele ascund gura unei subterane şi focul ce l-a azvârlit bătrânul brahman era un semnal. Acum ştiu unde este comoara!

Copilul aşteptă un sfert de ceas, ascultând şi observând mereu. Nu se auzea alt zgomot decât acela al vântului care încovoia vârful copacilor, şuiera printre ruine şi aducea până la urechea lui Jean de Franţa pasul indianului care-şi urmă înainte drumul său spre nord. Un moment ţiganul avu de gând să scoată un nou ţipăt de cucuvea pentru a chema pe Samson care trebuia să se oprească în preajma ruinelor şi să-şi ascundă căruţa între nişte copaci. Dar două consideraţiuni îl împiedicau.

„Va fi timp de a-l chema, îşi zise el, când o să ştiu unde se află comoara. Apoi vocea subpământeană ce am auzit-o îmi vesteşte că comoara e păzită şi sunt destul de viteaz ca să mă expun

singur pentru căutarea ei”.

Jean de Franţa merse hotărât spre mărăcini, îi dădu într-o parte zgâriindu-se puţin la mâini şi văzu ca un fel de vizuină de vulpe, o gaură destul de strâmtă, dar care permitea totuşi trecerea unui corp omenesc.

Această gură nu era perpendiculară, ci urma un plan înclinat.

„Haide! murmură copilul şi Dumnezeul ţiganilor să mă păzească!”

Şi se strecură în gaura cea neagră ca într-una din gurile iadului. Planul era aşa de înclinat încât Jean de Franţa fusese nevoit să se ajute cu mâinile şi picioarele sale ca de cârlige pentru a se agăţa. Pumnalul şi-l ţinea în dinţi.

„Oh! oh! îşi zise el, altcineva poate s-ar opri din drum; dar Jean de Franţa este gentilom!”

Şi se lăsa mereu în jos! Apoi, deodată, îşi vârî cu putere unghiile în pământul cel umed, oprindu-se pe loc, ca un cal în galop care ajunge la marginea unui abis.

O rază luminoasă, o voce de femeie ajungea la urechile lui. Această voce depărtată încă şi care venea din baierele pământului, zicea un cântec indian de o melancolie şi de un farmec de nedescris. Jean de Franţa ascultă:

— Sunt fata lui Lahadeva, zicea vocea, sunt păzitoarea comorii sfinte. Preoţii m-au osândit să trăiesc toată viaţa mea cea de femeie în sânul pământului, lângă aceste grămezi de aur şi aceste nestemate care îmi sunt fără niciun folos. Niciodată n-o să mai văd albastrul cerului, razele soarelui, stelele de aur. Niciodată n-o să mai respir mirosul florilor!… Şi cu toate astea, sunt tânără şi frumoasă şi când trăiam pe pământ, bărbaţii se închinau la mine, ca înaintea zeiţei Mikalè, zâna frumuseţii.

Armonia acestei voci, tristeţea tainică a acestor cuvinte făcură să bată inima lui Jean de Franţa. Păzitoarea comorii, pe care ţiganul n-o zărea încă, continuă:

— Preoţii m-au osândit la o feciorie veşnică şi niciodată nu voi auzi cuvinte de amor.

„Cine ştie?” cugetă Jean de Franţa.

Şi ţiganul se prăvăli ca un bolovan până-n fundul gurii deschise!

*

* *

Grota era spaţioasă şi săpată rotund. În mijlocul focului, o femeie juca şi cânta, cu braţele întinse, ca un derviş dănţuitor.

Lumina focului era dulce şi lăsa în umbră o parte a peşterii, aceea tocmai unde răspundea gaura prin care se coborâse Jean de Franţa.

Cu totul în voia jocului şi cântului ei, femeia nu auzi căderea corpului ţiganului. Ea se învârtea repede, voluptoasă, cu pieptul zvâcnind, cu privirea inspirată.

Negreşit, femeile din seminţia lui Jean de Franţa erau frumoase! Dar nici Cynthia regina, nici Elspy, oacheşa cu părul de aur, nici Dinah, a cărei frunte albă era încadrată de un păr lung şi negru, nu egalau în frumuseţe pe fiica Indiei, condamnată a nu mai vedea lumina şi a nu mai iubi niciodată.

Jean de Franţa rămase ca încremenit.

Nemişcat, ascuns într-un colţ al grotei, tânărul ţigan se îmbăta de acea voce armonioasă, de acel loc fantastic şi de acea frumuseţe supraomenească.

Deodată, cântul ei deveni şi mai melancolic încă; jocul indienei, repede mai adineauri, se făcu mai încet, apoi cântul muri pe buzele ei, pe când ea cădea în acelaşi timp sfârşită de oboseală lângă foc.

Jean de Franţa uitase de Samson şi nu se mai gândea la comoară. Atras, rapid, el făcu trei paşi spre indiană şi pătrunse în cercul luminos descris de foc.

Deodată indiana îl zări, scoase un ţipăt şi se sculă zăpăcită, ca o căprioară adormită care se deşteaptă fără veste la zgomotul cornului.

Dar Jean de Franţa poseda şi el o căutătură magnetică şi un farmec aproape irezistibil.

Puse mâna sa pe umărul despuiat al baiaderei şi-i zise:

— Eu sunt bărbatul pe care-l aştepţi... zeul, a cărui comoară o păzeşti a avut milă de tine, căci lacrimile tale l-au înduioşat.

Ea scoase un nou ţipăt, un ţipăt da bucurie de astă dată şi trecându-şi braţele după gâtul ţiganului, îi zise:

— Vino! Să fugim!...

Dar aceste cuvinte avură efectul de a-i reda memoria lui Jean de Franţa.

El îşi aduse aminte de comoară.

— Da, zise el, să fugim, fiica raiului, tu către care mă trimite zeul Sivah! Să fugim!... dar să luăm cu noi acest aur şi aceste pietre scumpe a căror păzitoare eşti.

Şi ochiul lui Jean de Franţa explora subterana.

Deodată, un mănunchi de scântei, ridicându-se, lumină timp

de o secundă unghiul cel mai întunecos al peşterii.

Atunci Jean de Franţa zări un maldăr de aur şi de nestemate într-un bazin de porfir.

Dar Jean de Franţa şi văzuse strălucirea orbitoare a rubinelor, reflexele aurului şi razele albastre-verzui ale smaraldelor, ce semănau cu nişte ochi de tigru.

Cuvântul imprudent ce-i scăpase deschise ochii baiaderei.

— Ah! strigă ea, tu nu eşti trimisul zeului Sivah, căci vrei să-i răpeşti comoara!…

Se desfăcu din braţele lui, făcu un pas înapoi, îl privi cu groază şi reluă:

— Fugi nenorocitule, fugi, cutezătorule! Cum ai venit tu aici? Cine oare ţi-a arătat calea tainică spre această comoară? Nu ştii tu că alergi la o moarte sigură? Dac-ar veni preoţii, te-ar omorî!

— Te iubesc! răspunse Jean de Franţa al cărui ochi lacom era îndreptat spre locul unde sclipeau diamantele.

Indiana îi aruncă braţele ei după gât şi-i zise cu exaltarea pasiunii:

— Ei vin! Să fugim… ia-mă de aici… te voi urma ca un câine… şi ştiu nişte păduri adânci, nişte retrageri sigure unde nimeni n-a pătruns vreodată. Dar lasă această comoară, nenorocitule, căci zeul Sivah ne-ar spulbera!

Jean de Franţa ridică din umeri.

— Te voi lua în ţara mea, îi zise el, căci sunt un fiu al Europei. Acolo, zeul Sivah n-are nicio putere şi ne vom bucura în pace de avuţiile lui.

— Nu, nu, repetă indiana. Mânia zeului Sivah poate să ajungă pe cei vinovaţi în orice loc al Universului, oriunde ar fugi ei… o să am pentru tine comori de dragoste care vor fi de o mie de ori mai scumpe decât acest aur aspru, decât aceste rubine care îngheaţă mâna ce le atinge.

Îl cuprinse în braţele ei şi începu să improvizeze un nou cânt.

— Nu, fiica preoţilor nu mai este osândită a trăi sub pământ. Ea o să revadă stelele de aur şi cerul albastru şi nările ei o să tremure de plăcere la mirosul florilor. Va călca iarba verde cu piciorul ei, mai uşor decât al gazelelor. Îşi va stâmpăra setea cu apa fântânii ce curge lângă palmieri. Ce-i trebuie aur şi nestemate, ei, fetei lui Mahadeva? Ea a găsit comoara comorilor: amorul. A venit bărbatul cu ochiul adânc, cu părul negru, bărbatul care trebuie să mă iubească şi să încălzească inima mea singuratică.

Şi cântând astfel, îl făcea pe Jean de Franţa să se învârtească împreună cu ea.

Şi ţiganul, emoţionat, palpitând, cu totul supus acelei beţii puternice, sfârşise prin a se lăsa în voia acelui vârtej, stăpânit de demonul muzicii şi al jocului.

Totuşi, conserva încă prezenţa sa de spirit şi zicea:

— Când va cădea sfârşită, eu o să pun mâna pe comoară.

Şi se învârtea mereu, îmbătându-se din ce în ce mai mult cu suflarea cea caldă, de îmbrăţişările cele dulci ale baiaderei, de armonia misterioasă a acelei voci care îi mişca inima şi făcea să vibreze nişte coarde mute până atunci.

Ca şi cum ar fi vrut să-şi desfăşoare toate seducţiile ei, baiadera se aplecă pe când juca, luă un tăciune aprins din mijlocul focului şi-l aruncă pe maldărul de diamante.

Îndată peştera începu să strălucească în mii de focuri, să fie luminată de miliarde de scântei, să arunce nişte fâşii de lumini stranii şi de raze fantastice, iar ameţeala lui Jean de Franţa ajunse la paroxismul ei.

Deja nu mai avea putere să reziste la această mişcare de rotaţie pe care baiadera o iuţea din ce în ce mai mult şi pumnalul ce-l ţinuse până atunci în mână îi scăpă.

Indiana cânta şi se învârtea mereu şi vârtejul era aşa de violent şi aşa de repede, încât Jean de Franţa simţind că va înnebuni, încearcă în zadar să se desfacă din braţele baiaderei.

— Să cântăm! Să cântăm! zicea ea, să cântăm imnul amorului, să cântăm cântecul logodnicilor, să cântăm, o iubitul meu!... Totul pe pământ, totul în lume caută iubirea. Cerul albastru nu este el amantul mării albastre, stelele nu sunt ele iubitele soarelui? Dumnezeul Sivah locuieşte într-un palat pe fundul mării, unde stau fiinţele iubite pe care şi le-a ales el de soţii. Zeul Sivah e tânăr şi frumos şi n-a oprit amorul.

Deodată ţiganul, sfârşit, nemaiputând aproape să răsufle, îşi simţi picioarele îndoindu-se şi căzu leşinat. Dansul perfid îi nimicise forţele şi îi tulburase mintea.

Indiana îşi curmă jocul, dar merse să ia o cupă de aur în care lucea o băutură galbenă ca un vin vechi de Spania.

— Na! îi zise, na, drăguţule umezeşte-ţi buzele în această băutură sfântă, ea te va mai reînviora puţin.

Jean de Franţa luă cupa, o apropie cu lăcomie de buzele sale şi goli cuprinsul dintr-o dată.

Numaidecât începu în el o senzaţie ciudată, tâmplele îi bătură

cu tărie, gâtul se strânse, i se păru că o manta de gheaţă îl acoperea şi îi paraliza membrele. Voi să strige şi nu putu, voi să se ridice şi căzu la loc. Ochii lui se închiseră şi el rămase astfel nemişcat, întins pe pământul din grotă, întocmai ca un om trăsnit de moarte.

— Ah! zise atunci baiadera cu o bucurie neagră, l-am scăpat… fiindcă era prea târziu pentru a fugi… preoţii vor veni… Îl voi ascunde în colţul cel mai întunecos al grotei. Ei n-o să-l vadă şi mâine seară îi voi reda viaţa şi vom fugi amândoi…

Deja îl ridică în braţele ei pentru a-l trage până la celălalt colţ al peşterii, când o uşă pitită în stâncă se învârti în ţâţânile ei mute; baiadera scoase un ţipăt de spaimă şi căzu în genunchi.

Doi oameni îmbrăcaţi în veşminte lungi albe, doi preoţi ai zeului Sivah intrară, ţinând câte o făclie în mână şi îl zăriră pe Jean de Franţa lângă care îngenunchease păzitoarea comorii.

— Ah! zise unul din ei, s-a găsit dar un om aşa de prost să vină până aici pentru ca să descopere această taină pe care singuri noi o cunoaştem. Ei bine, în numele Dumnezeului nostru, în numele fraţilor noştri care suferă, în numele Indiei care îşi aşteaptă liberarea în lacrimi, noi îl osândim la moarte!…

Indiana scoase un nou ţipăt de groază, căci văzu sclipind limba unui pumnal în mâinile servitorului lui Sivah…

Capitolul V

Vântul de mare începu a sufla, soarele se coborî la apus, aerul arzător al zilei se răcoreşte, perdelele de pânză albă se pun în mişcare, străzile se populează din nou: Calcuta care s-a odihnit se deşteaptă voioasă.

Ofiţerul îmbrăcat în alb încălecă pe cal pentru plimbarea de seară, frumoasa englezoaică îşi face toaleta, bonzul iese din pagodă şi matelotul se repede la cârciumă. Totuşi, o fiinţă omenească doarme încă. Este un copil alb şi rumen, cu părul închis.

Învelit cu gază albă, acoperit cu un văl bogat, el doarme în legănarea dulce a hamacului său, suspendat între doi sycomori pe o terasă a palatului guvernatorului.

Doi negri înarmaţi cu apărătoare, gonesc în tăcere insectele al căror bâzâit neplăcut ar putea să deştepte copilul adormit.

Fiindcă, trebuie să credeţi, acest pui de trei ani, nu e un personaj neînsemnat. Este înălţatul şi puternicul senior Roger,

marchiz d'Asburthon, viitor pair al Engliterei şi a cărui avere princiară inspiră gânduri amare la doi oameni aşezaţi sub un catalpa la câţiva paşi de la hamac.

Unul e un om tânăr de tot, de doisprezece sau treisprezece ani; celălalt a trecut deja limita vârstei mature.

Acesta din urmă e mic, slab, cocoşat; are faţa galbenă şi fruntea apăsată, ochiul căprui şi viclean, buza subţire şi batjocoritoare.

Îmbrăcat cu pânză albă, după moda indiană, cu degetele pline de diamante, el ar avea fără acest lux, aparenţa unui om de condiţie mediocră. Acest personaj, totuşi, e de neam mare; este fratele mai tânăr al guvernatorului, sir Jack Asburthon.

Dezmoştenit de natură, care i-a refuzat frumuseţea fizică, el e dezmoştenit şi de legea engleză şi de dreptul întâiului născut care dau toată averea şefului familiei. Dar diavolul a găsit această dezmoştenire prea desăvârşită şi a intrat şi el în tovărăşie.

Chirurgul Bolton şi sir Robert Walden, exprimându-şi părerea asupra lui sir Jack Asburthon, n-au exagerat cu nimic. Satan a pus în acest corp diform un suflet întortocheat, un geniu răufăcător. Sir Jack e născut pentru calomnie, el mânjeşte tot ce atinge şi a ştiut să capete încrederea fratelui său.

Copilul care se află lângă el are o talie elegantă şi faţa lui n-are aspectul hidos ca aceea a lui sir Jack. Dar în privire aceeaşi viclenie, pe buze acelaşi zâmbet batjocoritor şi răutăcios. Sir James e într-adevăr fiul demn al lui sir Jack. Însă, pe când micul Roger, moştenitorul prezumtiv al pairiei, dormea în hamac, sir Jack zicea fiului său:

— Ce-a făcut oare pe lume acest copil blestemat, pentru ca să-i fie rezervat un viitor aşa de strălucit? Nu eşti şi tu tot aşa de frumos ca el, tot aşa de cuminte? N-ai în vinele tale acelaşi sânge?

— Da, răspunse James, dar el e fiul fratelui dumitale mai mare, tată!

— Fără îndoială, răspunse sir Jack cu un zâmbet amar; dar fratele meu este un om aventuros, îi place vânătoarea de tigri… şi cine-mi spune că astăzi chiar nu i se va întâmpla o nenorocire?

— Lucru ce n-o să-ţi fie de niciun folos, tată, fiindcă master Roger e plin de viaţă.

— Fie, dar master Lionel era şi dânsul plin de viaţă şi totuşi a murit în braţele doicii, răpit de friguri.

Şi sir Jack zâmbi cu răutate.

— Şi dacă sir Roger ar muri ca şi frate-său? întrebă James.

— Atunci tu vei fi acela care o să moşteneşti pairia, dacă frate-meu va supravieţui.

Un foc negru se aprinse în ochii flăcăului.

— Adevărat? zise el; şi dacă lord Asburthon ar fi omorât la vânătoarea de tigri?

— Atunci aş fi eu pair al Engliterei.

Faţa tânărului James Asburthon luase o expresie cruntă.

— Copiii care nu s-au născut în India, cu greu se aclimatizează pe acest pământ de foc, reluă James după o scurtă tăcere.

— Da, răspunse Jack şi frigurile nu sunt singurul pericol de care ei trebuie să se teamă; pişcătura unei insecte, muşcătura unui şarpe, insolaţia care e mortală în unele ore…

— Cine ştie, tată? murmură sir James, noi nu suntem poate aşa departe de pairie!

Îngrozitoarea convorbire a tatălui şi a fiului fu întreruptă de o muzică ciudată, monotonă, cu nişte cadenţe singulare, care se auzea sub terasă.

Cei doi englezi se aplecară pentru a vedea ce era.

Un negru, aşezat turceşte, bătea cu varga o dairea, mormăind în acelaşi timp nişte cuvinte misterioase.

În faţa lui era întinsă o pătură pe care se mişca, se ridica, se zvârcolea, parcă observa cadenţa acestei muzici primitive o mică reptilă neagră, cu capul turtit.

Era o viperă din specia cea mai rea.

Negrul îşi întrerupea uneori descântecul său şi îşi întindea braţul reptilei care se încolăcea, trecea de la braţ la umăr şi de la umăr în jurul gâtului.

În aceste momente, scamatorul îşi îndruga flecărelile lui într-o englezească stricată.

— Boierilor, cocoanelor, zicea el, fiara asta se numeşte viperă neagră; limba ei e mai ascuţită decât un ac de Birmingham şi înţepătura colţilor săi omoară, fără să lase vreo urmă…

Boierii şi cocoanele, lorzii şi lady-le la care se adresa vrăjitorul de şerpi, erau reprezentaţi de doi mateloţi, un cooli, adică un hamal chinez şi o bătrână indiană care mai adineauri se spăla în stradă.

Sir James şi sir Jack urmau cu un interes crescând evoluţiile viperei şi enumerarea calităţilor ei, făcută de stăpânu-său.

Cei doi negri care îşi agitau apărătoarea pe deasupra

hamacului, auzind muzica ţării lor, ar fi vrut tare mult să se apropie de marginea terasei, dar prezenţa lui sir Jack şi a fiului lui îi menţinea la postul lor.

Deodată un pas ţeapăn, măsurat, răsună îndărătul lui sir Jack şi-l făcu să tresară. Se întoarse şi îngălbeni găsindu-se faţă în faţă cu un gentleman ale cărui haine erau acoperite de praf şi care avea pinteni la cizme.

Acest om era liniştit şi parcă zâmbea şi totuşi se ghicea că el aducea necazul.

Dar sir Jack poseda o mare forţă de caracter şi ştia să tăinuiască cele mai crude zbuciumări ale sale sub o faţă plăcută.

— A! zise el, este bunul şi onorabilul sir Robert Walden.

— Servitorul dumneavoastră, milord, zise Robert Walden care, zărind pe tânărul James Asburthon, luă pe sir Jack de braţ şi îi zise încetişor: Aş dori să vă vorbesc despre nişte lucruri serioase.

— Dragul meu James, zise sir Jack, văd că spectacolul îţi place, du-te jos sub terasă, o să poţi privi mai bine.

Tatăl şi fiul schimbară o privire ciudată aşa de repede, încât scăpă ochiului lui sir Robert Walden, apoi sir Jack trase pe gentleman la celălalt colţ al terasei, pe când James cobora spre piaţa palatului pe una din scările exterioare.

Ghebosul căută să ia un aer zâmbitor şi plin de bunătate.

— Cum, zise el, v-aţi întors deja dragul meu? Aţi omorât tigrul? ori îmi aduceţi vreun mesaj de la lordul Asburthon, onoratul meu frate?

— Am omorât un tigru, milord.

— Asta e prea frumos!

— Dar aşa mi s-a urât de toate vânătorile ordinare încât am descoperit una care îmi va oferi poate plăcere.

— Aşa?! Ce aveţi dar de gând să vânaţi?

— O fiară blestemată ale cărei bale sunt otrăvitoare.

— Ah!

— Un monstru care atacă mai cu preferinţă reputaţia femeilor.

Sir Jack încruntă sprâncenele.

— Un monstru cu două picioare, cu faţa de om, dar care n-are nimic omenesc în sine.

— Domnule!

— Naturaliştii viitorului, dacă eu voi reuşi să-l ucid, vorbea cu un sânge rece, teribil, gentlemanul, îl vor clasa sub numele de Jack Asburthon.

La aceste din urmă cuvinte, sir Jack duse iute mâna la

mânerul săbiei.

Sir Robert Walden îşi descheie tunica sa de mătase şi scoase un pistol de la brâu.

— Sir Jack, zise el, dacă nu mă ascultaţi în linişte, vă jur pe credinţa mea de gentilom că vă sfărâm creierii.

Din ochiul lui sir Robert Walden ieşeau nişte fulgere aşa de groaznice, încât sir Jack se simţi doborât.

Gentlemanul reluă:

— Eu nu sunt un asasin, domnule şi socotesc că mă bat în mod loial cu dumneavoastră. Am făgăduit victimei dumitale, nenorocitei lady Cecily, să te omor, sau să mor de mâna dumitale.

— Şi dac-aş refuza să mă bat? strigă sir Jack stăpânit de groază.

— Atunci ascultă-mă, dar ascultă-mă bine. Nu este un ofiţer englez prezent în Calcuta care să nu ştie câte parale faci şi că eu te dispreţuiesc. Un singur om ar fi putut să te ia sub ocrotirea sa, guvernatorul, fratele d-tale; dar dânsul e la vânătoare şi nu se va întoarce aşa curând. Pe cât e de adevărat că mă numesc sir Robert Walden, îţi spun, că dacă nu mă urmezi numaidecât, te pălmuiesc în mijlocul străzii şi îţi sparg capul apoi cu o lovitură de pistol.

Sir Jack fu apucat de un acces de turbare neputincioasă şi obrazul lui cel urâcios se acoperi de o paloare vânătă.

— Ei bine, fie! zise el, haide!

Sir Robert Walden întinse mâna spre mare, care domina terasa pe care se aflau ei.

— Priveşte! zise el, trecerea mea e plătită dinainte pe bordul acestei nave care trebuie să pornească peste un ceas. Jos, în port, se află o barcă în care am poruncit să se gătească o pereche de pistoale. Barca are o lungime de treizeci de picioare, ceea ce face o depărtare de zece paşi tocmai bună pentru oamenii care se bat pentru a se omorî. Dacă mă ucizi, vei face din cadavrul meu ce vei pofti; dacă te omor eu pe d-ta, te voi trimite să hrăneşti peştii de mare, fiindcă nu eşti vrednic de o înmormântare creştină.

— Aş vrea cel puţin să spun ceva fiului meu.

Sir Robert înţelese după paloarea lui, că el căuta un pretext pentru a fugi.

Îl apucă de mână cu asprime şi îl târî din palat afară.

*

* *

Pe când tatăl său părăsea terasa, James se dusese la vrăjitor.

La vederea tânărului gentleman, mateloţii, coolii şi bătrâna indiană se dădură cu respect la o parte. Până şi negrul îşi întrerupse exerciţiile sale.

— Continuă, îi zise sir James.

Şi apropiindu-se de el, îi şopti la ureche aceste cuvinte:

— Vrei cinci guinee pentru vipera ta?

Negrul scăpă varga din mână, atât de tare fusese uimit de această ofertă măreaţă.

— Da, ori nu, reluă tânărul; răspunde, că mă grăbesc.

— Da, Măria Ta! murmură negrul.

Şi în acelaşi timp trase pe piept o traistă de piele ce o purta pe spate şi scoase dintr-însa o cutiuţă pe care o deschise şi o aşeză pe pătura pe care vipera juca mereu.

Apoi începu iar să bată daireaua, cântă mai tare şi mai iute şi după zece minute, vipera descântată şi ostenită merse să se aşeze singură în cutie.

Atunci negrul închise cutia şi sir James puse mâna pe ea cu o iuţeală de scamator aşa de minunată, încât nici mateloţii, nici coolii, nici bătrâna indiană nu văzură aceasta.

În acelaşi timp lăsă să cadă cinci guinee pe pătura pe care negrul puse o altă reptilă, zicând:

— Acesta, boieri dumneavoastră, este şarpele galben din Java etc. etc.

Dar sir James, care habar n-avea care era talentul Şarpelui galben, era deja departe. El intră în palat şi se întoarse lângă hamacul în care micul Roger dormea încă.

Sir Jack şi adversarul său nu mai erau pe terasă şi cei doi negri lepădându-şi apărătoarea, lăsaseră copilul; aplecaţi pe parapet, ei asistau la evoluţiile şarpelui galben.

Sir James se opri o secundă, ezită un moment, căutându-şi tatăl cu ochii; apoi hotărârea lui fu luată cu repeziciunea fulgerului.

Se apropie de hamac, ridică vălul, întredeschise cutia şi vipera neagră dispăru sub valurile de gază ce acopereau pe marchizul de trei ani, destinat a deveni într-o zi pair al Engliterei.

Negrii nu se întorseseră încă şi copilul era mort.

Sir James părăsise iute terasa şi îl căuta pe tată-său.

*

* *

O jumătate de oră mai târziu, un fum alb se ridică în depărtare pe mare şi fu urmat de două detunături.

Barca îşi urma înainte drumul ei şi se apropia de nava care pleca.

Capitolul VI

Noaptea sosise şi peisajul mohorât pe care-l străbăteau doi călăreţi era tăcut şi deşert.

Se aflau pe un şes întins şi necultivat.

Ori în ce parte îşi întorcea cineva ochiul nu zărea nici foc, nici fum, nicio urmă de locuinţă omenească.

— Adică cum, dragul meu Bolton, strigă guvernatorul, cum, dragul meu Bolton, nu cumva o să rătăcim toată noaptea în pustiul ăsta?

— Mă tem c-aşa o să fie – răspunse Bolton.

Guvernatorul, călare pe calul său îşi pierduse escorta.

Numai singur Bolton nu-l părăsise.

— Mor de sete şi de foame, murmură lord Asburthon şi simt că şi calul începe să se îndoaie sub mine. Unde dracu suntem?

— Nu ştiu absolut nimic, dar m-aş prinde că suntem la mai bine de zece leghe departe de Calcuta.

Bolton se uita la stele şi căuta să se orienteze.

Îşi opri calul.

— Ce faci Bolton? întrebă guvernatorul.

— Uitaţi-vă în vale, nu vedeţi ceva negru care se mişcă.

— E un arbore pe care îl încovoaie vântul. Nu există un om de asemenea mărime.

O voce omenească veni ca să dezmintă părerea guvernatorului.

Acea voce, aspră, puternică, adevărată voce de Stentor, striga pe englezeşte:

— Jeane! Jeane! unde eşti, stăpâne?

— Ah, Doamne! strigă Bolton, suntem scăpaţi, monseniore! eu cunosc această voce; este cea a lui Samson uriaşul.

— Cine e acel Samson?

— Un zingari din Londra transportat în India.

— Jeane, Jeane? repetă colosul cu un ton tânguitor.

Samson, călăuzit mai întâi, noaptea precedentă, prin strigătul de cucuvea al lui Jean de Franţa, se luase după el, apoi nemaiauzind nimic, se oprise, culcându-se în iarbă şi aşteptând.

„Stăpânul o să vină, îşi zicea el uneori, fiindcă pentru el copilul era un stăpân.”

Dar noaptea făcuse loc zilei, soarele se înălţase la orizont şi Jean de Franţa nu se întorsese.

Atunci colosul, care nu tremura niciodată pentru el, se temuse pentru fratele reginei sale.

„Preoţii lui Sivah l-au omorât poate”, îşi zise el cu groază.

Şi, de dimineaţă, Samson rătăcea pe câmp, străbătea pădurile mari, chemând cu vocea lui de Titan pe Jean de Franţa care nu răspundea.

Lord Asburthon şi Bolton, zorindu-şi caii, dăduseră peste el.

— Dar ce-ai păţit, Samsoane, îl întrebă chirurgul şi pe cine chemi aşa?

— Pe Jean de Franţa, fratele reginei noastre, răspunse Samson, care recunoscu pe vorbitorul său şi-l salută respectuos.

Samson era îndatorat chirurgului. Acesta din urmă îl întâlnise într-o zi pe străzile Calcutei, aproape mort, însângerat şi cu pântecele deschis de o lovitură de cuţit. Samson se bătuse cu nişte cooli, care se năpustiseră pe el în număr de zece. Bolton îl îngrijise şi îl vindecase.

— Departe suntem de vreun oraş?

— Cinci leghe de la Calcuta.

— Şi de o casă?

— Nu se află nimic pe aici decât tabăra noastră, care e colea devale la piciorul colinei, dar o să fiţi găzduiţi acolo.

— Ei bine! Călăuzeşte-ne, zise lordul Asburthon, o să capeţi un bacşiş.

— Apoi de, boierule, bombăni Samson care nu ştia cu ce personaj mare vorbea, vreau să-l găsesc mai întâi pe Jean de Franţa, de azi dimineaţă îl tot caut.

— Ei bine, zise Bolton, s-o fi întors la tabără.

Această idee nu îi trăsnise încă prin cap ţiganului.

— Aşa o fi cocoane, zise el, s-o fi întors la tabără.

Şi porni înaintea celor doi călăreţi care îşi rânduiră caii unul lângă altul şi începură să vorbească încet.

— Ciudat neam de oameni sunt şi ţiganii ăştia, zise guvernatorul lui Bolton. Mândri şi zdrenţuroşi ei îşi dau uneori aerul de prinţi.

— Ţi-aduci aminte de cel care mi-a scăpat viaţa azi dimineaţă, Bolton?

— Tocmai pe dânsul îl caută Samson.

— Ah! Aşa e, se numeşte Jean de Franţa. Ciudat nume şi-a mai dat şi el!

— Se pretinde gentilom, Monseniore.

Lordul Asburthon ridică din umeri şi zise râzând:

— Gentilom şi cerşetor, dar uite ceva, dragă Bolton. Cu ţiganii d-tale îmi aduci aminte o aventură romantică şi încântătoare ce mi s-a întâmplat la Londra acum trei sau patru ani.

— Într-adevăr, monseniore.

— Şi ţi-o voi povesti, astfel drumul ţi se va părea mai scurt.

— Ascult, monseniore!

— Închipuieşte-ţi, dragul meu Bolton, c-am iubit opt zile o ţigancă, ştii, care mă lua drept un ţigan.

— Ah! monseniore, ăsta e un basm.

— Într-o seară îmi veni ideea să mă duc la banca regelui…

— Cunosc locul, zise Bolton care îşi amintea că petrecuse acolo şase luni pentru a evita urmările creditorilor…

— Mă deghizasem ca un om din popor; îmi înnegrisem puţin mâinile şi obrazul şi fumam ca un matelot. Voiam să văd de aproape această drojdie a populaţiei engleze. În seara aceea întrunirea nu era numeroasă şi erau acolo doi ţigani, care vesteau căsătoria în curând a prinţesei moştenitoare a ţiganilor, cu fiul mai mare al ducelui de Egipt. După convorbirea celor doi ţigani, înţelesei că viitorii soţi încă nu se văzuseră. Fiul ducelui de Egipt sosea din Franţa anume pentru a se însura cu prinţesa ţiganilor, care nu ieşise niciodată din Londra. Căsătoria trebuia să aibă loc la banca regelui chiar în seara sosirii ginerelui.

— „Şi prinţesa este frumoasă?” întrebai pe un ţigan.

— „Aşa de frumoasă, îmi răspunse el, încât cea mai frumoasă şi mai albă dintre cocoane nu e, pe lângă dânsa, decât o rază din lumina lunii.”

Acest răspuns, urmă guvernatorul, îmi aţâţă curiozitatea.

— „Dar unde oare se poate vedea acest mărgăritar de frumuseţe?”

— „Se duce în fiecare noapte să dea ordine ţiganilor care-şi au corturile sub podul Londrei.”

Acest răspuns îmi era de ajuns şi plecai. Voiam s-o văd pe ţigancă şi a doua zi, ascuns în trăsura mea, putui s-o zăresc. Cei doi ţigani spuseseră adevărul: această prinţesă îmbrăcată în zdrenţe era o minune de frumuseţe albă şi palidă, cu părul lung şi negru şi cu ochii albaştri. Hotărârea mea era luată. Aveam în serviciul meu un fecior foarte deştept.

— Aşa de deştept, zise Bolton, încât fiul ducelui de Egipt nu întârzie de a se întâlni cu prinţesa ţiganilor.

— Într-o cocioabă de han din Brompton, Prinţul a fost foarte amabil, aşa de amabil, încât frumoasa Cynthia (aşa se numea prinţesa ţiganilor), îi iertă titlul lui de pair al Engliterei. Nu s-a spart niciun ulcior la această nuntă; ginerele şi mireasa au fost scutiţi de ceremonia trecerii sub un castron şi o traistă şi zingarii n-au jucat împrejurul focului de mărăcini şi izmă. În amintirea acestei aventuri am rugat pe lordul-pair să facă o excepţie în favoarea acestui trib de zingari şi să nu-l izgonească din Londra. Dar toţi pungaşii ăia se certaseră aşa de rău cu justiţia, încât fusei nevoit să îi las în voia soartei pentru a nu-mi compromite creditul fără niciun folos.

— N-aţi regăsit niciodată pe frumoasa Cynthia? întrebă chirurgul Bolton.

— Niciodată.

— Hei! Hei! Cine ştie dacă nu e printre aceia pe care îi vom vedea acum?

Guvernatorul tresări şi fu cuprins de emoţie.

Samson mergea mereu înainte şi pasul lui era zorit prin dorinţa arzătoare ce-o avea de a-l regăsi pe Jean de Franţa.

Curând după aceea, ieşind dintr-un buchet de arbori, cei doi călăreţi zăriră un fum roşiatec, care se ridica în câmp.

— Iată tabăra, zise Samson şi grăbi pasul.

Un sfert de ceas mai târziu, prea înălţatul şi prea nobilul lord Asburthon, guvernator general al Indiilor, intra în tabăra ţiganilor.

Tabăra se compunea din cinci corturi de pânză vărgată şi din două căruţe mari acoperite cu coviltire largi de piele tăbăcită; patru boi mari şi o turmă mică de capre şi de oi erau îngrămădiţi într-o incintă de o sută de metri pătraţi, îngrădită de un gard de bambus.

Un foc mare de lemn de santal ardea în mijlocul cercului format de corturi şi din cele două căruţe. O căldare pusă pe nişte pirostrii de fier, se ridica în mijlocul flăcării care pâlpâia.

Două babe îmbrăcate în nişte zdrenţe, pitite înaintea focului, tocmai isprăveau cu ciopârţirea unui ied pentru cina ţiganilor. În stânga focului, adică în partea unde sufla atunci vântul, cinci oameni, înfăşuraţi în nişte pături groase, dormeau cu picioarele la foc. Doi dulăi mari ţigăneşti, aşezaţi ca nişte sfincşi, se uitau la mădularele sângerânde ale iedului şi căscau gura scoţând nişte

mârâituri tânguitoare.

Aburii acestei cărni ce pluteau în aer îi împiedicase de a sfâşia pe călători, care nu mai erau decât la o sută de paşi departe de grupă.

În partea stângă, la o mică depărtare de foc, se petrecea o scenă de altă natură. Două şiruri de zingari, bărbaţi şi copii, formau un fel de alee vie, la capătul căreia se ridica un stâlp servind de sprijin unei scânduri late de stejar.

Două lumânări de ceară galbenă, lipite de două beţişoare înfipte în pământ, aruncau o lumină roşiatecă şi intermitentă pe o rază de câţiva paşi. Un om sta în picioare rezemat cu spatele de scândură, cu braţele întinse în formă de cruce.

Un altul, aşezat în mijlocul aleii, ca la vreo cincisprezece paşi, înainta din când în când ca un trăgător într-o sală de arme: un fulger roşiatic trecea prin aer, o lovitură răsuna în scândură şi un pumnal lung şi subţire apărea ca raza unei aureole strălucitoare, câteva linii mai departe de omul-ţintă.

Un murmur aprobator primea loviturile îndrăzneţe, adică cele ce formau semiluna cea mai perfectă şi mai îngustă în jurul capului ţiganului.

Guvernatorul şi Bolton, care se apropiaseră la oarecare depărtare, nu deşteptară atenţia zingarilor, prea ocupaţi în acel moment de jocul cuţitelor.

Numai Samson merse înainte căutând cu ochiul, printre grupe, pe micul Jean de Franţa, dar nu-l zări nicăieri.

— Ia te uită! îi zise un ţigan. Tu aici Samsoane? De unde vii? făcut-ai bună ispravă de aseară până acum?

— Ai văzut pe Jean de Franţa? întrebă Samson.

— Este la Calcuta de două zile, răspunse o ţigancă.

Samson scoase un suspin: Jean de Franţa nu mai venise, deci la tabără. Dar pe când trăgătorul aruncă cel din urmă cuţit, un nou jucător alergă strigând:

— E rândul meu.

Şi Samson scoase un strigăt de bucurie. Recunoscuse pe Jean de Franţa. Copilul părea a fi făcut un drum lung, era acoperit de praf şi părul îi era în dezordine. Luă pumnalele şi Samson se apropie şi îi zise la ureche:

— De unde vii stăpâne?

— Nu ştiu, răspunse el, mi se pare că mă întorc din lumea cealaltă. Dar să tăcem din gură! O să vorbim de asta mai târziu.

Şi azvârli pumnalul, care se împlântă în stâlp, la un deget

depărtare de fruntea pacientului.

Jean de Franţa era la acest joc de o forţă minunată.

Îşi împlântă cele opt pumnale în jurul capului ţiganului şi descrise o semilună.

Apoi venindu-i rândul să se pună la stâlp, scoase cu luare-aminte pumnalele înfipte în lemn, le strânse şi le predă partenerului său, apoi se rezemă cu spatele de scândură, devenind astfel ţintă.

Primele patru pumnale pe care le aruncă ţiganul se împlântaseră cu o precizie matematică la un deget distanţă de antebraţul drept al tânărului ţigan. Al cincilea, aruncat cu mai multă putere, atinse mânerul de ivoriu al unuia din pumnalele înfipte în scândură.

Oţelul tremură ca o coardă de armonică şi arma sări la patru paşi de tânărul ţigan, care îşi duse iute mâna la umărul stâng.

Unul din privitori ridică pumnalul al cărui vârf se rupse. Alţi doi se apropiaseră de flăcău care nu se urnise din loc şi murmură încet câteva cuvinte.

Bolton înţelese că era rănit. Dădu iute la o parte pe vecinii săi din dreapta şi din stânga şi se repezi spre ei.

Această apariţie neaşteptată nu miră pe ţigani care, venind adeseori să execute meşteşugurile lor în grădinile din palatul guvernatorului, îl cunoşteau foarte bine pe Bolton. Simplitatea costumului guvernatorului îl făcu să fie luat drept un ofiţer ordinar.

Bolton desfăcu repede cămaşa tânărului zingari şi zise unuia din privitori să-i lumineze cu una din lumânările de ceară.

Rănitul se îngălbeni şi picioarele se îndoiră sub greutatea sa.

Chirurgul îi trecu braţul drept în jurul taliei, pentru a-l sprijini şi se aplecă pentru a examina rana.

Vârful pumnalului se rupse în umărul lui, puţin mai jos de claviculă şi intrase adânc în carne.

Rana nu sângera tare, căci carnea se închisese la loc.

— Duceţi pe acest băiat într-unul din corturi, zise Bolton ţiganilor, aici nu pot face pansamentul trebuincios…

Rănitul îşi trecu mâna dreaptă pe faţa-i acoperită de o sudoare rece şi respinse binişor mâinile celor doi tovarăşi ai săi care căutau să-l ridice în braţe.

— Pot să merg, zise el luând braţul chirurgului.

Intrară sub cortul cel mai apropiat urmaţi de toţi zingarii, martori ai accidentului.

Rănitul se aşeză pe o rogojină şi-şi desfăcu umărul, pe când Bolton îşi scotea trusa din buzunar, îşi pregătea instrumentele şi făcea să iasă din cort pe toţi curioşii inutili.

Când rămaseră singuri, Bolton puse un genunchi pe pământ şi începu să deschidă rana pentru a scoate mai uşor vârful pumnalului.

Operaţia era foarte dureroasă, dar copilul nu scoase niciun ţipăt măcar şi nicio contracţie musculară nu trăda durerea ce o resimţea. S-ar fi zis că chirurgul lucra pe o statuie de lemn.

După ce legase braţul rănitului, îi lăsă sânge pentru a-i uşura pieptul şi capul şi culcă binişor pe rănit pe patul de verdeaţă ce i se pregătise.

— Pe sfântul George! Băiete, dragă, zise atunci Bolton, pe când îşi ştergea instrumentele sale, eşti un om cumsecade! Şi sunt fericit că întâmplarea m-a adus aici tocmai pentru a-ţi face un serviciu mai mare decât cum crezi. Ţi-o spun drept.

Scoţându-ţi cineva acest os din corp ar fi putut să te ciuntească pentru toată viaţa d-tale, dar acum John Bolton îţi răspunde că în două zile vei fi vindecat. Dar până atunci, să rămâi culcat.

— Multă vreme? întrebă copilul încruntând sprâncenele.

— Treizeci de ore, cel puţin.

— Dar comoara n-o las odată cu capul! murmură Jean.

Bolton adăugă:

— O să mai vin şi mâine seară.

Guvernatorul care tăcuse şi se ţinuse la o parte până atunci, se apropie de tânărul ţigan.

— Câţi ani ai? îl întrebă.

— Cincisprezece ani! repetă chirurgul încet, cincisprezece ani! un curaj de leu, o voinţă neînduplecată şi ambiţios ca un diplomat austriac. Înainte de zece ani ştrengarul ăsta va fi cap de seminţie, ori spânzurat. Aoleo! Te-o fi durând rău, hai? reluă el mai tare punându-i mâna pe cap.

— Mă doare, răspunse Jean de Franţa, închizând ochii.

— Şi nu te vaieţi?

— Nu, numai femeile şi copiii pot să se vaiete.

Bolton se sculă şi se uită cu admiraţie la băiatul care vorbea astfel.

— Daţi-mi de băut, se rugă rănitul, că tare mi-e sete, rana mă arde ca un fier roşu.

Bolton îi prepară singur o ceaşcă de limonadă pe care i-o dădu

s-o bea.

— Acum să dormi, băiete, îi zise după ce îl învelise bine cu păturile lui şi îi improvizase o pernă dintr-un snop de buruieni înfăşurat într-o manta.

— Mulţumesc! Mulţumesc! murmură încetişor rănitul întorcându-se pe patul său şi închizând ochii.

Câteva minute mai târziu el dormea liniştit.

— Acum, zise doctorul aplecându-se către guvernator, ce aveţi de gând să faceţi? Caii noştri sunt osteniţi, suntem la trei leghe de Calcuta; vom face bine, pare-mi-se, dacă am primi ospitalitatea pentru noaptea asta.

— Fie! murmură guvernatorul, pe care această scenă stranie îl impresionase foarte mult.

În acest moment, Samson colosul, ridică pânza zburătoare ce servea ca uşă la cort, aruncă o căutătură neliniştită înăuntru şi privi pe iubitul său Jean de Franţa.

— St! făcu Bolton, doarme.

— Regina noastră, zise Samson, doreşte să vă vadă, cinstiţi boieri.

Bolton zâmbi şi se uită la guvernator.

— Ei bine, zise acesta, haidem!

Şi amândoi merseră după Samson.

Cortul reginei ţiganilor era situat în afară din tabără şi doi ţigani vegheau ziua şi noaptea la uşă.

— Iată, zise guvernatorul râzând, iată o regalitate care îşi are corpul său de gardă.

Luna se înălţase la orizont de câteva minute şi scălda peisajul cu lumina ei blajină.

Un copil de trei ani tot aşa de alb, tot aşa de rumen ca micul marchiz Roger, se juca la uşa cortului şi veni înaintea străinilor.

La vederea acestui copil, guvernatorul tresări.

Samson ridică perdeaua ce închidea cortul.

— Intraţi, domniile voastre!

Lordul Asburthon trecu cel dintâi şi se opri mut, cuprins de uimire, pe prag.

O femeie ca de vreo douăzeci de ani, de o frumuseţe admirabilă, era culcată pe o rogojină, după moda orientală. Ea aţinti o privire liniştită şi mândră asupra guvernatorului.

— Mă mai cunoaşteţi, milord? zise ea.

Făcu un semn lui Samson care dispăru.

— D-ta? D-ta! murmură lordul Asburthon emoţionat.

— Eu, zise ea cu voce domoală, chiar eu, care o să vă ofer ospitalitate.

Bolton se ţinea la o parte; copilul reintrase în cort.

Cynthia era mai frumoasă ca oricând.

— Lăsaţi-ne un moment, dragă Bolton, zise lordul Asburthon.

— Prevăzusem eu întâlnirea şi recunoaşterea!

Când guvernatorul fu singur cu Cynthia, el voi să-i ia mâna.

— Am fost vinovat faţă de d-ta zise, dar îmi voi îndrepta greşelile.

— Nu vă cer nimic, milord, nici pentru mine, nici pentru fiul d-tale, răspunse ea cu mândrie.

— Fiul meu, zici? Fiul meu! Acest copil…

— Priviţi-l! zise Cynthia: este portretul d-tale.

Lordul Asburthon luă copilul şi-l strânse în braţele sale cu putere.

— Ei bine, Cynthia, fiul tău va fi bogat şi puternic; am destul aur pentru a nu nedreptăţi pe fiul meu legitim. Încredinţează-mi acest copil, eu îl voi creşte şi va deveni un gentleman.

— Niciodată!… zise Cynthia, fiul meu va fi ţigan, ca şi mama lui!

Accentul tinerei femei era aşa de tare încât lordul Asburthon se simţi jenat. Cynthia reluă:

— Nu veţi încerca să-mi luaţi acest copil, milord, fiindcă pentru asta va trebui să mărturisiţi amorurile voastre cu o ţigancă şi un pair al Engliterei trebuie să nu provoace scandal.

Lordul Asburthon era prada unei agitaţii violente.

— Dar, în sfârşit, zise el, pentru ce n-ai lăsa această existenţă de vagaboandă?… Vrei să te întorci la Londra? O să-ţi dau o casă, servitori şi vei trăi în abundenţă.

— Nu! răspunse, nu! Sunt regină şi aţi voi să faceţi din mine o sclavă.

— Dar cel puţin mă vei lăsa să fac ceva pentru acest copil…

— Nimic pentru el milord, dar vă pot cere altceva.

— Vorbeşte!

— Ocrotiţi-mi seminţia mea, pe care toată lumea o persecută!

— Asta e tot?

— Tot!

Şi Cynthia se sculă, impasibilă şi maiestoasă.

— Adio, milord, zise ea. Am dat ordine pentru ca să fiţi trataţi cât se poate de bine, dumneavoastră şi acela care vă însoţeşte.

Şi cu un gest de regină concedie pe înaltul şi puternicul

guvernator al Indiilor.

Lordul Asburthon aruncă spre ea o ultimă privire, îmbrăţişă copilaşul pe care nu putea să nu-l recunoască şi ieşi din cort.

— Haidem, zise lui Bolton, nu mai vreau să rămân niciun minut aici. Dacă o să ne crape caii pe drum, ne vom întoarce la Calcuta pe jos.

Capitolul VII

Culcat ca un câine credincios la piciorul patului lui Jean de Franţa, Samson, colosul, nu închise ochii toată noaptea.

Trăgând cu urechea, el ascultă respiraţia paşnică a copilului care nu se deşteptase.

Cu toate astea un suspin scăpă din pieptul rănitului.

Respiraţia îi deveni mai tare şi Samson se sculă îngrijorat.

Jean de Franţa deschise ochii.

— Mi-e sete, zise el.

O lampă lumină interiorul cortului; la lumina ei Jean îl zări pe Samson.

— Dă-mi de băut! zise.

— Ţine, stăpâne, răspunse colosul dându-i licoarea calmantă preparată de Bolton.

Jean bău cu lăcomie.

— Oh! Ce tare mă doare! zise el; cu toate astea trebuie să ridic comoara, fiindcă dacă le dăm răgaz, brahmanii o s-o ia de acolo!

— Comoara, zise Samson, deci ai găsit-o!

— Da, răspunse Jean de Franţa cu o exaltare febrilă şi e de o sută de ori mai bogată decât toate comorile regilor din lume.

— Dar atunci de ce nu m-ai chemat, stăpâne?

— Ascultă ca să afli tot.

Şi îi povesti faptele pe care noi le cunoaştem, până acolo când căzu ameţit de băutura ce i-o dăduse baiadera.

Ce se întâmplase după aceasta? Cum ieşise din acea subterană?

Nu ştia! Când se deşteptă pe la miezul nopţii se găsi sub un copac care era cel mai primejdios din India.

— Cred că am o constituţie puternică, îşi zise el după ce zări îngrozitorul arbore sub care era culcat. Cei care m-au adus aici şi-au închipuit că dimineaţa voi fi mort.

Atunci îşi aduse aminte că legea indienilor opreşte vărsarea

de sânge, însă nu şi sugrumarea.

Brahmanii urau într-atât pe Thugi, pe aceşti hoţi şi ucigaşi încât nu voiseră să imite faptele lor şi de aceea îşi putea explica de ce se găsea sub umbra unui mancenilier.

Viteazul băiat tocmai povesti, când auzi deodată nişte tropote de cai.

— Du-te şi vezi cine e, zise el lui Samson. Ţiganii noştri s-au îmbătat cu toţii ieri şi nici n-ar fi cu putinţă a-i deştepta din somnul lor. Cred că n-au dat Thugii asalt taberei!

Pe când Samson se depărta din cort, Jean de Franţa se gândea:

— Noaptea asta o să plec cu Samson! Trebuie să pun mâna cu orice preţ pe comoară, chiar dacă va trebui să mor!

Uriaşul se întoarse numaidecât urmat de Bolton.

Medicul intră galben şi schimbat la faţă, ţinând ceva ascuns sub manta.

— Ascultă, zise el lui Jean, ieri seară m-am dus la Calcuta şi m-am întors numai ca să-ţi vorbesc d-tale.

— Depărtează-te zise tânărul lui Samson.

Uriaşul se depărtă şi Jean privi cu mirare pe Bolton care depuse într-un colţ pachetul ce-l adusese.

— Suntem singuri? întrebă.

— Da, răspunse tânărul! Poţi să vorbeşti fără teamă.

Bolton aruncă o privire asupra lui Jean.

— Eşti doritor de glorie? îl întrebă.

— Ca un fiu de rege!

— Pentru tine şi ai tăi?

— Ah! răspunse tânărul cu mândrie, dacă aş domni vreodată peste neamul meu, n-ar mai fi ţiganii câinii pe care îi loveşte oricine cu piciorul!

— Ascultă dar! Închipuieşte-ţi că aş lua din ceata ta un copil care ar fi de trei sau patru ani şi l-aş face copilul unui lord? Acest copil născut de o ţigancă şi care şi-a petrecut viaţa în pustietate, ar locui deodată în palate, ar fi pair al Engliterei.

— Vrei să glumeşti, zise Jean. Ceea ce spui este peste putinţă. Ca să se întâmple, aş fi în stare să-ţi dau cea din urmă picătură de sânge din vinele mele. Mintea, inima, puterea şi cu tot ce pot asupra cetei mele, le-aş da pentru acest copil să fie mai mare şi mai tare decât eroii Engliterei, l-aş face chiar rege!

— Bine! Dar dacă eu ţi-aş spune că lucrul e cu putinţă?

— Destul! M-ai ameţit, răspunse Jean de Franţa.

Bolton luă atunci pachetul şi punându-l pe marginea patului bolnavului îl desfăcu: înăuntru se afla cadavrul unui copil.

— Amri! strigă tânărul, fiul Cynthiei!

— Nu, răspunse Bolton, nu e fiul Cynthiei! Asemuirea însă e atât de mare încât, precum te-ai înşelat tu, se va înşela toată Englitera! Ştii tu cine e tatăl fiului Cynthiei?

— Da! Sora mea n-are nicio taină faţă de mine. Seducătorul ei şi tatăl copilului este lordul Asburthon, guvernatorul Indiei.

— Ei bine! Acest copil mort se numea încă ieri marchizul d'Asburthon. A murit noaptea trecută muşcat de o viperă. Dar Amri poate să-i ia locul.

Jean îngălbeni. O luptă violentă se petrecea în el.

— Cynthia poate să moară de mâhnire, răspunse el după o tăcere.

— Nu, zise Bolton, mama unui pair al Engliterei nu moare de mâhnire.

— Mă ispiteşti doctore, murmură Jean.

— Vreau numai să fac un bărbat însemnat dintr-un ţigan spre a-ţi împlini visul.

— Ei bine, fie! răspunse tânărul sărind jos din pat. Pedeapsa iadului să cadă asupra mea dacă fac rău! Dă-mi cadavrul şi aşteaptă-mă afară din tabără. Numai eu pot pătrunde până la sora mea, care este păzită de două santinele şi de doi câini care te-ar sfâşia dacă te-ai apropia de cortul ei.

— Ştiam eu, murmură Bolton, că Jean de Franţa o să primească planul nostru. Haida de! Marchizul Roger n-a murit decât pentru tată-său şi pentru mine.

Capitolul VIII

Soarele se juca cu părul cel negru al Cynthiei şi o deşteptă din somn. Dormise şi visase un viitor strălucit ce-l aştepta pe fiul ei. Când deschise ochii zări pe fratele ei, care sta pe prag.

— Ah! Scumpul meu frate, începu Cynthia, dacă ai şti ce-am visat!

— Ce? Scumpa mea surioară?

— Am visat pe Amri bogat şi puternic; se făcuse mare şi era frumos ca un semizeu!

— Aşa şi va fi! răspunse Jean de Franţa.

— Dar ceva ciudat! Nu era îmbrăcat ca poporul nostru. Purta haine cusute cu fir, avea o spadă ca de gentleman şi lumea îi

zicea milord.

— Adevărat?

— Scumpul meu copil, suspină tânăra mamă apropiindu-se de leagănul unde îl culcase în ajun.

Dar în acel moment se dădu înapoi, scoţând un ţipăt sfâşietor. Copilul era rece ca marmura.

— Copilul meu a murit! strigă Cynthia.

— Priveşte bine, Cynthia, zise Jean, acest copil nu este al tău.

Zicând aceasta, el îi desfăcu braţul.

— Ştii, zise el, că Amri purta pe braţ semnul cabalistic al cetei noastre. Acest semn nu se şterge şi acest copil nu-l are.

— Nu-l are? repetă Cynthia, dar unde este fiul meu?

— În acest moment, fiul tău e îmbrăcat în mătase şi catifea şi doarme într-un leagăn de aur păzit de doi sclavi.

— Doarme! Ce vrei să zici?

— Fiul tău ocupă locul acestui cadavru şi el acum se numeşte marchizul Roger d'Asburthon.

Cynthia îngenunche şi începu să plângă.

— Fiul tău, urmă Jean, va fi bogat, cavaler, va avea milioane şi va întrece chiar pe regi prin bogăţie. El va fi pair.

— Ce-mi folosesc mie toate acestea dacă este mort pentru mine!

— El nu va fi mort nici pentru tine, nici pentru mine, căci îl vom urmări pas cu pas, îl vom sluji şi vom fi mândri de mărirea lui.

Cynthia tot plângea şi nu răspundea nimic.

Deodată se sculă cu ochii scânteietori şi luând mâna lui Jean îi zise:

— Vreau să am copilul meu zise, dă-mi-l înapoi!...

— Dacă ţi-l voi da înapoi mă vei mustra într-o zi şi vei plânge cu lacrimi amare.

Cynthia plecă capul oftând.

— Ţi-am mai spus, urmă tânărul, că-l vom urma pretutindeni şi mă voi ţine de făgăduinţa ce ţi-o fac. Dacă va trebui să ne dăm viaţa pentru el, ne-o vom da. De va avea trebuinţă de comorile noastre, i le vom da.

— Comorile noastre? şopti Cynthia crezând că fratele ei a înnebunit.

— Da! Comorile noastre, răspunse Jean de Franţa căci diseară vom avea şi noi munţi de aur şi toată lumea va fi a noastră.

Capitolul IX

Ce se întâmplase în acea subterană unde brahmanii îşi ascundeau bogăţiile şi unde o tânără indiană păzea veşnic focul sacru?

Când intrară preoţii lui Sivah zăriră pe Jean de Franţa care sta culcat pe pământ, adormit de băutura ce i-o dăduse baiadera. Unul din ei scoase un pumnal. Tânăra indiană dădu un ţipăt şi căzu în genunchi.

— Ah! strigă preotul, acela care a cutezat să pătrundă aici trebuie să plătească cu viaţa îndrăzneala sa.

Şi se aplecă asupra tânărului.

— Nenorocitule! zise baiadera, ce vrei să faci? Nu ştii că Dumnezeul pe care-l servim este Dumnezeul morţii, dar că urăşte sângele?!

— El trebuie să moară, repetă brahmanul.

— Da! urmă indiana, trebuie să moară! Dar sângele lui nu trebuie să curgă.

— Cum să moară atunci?

— Eu l-am adormit cu o băutură ce-l va face să doarmă câteva ore, aveţi dar destul timp să-l duceţi de aici.

— Ce să facem cu el?

— Culcaţi-l sub un mancenilier, a cărui umbră aduce moartea.

— Păzitoarea comorii lui Sivah, este mai înţeleaptă decât un bătrân, zise brahmanul. Fie după cum doreşti!

— Cine ştie? adăugă indiana, poate îl va lua un tigru şi îl va sfâşia!

Atunci, brahmanii ridicară pe Jean şi ieşiră cu el, prin portiţa secretă, prin care veniseră.

Indiana începu din nou a cânta şi a juca împrejurul focului.

„Da, umbra mancenilierului e periculoasă şi omul care se odihneşte sub umbra foilor lui moare, însă Daï-Natha, fecioara care este osândită de către popi a trăi în această peşteră, nu vrea ca să moară acela a cărui privire a făcut să-i bată inima. Şi băutura, pe care Daï-Natha a dat-o copilului Europei, l-a scăpat de moarte şi otrava mancenilierului n-o să aibă nicio putere asupra lui."

Ostenită fiind, adormi pe o grămadă de aur şi de pietre scumpe. Când se deşteptă, focul era aproape să se stingă. Ea calculă că dormise vreo douăsprezece ore. Popii veniră iarăşi.

— Ei bine? întrebă ea cu o voce tremurândă, unde l-aţi dus?

— La un sfert de leghe departe de ruine; acolo l-am culcat la umbra unui mancenilier...

— Prezicerea ta s-o fi împlinit, zise celălalt brahman, căci nu l-am găsit acolo. Desigur că l-a răpit vreun tigru!

Daï-Natha tresări, dar nu spuse nimic. Popii aduseră mâncare şi băutură baiaderei, apoi se duseră.

Atunci Daï-Natha adresă o rugăciune către zeul amorului, spre a mai trimite la dânsa pe frumosul copil al Europei, ca să-l mai vadă încă o dată.

Ea aruncă lemne în foc; lemnele arseră dar tânărul nu se mai întoarse. Noaptea trecu, tânăra indiană auzi strigătul unei bufniţe; se miră crezând că venise ziua. De astă dată auzi pentru a doua oară cântul bufniţei; indiana aţinti ochii asupra găurii peşterii. În acest moment, Jean de Franţa sări în peşteră; ţinea un pumnal între dinţi şi avea două pistoale la brâu. Baiadera alergă cu braţele deschise înaintea lui.

— Te-ai întors, iubitul meu! zise ea. Ah! Ştiam bine că ai să vii.

Tânărul o respinse cu dispreţ.

— Nu este vina ta dacă mai trăiesc, răspunse el.

Daï-Natha împreună mâinile.

— Ah! Zei! strigă ea cu durere; mă învinovăţesc pe mine care l-am scăpat, pe mine care-l iubesc!

Jean râse cu hohot:

— Nu ştiu dacă mă iubeşti, zise el; nu ştiu dacă spui adevărul; dar ştiu că trebuie să am comoara.

— Nu, niciodată! zise indiana, nu voi fi trădătoarea zeului Sivah.

— Vreau să am comoara, repetă tânărul zingari cu glas tunător.

Ochii indienei începură a scânteia de mânie.

— Nu vei lua nimic de aici, zise ea; ia-mă pe mine dacă vrei! Să fugim departe, departe; te voi iubi, voi fi sclava ta şi te voi urma pretutindeni, dar lasă comoara neatinsă.

— Ascultă-mă, răspunse Jean de Franţa, astăzi n-am poftă să repet tot ce ţi-am spus ieri. Mă grăbesc! Vrei să mă urmezi?

— Oh! Da! Da!

— Şi să aduci comoara cu tine?

— Niciodată!

— Atunci aşteaptă!

— Apropiindu-se de gura peşterii, Jean îşi puse degetele la gură şi scoase o fluierătură. Îndată, doi oameni coborâră în

peşteră.

Unul din ei era Nathaniel, celălalt Samson uriaşul. Amândoi erau bine înarmaţi şi aveau înfăşuraţi în jurul trupului doi saci mari de piele, destinaţi negreşit pentru cărarea pietrelor scumpe.

— Haideţi, băieţi! zise Jean de Franţa, legaţi-mi frumuşel pe drăguţa asta de fată, puneţi-i un căluş în gură, ca să nu cheme pe brahmani şi comoara zeului Sivah este a noastră!

Partea a doua
NABABUL OSMANY

Capitolul I

Şaptesprezece ani mai târziu, după evenimentele întâmplate în India, adică în anul 1775, un tânăr cam de nouăsprezece ani, călărea pe un cal arăbesc, către valea Sburthon, în Scoţia.

Era frumos şi purta un costum de vânătoare.

Fruntea lui albă era umbrită de nişte lungi plete negre, ce cădeau pe umerii săi. Se vedea a fi un călăreţ experimentat şi era urmat de un fecior şi doi ogari.

— De astă dată, îşi zicea tânărul, mângâindu-şi calul, vărul meu, sir James Asburthon, se va hotărî în sfârşit, să mă prezinte în noua societate din Kingstower pe care am văzut-o de atâtea ori; n-am altă rudă de când a murit tatăl meu; şi se vede că nu prea mă iubeşte! Dar eu îl voi iubi într-atât încât îmi va ierta poate că eu sunt capul familiei, că sunt pair al Engliterei şi că în curând voi fi numit general.

Tânărul Roger Asburthon, în timpul acestui monolog, se înfundă în pădurea ce duce la castelul Asburthon cel vechi. Deodată auzi zgomotul unei tropăituri de cal.

— Poate m-am grăbit să învinovăţesc pe vărul meu, îşi zise tânărul, poate că tocmai vine să-mi facă o vizită.

Marchizul Roger, văzu numaidecât că se înşela. Călăreţul care se apropia părea a fi om de treizeci de ani; era brun cu părul negru şi de o rară frumuseţe.

O manta albă învelea umerii lui şi-i atârna până la cizme. În loc de spadă, el avea un iatagan precum au ofiţerii indigeni în India.

Noul venit înaintă spre marchizul Roger şi-l salută trecând.

După ce se depărtă, Roger chemă lângă dânsul feciorul (băiatul care-l însoţea).

— Cine e acel gentleman?

— Mi se pare milord, că e acel gentleman indian care acum cincisprezece zile a moştenit averea lordului Mac Gregor!

— Adevărat? răspunse marchizul; am auzit despre această

moştenire. Acest indian a servit la Cipay şi s-a întors acum în Londra cu o avere nemaipomenită.

— Aşa e.

— Eşti sigur că este el?

— Cine altul ar putea să fie! În toată Scoţia nu s-ar găsi un singur gentleman aşa brun la faţă.

— La ce depărtare este castelul lui Mac Gregor de la Kingstower?

— Şase leghe, monseniore!

— Bine!

Feciorul se depărtă şi marchizul Roger îşi urmă drumul.

Deodată îi ieşi înainte o ţigancă, una din acele ţigănci care umblă dintr-un oraş într-altul, vânzând diferite ierburi pe care ele le consideră bune pentru leacuri şi pe lângă aceasta mai prezic şi viitorul pentru câţiva gologani.

— Prea sunteţi frumos, domnişorule, începu ea cu o voce răguşită, ca să nu mă lăsaţi să mă uit în palma dumneavoastră albă ca zăpada.

Marchizul îşi opri calul spre a nu călca pe bătrâna ţigancă.

— Şi de ce vrei să te uiţi în palma mea? întrebă el.

— Ca să citesc în ea soarta dumneavoastră; viitorul nu are nicio taină pentru mine!

Marchizul scoase un hohot de râs.

— Nu-mi vine să cred, urmă tânărul, că viitorul poate să-mi aducă ceva rău. Sunt de douăzeci de ani, am un venit anual de 20.000 lire sterline, sunt pair al Engliterei şi general în armatele Regelui.

— Nu face nimic, răspunse bătrâna ţigancă. Cine poate fi sigur de soarta ce-l aşteaptă!

— Cum?

— Şi dacă aş putea să-ţi văd mâna…

— Ei bine! Fie!

Marchizul îşi trase mănuşile şi puse mâna lui cea albă şi delicată în mâinile negre, zbârcite şi osoase ale bătrânei. Aceasta se uită lung, apoi zise:

— Un pericol foarte mare vă ameninţă, coconaşule!

— Ce zici?

— Aţi face bine, urmă ea, să nu vă duceţi mâine la vânătoare.

Tânărul marchiz zâmbi.

— Adeseori dau de urşi, cei ce vor să vâneze vulpi! Bine! Mă voi gândi; mai ai să-mi spui ceva?

Bătrâna ghicitoare începu din nou să se uite în palma tânărului.

— Coconaşul e amorezat, zise ea după aceea.

Roger îşi simţi inima bătând cu tărie.

— După ce mi-ai spus atâtea, acum spune-mi dacă mă iubeşte şi ea.

— Aceasta o voi spune coconaşului mai pe urmă. Este o linie în palma d-voastră ce nu se poate desluşi bine. Dumnezeu să vă păzească!

Şi zicând aceste cuvinte ţiganca se depărtă.

— Mai aşteaptă un moment, zise marchizul; şi eu am darul de a ghici norocul şi aruncă doi galbeni la picioarele ţigăncii.

După aceea, afundându-se în gânduri, îşi urmă drumul.

— De ce mi-ar aduce nenorocire iubirea mea pentru Ellen? se întrebă el.

Tânărul marchiz întrebă:

— Cunoşti pe această ţigancă?

— Aceasta este Malbec ţiganca! răspunse feciorul. Onoarea Voastră a avut bunăvoinţa să dea ascultare minciunilor ei, care niciodată nu s-au adeverit.

— Sper că nici de astă dată nu se vor împlini, răspunse tânărul, dând pinteni calului.

Capitolul II

Castelul Asburthon cel vechi era o locuinţă posomorâtă ca şi actualul său stăpân. Sir James, care, în ora când verişorul său se afla pe drum, sta în sala cea mare, privind portretele strămoşilor săi.

Sir James era cam de vreo treizeci de ani. Fusese doi ani ofiţer într-un regiment, dar demisionase, spre a se retrage în castelul său.

El trăia aici singur departe de orice societate şi vâna toată ziua, urmat de o slugă şi de un câine de vânătoare.

Feciorul era intendentul şi confidentul lui.

El se numea William Burdet. Era cu totul deosebit de stăpânul său; pitic, gras, cu gâtul gros, cu capul mare şi cu o palmă atât de lată, încât era în stare să acopere un taler cu ea. William, precum îl numeau, era geniul cel rău şi instrumentul involuntar al voinţei stăpânului său.

Pe când sir James, privea portretele strămoşilor, care nu-i

lăsaseră decât sărăcia şi ruina, atenţia lui fu atrasă de către Will, care intra în acel moment.

— Ce vrei? îl întrebă sir James.

— Am venit să vă vestesc c-a sosit cineva stăpâne!

— Desigur, e nepotul meu, zise sir James surâzând.

Will nu putu să-şi ascundă mirarea.

— Vă aşteptaţi la această vizită, stăpâne?

— Negreşit!

— Ah!

Acest „Ah!” era aşa de ciudat, încât sir James se crezu nevoit să ceară o lămurire.

— Eşti sigur că este nepotul meu?

— Da.

— L-ai văzut?

— L-am văzut din uşa salonului.

Sir James se sculă şi apropiindu-se de fereastră, văzu pe marchizul Roger care ieşea din pădure şi apuca spre castelul Asburthon cel vechi. Era la o depărtare de un sfert de oră de castel. Sir James se aşeză pe un scaun şi zise cu o voce misterioasă către Will:

— Închide uşile!

Will închise uşile şi, întorcându-se, stătu cu mâinile încrucişate pe piept înaintea stăpânului.

— Ştii că marchizul mi-a trimis o invitaţie?

— Spre a vă pofti la o vânătoare de vulpi, răspunse Will.

— Şi că n-am primit fiind sigur că va veni el la mine. După aceea, mă voi putea duce la vânătoare.

— Cu toate acestea nu înţeleg de ce Onoarea Voastră n-a primit numaidecât invitaţia!

Un surâs tainic alunecă pe buzele lui sir James.

— Nu înţelegi că nu trebuie, pentru cazul când s-ar întâmpla vreo nenorocire la vânătoare, să se bănuiască că eu sunt autorul?

— Ah! zise feciorul, se va întâmpla o nenorocire? Dar cum?

— Se poate întâmpla ca acel care vânează vulpi să dea peste urs, răspunse sir James, repetând cuvintele ţigăncii.

Will privi uimit pe stăpânul său fără să înţeleagă vorbele lui.

— Mai târziu îţi voi explica, acum să primim cu cinste pe capul familiei Asburthon. Du-te de fă pregătirile!

Will se duse dând din cap.

Rămânând singur îşi zise încet.

— Vipera cea neagră eu am pus-o în leagăn, dar nu pot să înţeleg cum n-a murit de muşcăturile ei.

După aceea se sculă, se plimbă prin casă şi apoi se duse în întâmpinarea marchizului, care tocmai atunci intra în curte. Tânărul descălecă, înaintă către sir James şi-l îmbrăţişă cu iubire.

— Scumpul meu văr, începu tânărul Roger, cât de vesel sunt că te-am putut găsi acasă; mă temeam că nu te-ai întors de la vânătoare.

— Bine ai venit, domnule marchiz, răspunse sir James. Sper că nu vei refuza de a lua ceva răcoritoare în modesta mea locuinţă.

— Cu plăcere, însă cu o condiţie!

— Spune.

— Ca să primeşti invitaţia mea pentru mâine.

— Scumpul meu văr, zise sir James, ştii bine ca sunt puţin cam mizantrop.

— Începi prea devreme, obiectă Roger surâzând.

— O societate numeroasă va fi adunată la d-ta, urmă sir James.

— Oh! Nu tocmai numeroasă!

Sir James oftă.

— Ei! Pentru că ţii atât de mult, domnule marchiz…

— Aşadar primeşti?

— Da!

Roger luă mâna lui sir James şi o strânse cu putere.

— Nu-mi place nici bere nici ceai! zise el; află scumpul meu văr, că un pahar de vin de Bordeaux preţuieşte mult mai mult pentru mine decât orice. Te rog, dă-mi un pahar, căci mor de sete!

Sir James îl duse în sala de onoare a vechilor Asburthoni şi-i oferi un jilţ mare, în care au stat capii familiei.

— Atunci pe mâine la opt, zise Roger când se despărţi de sir James. Întâi vom dejuna şi pe urmă vom pleca.

— Voi fi exact, răspunse sir James.

După aceea, el însoţi pe marchiz până la poarta castelului, asigurându-l că va veni.

Intrând în castel, se duse la fereastră şi urmări pe tânărul marchiz care se depărta.

— Minunat! Calul e plin de foc, mâine se va speria sigur.

După aceste cuvinte, sir James chemă pe Will, care se plimba sub fereastră.

— De astă dată, începu sir James, te voi iniţia şi pe tine în planurile mele. Îţi mai aduci aminte că în timpul şederii mele la Londra mă plimbam cam des în Hyde-Park?

— Mai în toate zilele stăpâne!

— Acolo, înaintea porţii grădinii Regelui, era un om care arăta animale sălbatice şi dădea mai multe reprezentaţii. Acesta era un uriaş care se juca când cu un tigru, când cu o hienă, când cu un urs. Ursul era de rasă scoţiană şi foarte sălbatic. Într-o seară, pe la sfârşitul reprezentaţiei, intrai în coliba îmblânzitorului şi-l întrebai: „Cât câştigi tu pe zi?” „Cam treizeci de şilingi”, îmi răspunse el. „Vrei să câştigi treizeci de livre?” îl întrebai eu. „De ce nu? Dacă se poate! Şi ce trebuie să fac?” „Vei da reprezentaţii numai în faţa mea!” „Aceasta e foarte lesne!” „Însă în toate zilele!” „Bucuros!” răspunse el.

— După aceea, urmă sir James, în interval de trei luni, în toate zilele, de la miezul nopţii până la două am făcut exerciţiu. Îmblânzitorul lega o botniţă de botul ursului şi-i acoperea ghearele cu o pungă de piele, astfel încât, să fie inofensiv. După aceea îl lega de un stâlp de fier şi un călăreţ îmbrăcat cu totul în roşu alerga împrejurul lui şi-l lovea cu biciul peste urechi; puţin câte puţin se apropia de urs într-atât încât acesta fu chiar lovit de copitele calului. Trei zile după aceasta, turbase cu totul ursul, mai ales când vedea roşu şi negru. După un interval de şase luni cumpărai un cal negru şi făcui o păpuşă mare îmbrăcând-o de sus până jos numai în roşu. După aceea lăsai ursul liber, scoţându-i botniţa. Îndată ce zări calul cu păpuşa roşie el se repezi asupra lor, sfâşie calul, iar păpuşa o făcu numai bucăţi. Acum, adăugă sir James cu linişte, mi se pare că ursul e destul de bine învăţat.

— Dar unde este ursul? întrebă Will, care ascultase cu un mare interes povestirea stăpânului său.

— Îmblânzitorul a sosit ieri în satul Burton, care este la două leghe de aici, tocmai în apropierea pădurii unde va avea loc mâine vânătoarea.

— Ah! Acum încep să pricep, răspunse Will. Onoarea Voastră va potrivi astfel lucrurile, încât îmblânzitorul să dea drumul ursului tocmai în locul destinat vânătorii.

— Nu tocmai aşa, că toţi prietenii marchizului vor purta haine roşii şi s-ar putea întâmpla ca un altul să călărească pe un cal negru.

— Această observaţie era s-o fac Onoarei Voastre!

— Am prevăzut tot. Ştii că vulpea fuge de obicei prin stâncile Pick Gurdiane şi abia acolo este prinsă.

— Da, stăpâne!

— Ei bine, într-unul din tufişuri, îmblânzitorul va da drumul ursului.

— Dar, obiectă Will care părea cam tulburat, va ajunge marchizul primul la stânci?

— Aceasta va fi treaba ta.

— Cum?

— Ascultă-mă bine. În timpul şederii mele în Franţa am căpătat o reţetă minunată de la un negustor normand. Dacă amesteci o mână de mac cu orzul ce-l dai calului ameţeşte într-atât, încât peste un ceas de călătorie nu mai e în stare să stea pe picioare.

— Aceasta o ştiam şi eu stăpâne! răspunse Will cu mândrie; pentru a afla acest secret, nu trebuie să mergeţi în Franţa.

— Dar ce crezi că ar face calul, dacă i-am pune sub şa un ţepuş?

— Ce să facă? S-ar înfuria, ar da din picioare şi în cele din urmă ar fugi spre stânci.

— Oh! Nu, răspunse sir James, e mai bine să învelim ţepuşul cu ceară, astfel încât să nu-l simtă calul decât după o alergare de un ceas.

Will privi cu mirare pe stăpânul său.

— Şi noi, urmă sir James, mâine seară vom intra la Kingstover.

— Da, răspunse Will; însă mai trebuie ceva.

— Ce?

— Să amestecăm macul în orz şi să punem ţepuşa sub şaua lui Neptun.

— O vei face tu. Noaptea de astăzi o vei petrece în Kingstover cu câinii şi caii noştri şi dacă eşti băiat deştept vei găsi un mijloc de a potrivi lucrurile.

— Aşa, da!

— Şi pentru că trebuie să treci prin satul Burton, poţi să duci şi instrucţiunile acestea îmblânzitorului.

— Onoarea Voastră poate să se încreadă în mine.

— Am în tine cea mai deplină încredere, zise sir James, care deja se vedea stăpân peste demnitatea şi milioanele nepotului său.

Către ora opt seara, Will mergea în pasul calului său de munte, mânând înaintea lui o turmă de câini tot aşa de slabi ca

şi venitul stăpânului său.

În loc de a urma drumul cel drept, el apucă pe o potecă a pădurii îndreptându-se spre satul Burton unde şi ajunse numaidecât.

Locuitorii acestui sat erau nişte oameni liniştiţi şi se culcau devreme, însă în seara aceea, Will văzu o mulţime de bărbaţi şi de copii, care erau strânşi înaintea unei cârciumi.

Will, care era un adevărat scoţian, nu trecea niciodată pe lângă vreo cârciumă fără să nu intre şi să nu golească o cană cu bere.

Ajungând deci acolo, chemă un servitor, îl însărcină să-i ţină calul şi intră în cârciumă, unde îmblânzitorul juca cărţi.

Îmblânzitorul era un bărbat pitic, gros şi cu o constituţie puternică.

El privea cu curiozitate pe Will; acesta îi făcu un semn din ochi care însemna: eu sunt acela pe care-l aştepţi!

Will era cunoscut în cârciumă şi cârciumăreasa veni numaidecât să-l întrebe ce pofteşte.

— Dă-mi bere şi gin, răspunse el.

Will turnă două pahare de gin în cana cu bere şi se întoarse către îmblânzitor.

— De ce stă lumea înaintea cârciumii? zise el.

— Domnule, răspunse îmblânzitorul, toţi vor să vadă animalele mele.

— Ce fel de animale?

— Hiene, tigri şi urşi.

— Ah! răspunse Will, d-ta eşti acel îmblânzitor de animale despre care toată lumea vorbeşte!

— Da, domnul meu! Eu sunt acela; însă nu mi s-a dat voie să câştig bani aici.

— Nu ţi s-a dat voie?

— Până acum, nu; am trimis pe cineva la primar, dar nu mi-a adus răspunsul.

— Unde-ţi sunt animalele?

— În curte.

— Eşti bun să mi le arăţi?

— Bucuros, dar nu pot da nicio reprezentaţie.

— Nu face nimic, doresc să le văd numai.

Îmblânzitorul se sculă şi urmat de Will ieşi în curte.

— Eu vin din partea lui sir James, zise Will încet, pe când îmblânzitorul desfăcea scândurile de la colivia animalelor.

— Mi-am închipuit numaidecât, răspunse el. Mi-ai adus ordinele lui?

— Da! Sunt pentru mâine.

— Ah!

— Şi dacă vom izbuti în planul nostru, vei primi cele cincizeci de livre.

— Vom izbuti sigur!

— Ştii, urmă Will, unde sunt stâncile Pick Gurdiane?

— Cum să nu ştiu? M-am născut la trei leghe de acolo; va să zică locul acela s-a ales?

— Da!

— La ce oră?

— Ai face bine să pleci chiar la noapte!

— Am luat doi oameni în serviciul meu; ei nu ştiu nimic de exersarea ursului şi astfel nu avem să ne temem de nimic.

— Foarte bine zise Will; să vedem acum ursul.

Will se apropie de gratiile de fier; ursul începu să mormăie.

— La dracu! Puternic e, zise Will; câţi ani are?

— Opt ani!

— Şi, de când îl ai?

— De doi ani, mi se pare!

— De unde l-ai cumpărat?

— De la un ţigan, un fel de uriaş care îl adusese din India. Se îmbogăţise cu el. Atunci îl voi vinde şi eu când mă voi îmbogăţi.

— Nu cred, zise Will. Mâine o să-l omor.

— D-ta?

— Chiar eu, am pus gloanţe în carabina mea, numai în acest scop. Nu trebuie să existe nici cea mai mică bănuială. Noapte bună!

Îmblânzitorul închise colivia şi amândoi se întoarseră la cârciumă. Will mai ceru un pahar de bere şi aruncând doi şilingi pe masă încălecă şi urmă drumul spre Kingstover, unde sosi peste o jumătate de ceas.

Îmblânzitorul se sculă a doua zi dimineaţa pe la ora trei.

— Unde mergi, stăpâne? întrebă servitorul care se trezise.

— Dobitocule, n-auzi că Tom zbiară?

Acesta era numele ursului.

— Dar el zbiară în toate nopţile, stăpâne.

— Dar nu ca astăzi!

— Ce o fi având?

— Se plictiseşte!

— Vrei să-l baţi?

— Nu, îl voi duce la plimbare.

— Păzeşte-te să nu-ţi scape!

— Lasă, îi voi pune botniţa!

După aceste cuvinte, îmblânzitorul se îmbrăcă şi ieşi în curte.

Animalele, care-l cunoşteau după pas, începură să urle. El fluieră şi îndată animalele tăcură.

— Tom, vino încoace!

Ursul se apropie şi se lăsă să-i pună botniţa şi lanţul de gât.

Toţi dormeau încă şi îmblânzitorul îl duse de lanţ afară din curte şi din sat, fără a întâlni pe nimeni. Ursul îl urmă ca un câine, până la stâncile Pick Gurdiane.

A doua zi dimineaţa, cei doi servitori ai îmblânzitorului se uitară uimiţi unul la altul. Soarele era demult pe cer şi stăpânul lor cu ursul nu se mai întorsese.

— Cred că i-a scăpat Tom, zise unul dintre servitori, care iubea foarte mult ursul.

Capitolul III

Să revenim acum la castelul Kingstover.

Pe când se întorcea marchizul din vizita ce o făcu vărului său, doi invitaţi se plimbau sub umbra copacilor vorbind între dânşii.

Aceşti doi bărbaţi erau trecuţi de cincizeci de ani.

— Scumpul meu baronet, începu unul, trebuie să-ţi mărturisesc că sunt curios să-l văd pe marchizul Roger, pe care l-am lăsat mic copil în Calcuta.

— Cum? De atunci nu l-ai mai văzut?

— Nu!

Acela care începuse conversaţia, nu era altul decât vechea noastră cunoştinţă, doctorul Bolton.

Cizmele lui pline de praf şi biciuşca ce-o ţinea în mână arătau că sosise atunci şi că făcuse un drum foarte lung.

El urmă:

— Ştii, scumpul meu baronet, că sunt numai şase luni de când m-am întors din India?

— Ştiu, răspunse sir Robert Walden, căci el era.

— Prima mea vizită, urmă Bolton, am făcut-o mamei mele care locuieşte într-un sat aproape de Lincolnshire; am stat acolo trei luni şi după aceea m-am întors la Londra, unde îmi spusese că locuieşte marchizul. Ştii că lordul Asburthon n-a rămas mult

timp guvernator al Indiei. Indigenii, soldaţii şi funcţionarii erau cu toţii contra lui şi nu-l mai sufereau. De aceea a părăsit Calcuta şi s-a întors la Londra.

— Din nenorocire! suspină sir Robert.

— Micul Roger era de 6 ani când a părăsit Calcuta. Era un copil frumos, vesel, plăcut ca un francez şi îndrăzneţ ca un corsican. A rămas tot aşa?

— Din nenorocire! susţină sir Robert.

— De ce din nenorocire! întrebă Bolton.

— Sir Robert d'Asburthon nu are calităţile unui nobil englez. E vesel şi uşuratic, se necăjeşte numaidecât şi este excentric ca… mine. E îndrăzneţ în faţa primejdiei, visează întotdeauna aventuri; în sfârşit, o să fie gentlemanul cel mai nenorocit din cele trei regate, dacă nu se va schimba. Într-o zi, a cerut audienţă regelui. Şi fiindcă regele l-a lăsat să aştepte un sfert de oră, a plecat mâniat şi nu s-a mai întors.

Bolton ascultă zâmbind.

— Afară de acestea, urmă sir Robert, el e mărinimos şi are o inimă nobilă. Într-un interval de şase luni a izbutit să se facă iubit de toţi, chiar de creditorii săi. Acum câteva zile se întorcea acasă. În drum a întâlnit un cerşetor, l-a aşezat pe calul lui şi s-a întors pe jos.

— Şi-a tăiat şi mantaua în două tocmai ca St. Martin, adăugă Bolton râzând. Scumpul meu, ceea ce-mi spui mă bucură foarte mult!

— Aşa? Ei bine, eu nu înţeleg nimic din toate acestea. Nici mama sa, lady Cecily, nu înţelegea.

— Ah! întrerupse Bolton, ce face lady Cecily?

— A murit.

— A murit?

— Sunt doi ani de atunci; cu şase luni înainte de sosirea marchizului Asburthon la Londra.

— Sărmana femeie! zise Bolton; marchizului i-a părut rău?

— Nu! Pentru că a dat crezare infamiilor despre sir Jack.

— În ce-l priveşte pe sir Jack, sper că-mi vei spune ce s-a întâmplat. În ziua când lordul Asburthon era la vânătoare, aţi ieşit amândoi din palatul guvernatorului.

— Aşa e!

— V-aţi urcat într-o luntre şi v-aţi îndreptat către o corabie ce ancora în apropiere.

— Da.

— După aceea s-au auzit două detunături.

— Şi aceasta e adevărat!

— După aceea luntrea s-a dus până la corabie!

— Da!

— Şase luni mai târziu, lordul Asburthon care se îngrijea de soarta fratelui său, primi o scrisoare de la căpitanul corăbiei care îi spunea că a murit.

— N-ai ghicit?

— Pe jumătate. D-ta l-ai ucis pe sir Jack.

— Dar într-un mod leal, în duel.

— Se înţelege; dar unde?

— În luntre.

— Dar căpitanul?

— Mi-era rudă şi se pusese cu totul la dispoziţia mea. Nimeni nu ştie că eu l-am omorât.

— Mi se pare că fiul său te bănuieşte.

— De la bănuială până la convingere, e departe. Dar ne vom vedea mâine cu el.

— E aici?

— Vezi acolo turnul de la Asburthon cel vechi?

— Da!

— Acolo locuieşte sir James Asburthon. Marchizul Roger s-a dus ca să-l invite la vânătoarea de mâine; şi astfel mâine, eu şi sir James ne vom întâlni!

— Oh! Atunci poţi să fii liniştit, zise Bolton. Eu l-am cunoscut în India unde era căpitan; e tot atât de laş ca şi tată-său şi sunt sigur că nu te va provoca. Ah! scumpul meu baronet, aş mai vrea să te întreb ceva!

— Vorbeşte!

— Ce-ai făcut cu acea ţigăncuţă pe care ai cumpărat-o de la tatăl său?

— Ah! răspunse sir Robert încurcat, am uitat-o în Calcuta şi nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea!

— Aşa!

— Şi de ce mă întrebi?

— Auzisem în Londra că ai o fată adoptivă.

Sir Robert scoase un hohot de râs.

— Aceasta e nepoata mea, zise el, fiica răposatei mele surori. O vei vedea. E prea frumoasă. Dar iată, vine…

Bolton privi spre palat şi zări fata despre care vorbea baronetul, miss Ellen.

Era o ființă răpitoare, cel mult de douăzeci de ani, cu talie delicată, părul negru şi cu faţa albă şi rumenă.

— Într-adevăr e prea frumoasă, zise Bolton.

— Frumuseţea ei mă duce la disperare, spuse sir Robert.

— Şi de ce, scumpul meu? întrebă Bolton.

— Pentru că toţi vor s-o ia de soţie!

— Îţi va fi mai uşor să-i dai de bărbat pe cel mai nobil şi cel mai bogat.

— Mi se pare că marchizul Roger…

— Nu este decât o părere sau o dorinţă. Ar trebui să fii foarte fericit. Marchizul e pair de Englitera, e bogat, iar regele l-a făcut colonel.

— Adevărat! zise sir Robert, dar…

— Dar ce?

— Cunosc un tânăr bun şi nobil, pe care-l iubesc întocmai ca pe copilul meu şi care iubeşte pe nepoata mea.

— Ei!…

— El nu e nici pair, nici marchiz, nu are nicio avere, dar are o inimă nobilă şi este demn de iubirea lui miss Ellen. Cea mai fierbinte dorinţă a mea ar fi de a uni pe aceşti copii, după aceea i-aş face moştenitorii averii mele.

Bolton admiră din ce în ce mai mult pe Ellen, care se apropie culegând flori în calea ei.

— Şi ea, întrebă după aceea Bolton, îl iubeşte pe protejatul d-tale?

— Nu ştiu! suspină sir Robert; cine ar fi în stare să citească în inima femeilor. Nu ştiu dacă iubeşte sau nu Ellen pe Lionel.

— Poate că nu iubeşte pe nimeni.

— Se poate, însă adesea este tristă şi gânditoare.

— Începuturi! zise Bolton.

— De vreo trei luni e tot melancolică!

— Şi nu te-ai gândit niciodată s-o întrebi?

— Nu.

Miss Ellen ajunsese până la ei, dădu mâna lui sir Robert, iar pe Bolton îl salută fără a-l privi, dar acesta nu-şi luă ochii de la ea.

— Scumpa mea copilă, începu Robert, îţi prezint pe doctorul Bolton, unul din prietenii mei cei mai vechi. Am făcut cunoştinţă cu dânsul în India.

Ellen zâmbi şi salută fără a face însă lui Bolton onoarea de a-i adresa un singur cuvânt.

— Unchiule, zise ea lui sir Robert, dă-mi braţul; aş vrea să mă

plimb puţin.

— Unde?

— Până la capătul aleii… să mergem în întâmpinarea marchizului.

— Vino cu noi, Bolton, zise sir Robert, căci eşti doritor să vezi cât mai curând pe Roger.

Bolton se duse cu ei.

„Aş face prinsoare, gândea doctorul, că miss Ellen şi ţigăncuţa pe care a cumpărat-o sir Robert, sunt una şi aceeaşi.”

Ellen mergea sprintenă şi uşoară pe lângă sir Robert; acesta îi zise:

— Nepoţică, mi se pare că lipsa marchizului te întristează.

— Pe mine? răspunse Ellen râzând; dar de ce unchiule?

— Ce are Bolton? zise sir Robert. Unde aleargă aşa?

Şi arătă cu degetul pe Bolton, care se ducea în goană spre partea opusă a aleii.

Medicul alerga din toate puterile, aţintind ochii asupra unui tufiş.

Deodată, ajunse acolo şi, din tufiş, ieşi un animal roşcat, pestriţ, care fugea spre un stejar.

Dar în momentul când era să se suie pe copac, Bolton îl plesni cu biciul ce-l ţinea în mână, animalul scoase un ţipăt şi căzu mort.

— Ce este? întrebă sir Robert care sosi în acel moment.

— O veveriţă, pe care am omorât-o cu biciul, răspunse Bolton.

Miss Ellen scoase un ţipăt şi îngălbeni.

— Oh! Ce urât animal, şopti ea.

Bolton o privi în faţă; era galbenă şi tremura.

„Bine!” se gândi Bolton, mă îndoiam, acum sunt sigur.

Ellen se linişti numaidecât şi-şi urmară plimbarea.

La capătul aleii, unde ajunseseră după un sfert de oră, găsiră drumul ce ducea la Asburthon cel vechi.

— Mi se pare că aud tropotul unui cal, zise Ellen.

— Şi mie, zise Bolton.

— Desigur e marchizul, adăugă sir Robert.

— Nu! reluă Ellen, calul vine dinspre Lovely…

După câteva minute se ivi pe drum un călăreţ, îmbrăcat cu haine albe ca spahiii indieni.

— Este noul nostru vecin, zise sir Robert, moştenitorul lordului Mac Gregor.

— Ah! zise Ellen, e nababul acela care a sosit de curând din

Chandernagor.

— Da!

— N-ai auzit de dânsul, Bolton, reluă sir Robert: este un anglo-indian care s-a întors din India cu o avere grozavă.

— Cum îl cheamă?

— Osmany.

— Nu-l cunosc, răspunse Bolton.

— Un bătrân lord excentric, care auzise că el posedă aur şi diamante, se grăbi să moară, lăsându-i mai multe castele.

— Ce prostie! zise Bolton.

— Nu tocmai; lordul era sărac şi-l silea pe moştenitorul său să-i repare castelul.

Călăreţul ajunsese până la ei, era acelaşi cu care tânărul marchiz se întâlnise când se ducea la Asburthon cel vechi. Când trecu, salută pe cei doi bărbaţi şi pe miss Ellen. Bolton băgă de seamă că fata se roşise.

— Ah! Pe dânsul îl iubeşte se gândi el.

— Unchiule, zise Ellen, te rog să ne întoarcem la castel.

— Cum aşa, nu mai vrei să mergi în întâmpinarea marchizului?

— Aş vrea, dar nu mă simt bine.

— Cum vrei! răspunse sir Robert, care era deprins cu capriciile ei.

— Vii şi tu Bolton?

— Negreşit, răspunse acesta, căci mor de sete.

— Tot nu ţi-ai potolit setea aceea? întrebă sir Robert surâzând.

— Nu, răspunse Bolton; mi-am păstrat obiceiul; sunt prea bătrân acum ca să mă schimb.

Şi câteşitrei se reîntoarseră la castel.

La opt seara, invitaţii tânărului marchiz Roger d’Asburthon, stăteau împrejurul unei mese bogat încărcată, afară de doi sau trei vecini care erau mai bătrâni şi care se mulţumeau a privi.

Tovarăşii de vânătoare ai marchizului se întreceau să dobândească cel puţin o privire a d-rei Ellen. Însă ea, în acea seară, părea supărată şi tânărul marchiz văzu că o lacrimă alunecă pe obrazul ei.

Masa era încărcată cu vinuri alese, marchizul ridicându-se de pe un scaun zise:

— Milorzi şi gentlemeni! să golim paharele noastre în sănătatea frumoasei miss Ellen!

Tânăra fată îi mulţumi cu un zâmbet şi ridicând paharul zise:

— În sănătatea colonelului Roger, marchiz d'Asburthon!

— Miss Ellen! zise tânărul amorezat, voi depune la picioarele d-tale regimentul meu!

— Oh! răspunse Ellen, dar nu şi ofiţerii!

— Regimentul şi colonelul! răspunse Roger.

— Ho! Ho! la seama, dacă m-aş putea înţelege numai cinci minute cu colonelul, i-aş cere o favoare.

— Vorbeşte miss Ellen.

— Îmi vei împlini dorinţa?

— Vă dau cuvântul meu de onoare.

— Bine. Eu cer un grad de locotenent în regimentul d-tale!

— Pentru d-ta? întrebă sir Robert râzând.

— Pentru un tânăr care e protejatul unchiului meu şi pe care îl iubesc ca pe un frate.

Sir Robert Walden se uită la nepoata sa cu mirare.

— E vorba de prietenul meu Lionel Varner, fiul unei văduve, urmă Ellen aruncând o privire asupra unchiului său.

— Lionel! zise Roger încreţind fruntea. Aşa se numea sărmanul meu frate, care a murit încă în leagăn... Fie! Voi fi fericit să îl pot numi amicul meu!

— Milorzi, zise Ellen, sper că veţi recunoaşte şi d-voastră că marchizul Roger d'Asburthon este cel mai brav gentleman din cele trei regate.

— Trăiască marchizul! strigară lorzii scoţieni.

— Trăiască miss Ellen! răspunseră tinerii.

— Milorzi, zise entuziasmat sir Robert Walden cu o voce tare, fetele au câteodată inspiraţii ridicole şi nepoata mea o dovedeşte o dată mai mult.

— De ce, unchiule?

— Pentru că ceri pentru Lionel Varner gradul de locotenent fără a întreba pe mama sau pe dânsul dacă se învoieşte cu aceasta.

— Oh! răspunse Ellen, sunt sigură că vor primi şi afară de aceasta, adăugă ea râzând, eu vreau!

— Eram sigur că-l iubeşte! se gândi sir Robert, pe când Bolton destupa a patra sticlă de şampanie.

— Milorzi, începu din nou Roger, după ce toţi se sculară în picioare, nu uitaţi că mâine la nouă trebuie să fim călări! Doamnele ne vor urma la vânătoare în trăsuri.

— Eu voi merge, zise Ellen!

— Nădăjduiesc aceasta! îi şopti marchizul. Am adus pentru d-

ta cel mai frumos cal ce-am putut găsi în toată Scoţia.

Ellen îi întinse mâna.

— Ah! îşi zise marchizul, în sfârşit voi putea să-i mărturisesc iubirea mea.

Capitolul IV

Sir James onoră la oră fixă invitaţia marchizului Roger. Era călare pe un mic cal de munte şi purta un costum de vânătoare foarte simplu.

Primul cu care se întâlni fu intendentul său, Will, care era la uşa grajdului şi care alergă ca să-i ţină calul.

— Ei bine? întrebă sir James cu nerăbdare.

— Cailor li s-a dat mac şi l-au mâncat tot, răspunse Will.

— Bine!

— Ţepuşul cu ceară l-am pus sub şaua lui Neptun.

— Minunat!

— Dar…

Şi aci Will se opri.

— Ei, ce ai? întrebă sir James, care abia aştepta să afle tot.

— După ce am isprăvit ceea ce mi-aţi ordonat, s-a adus un cal în grajd care mi se pare a fi foarte bun pentru vânătoare, dar căruia nu i-am dat mac.

— Şi apoi?

— Calul este alb, urmă Will şi nimeni nu ştie pentru cine a fost adus.

— De unde a fost adus?

— De aici, din apropiere; se vede că marchizul a vrut să-l ţină ascuns şi poate va călări pe el.

Sir James îngălbeni.

În acel moment se auziră nişte voci vesele de bărbat.

— Bună dimineaţa, vere.

James zărind pe marchiz, îl salută. Acesta se îndreptă spre el şi apoi luându-l de braţ, îi zise:

— Vino, vere! Te voi prezenta prietenilor mei, care sunt cu toţii în sala de mâncare. Acolo vei putea să vezi şi pe miss Ellen, nepoata prietenului meu, sir Robert Walden.

La aceste cuvinte ochii lui sir James scânteiară; marchizul însă nu băgă de seamă şi-l duse în sala de mâncare.

— Domnilor, zise el, vă prezint pe vărul meu, sir James d'Asburthon!

Sir James intră cam sfios, nu-şi ridică deloc ochii asupra lui miss Ellen, care în costumul ei de amazoană era mai frumoasă ca niciodată şi atrăgea admiraţia generală a tuturor invitaţilor.

— Vere, zise marchizul, ai avut bunătatea să-mi trimiţi încă de ieri câinii d-tale. Îţi mulţumesc căci sunt toţi minunaţi! Admir de asemenea calul d-tale, care, deşi e de rasă ordinară, e plin de foc. Aleargă iute?

— Potrivit, răspunse sir James.

— Te rog să-mi dai voie a-l încăleca eu.

Sir James tresări, dar nu trăda aceasta prin nicio mişcare a feţei.

— Aş vrea bucuros, răspunse el, dar are un nărav pe care-l cunosc numai eu singur.

— Ce fel de nărav?

— Nu poate suferi lângă el alţi cai sau câini.

— Îmi pare rău! zise marchizul, care avea de gând să meargă toată ziua lângă frumoasa Ellen; dacă e aşa, îl voi încerca mâine!

— Cum vrei, răspunse sir James, care-şi aminti de calul cel alb.

Marchizul se sculă pentru a da ordine.

— Fără îndoială va încăleca pe acel afurisit cal alb, se gândi sir James.

Roger se întoarse îndată la Ellen şi îi zise:

— Vino, miss Ellen, să-ţi vezi calul!

— Dar ce, e deja aici? zise Ellen ieşind urmată de toată adunarea.

Calul, cu şaua pe el fu dus înaintea oaspeţilor şi toţi admirară frumuseţea lui.

— Ah! Eşti prea bun, zise Ellen, întorcându-se spre marchiz.

— Te voi ajuta eu să te sui pe şa, zise marchizul punând un genunchi în pământ.

Ellen se aşeză pe şa.

— Pe cai, domnilor, zise marchizul.

Peste zece minute toată adunarea fu gata de pornire şi se dădu drumul câinilor ca să urmărească vulpile.

— Ah! Scumpă miss Ellen! şopti amorezatul marchiz la urechea fetei, acest cal e mai iute ca oricare din caii mei şi prin urmare vom ajunge cei dintâi la locul hotărât.

La puţin timp vulpile începură a ieşi din vizuini alergând încoace şi încolo; peste o jumătate de ceas se îndreptară spre stâncile Pick Gurdiane.

Globul de ceară începu a se topi sub şaua lui Neptun şi

vârfurile ţepuşului intrară în spinarea calului, care dădea din picioare, nevoind să se mişte din loc. Neptun influenţă şi ceilalţi cai, care de asemenea nu mai voiră să înainteze.

— Ciudat! zise Bolton; mi s-a dat o adevărată mârţoagă.

— Calul meu parcă nu are nicio simţire, zise Roger Walden, de trei ori i-am dat pinten şi nu vrea să se mişte din loc!

În cele din urmă izbuti a-l face să meargă şi galopând lângă miss Ellen, îi zise:

— Neptun devine furios; niciodată n-aş fi crezut că e aşa iute!

— Ei, atunci porneşte; eu te voi urma.

Atunci Neptun începu a alerga din toate puterile şi miss Ellen îl urmă.

Călăreţul şi amazoana ajunseră repede la răspântia pădurii ce dă în stâncile Pick Gurdiane.

Însă aici calul lui miss Ellen se opri ostenit; nici nu se părea că-i păsa de bicele ce cădeau asupra lui; sta pe loc şi nu voia să se mişte.

— Chiar de m-ar costa viaţa trebuie să asist la dejunul ursului, îşi zise sir James.

Şi dând pinteni calului ajunse pe Ellen.

Neptun era la o sută de paşi înaintea lor. Marchizul zărind o vulpe, suflă în cornul său spre a da de veste celorlalţi vânători.

Dar, deodată, calul se opri şi începu să tremure.

Tot în acel moment se auzi un răcnet înspăimântător şi un animal negru sări dintre stânci.

Ellen scoase un ţipăt şi sir James văzu pe Neptun clătinându-se şi căzând cu călăreţul lui.

Capitolul V

Spectacolul ce se înfăţişă lui miss Ellen era atât de îngrozitor încât biata fată, de frică, îşi acoperi faţa cu mâinile.

Ursul ajunse lângă cal şi îi înfipse ghearele în pântece.

În acest moment, o fluierătură despică aerul şi o voce puternică strigă:

— Tom! Tom!

Şi un fel de uriaş apăru, alergând spre urs.

Ellen, învingând frica, se uită uimită.

Ursul se întoarse şi privea cu gura căscată şi cu ochii înflăcăraţi spre acela care-l striga.

— Tom! Vino încoa! repetă uriaşul.

Ursul mormăind, făcu doi paşi spre el.

— În genunchi! strigă uriaşul.

Ursul îngenunche şi începu să-i lingă picioarele.

Toate acestea se petrecuseră în mai puţin de cinci minute.

Neptun se sculase şi o luase la fugă. Marchizul se sculă şi el şi se apropie de uriaş, care mângâia ursul pe cap.

— Cred, îi zise noul venit, că nu s-a întâmplat nimic Onoarei Voastre!

— Nimic răspunse marchizul, dar era gata să fiu sfâşiat de animalul tău!

— Onoarea Voastră se înşeală, zise uriaşul; acest animal nu este al meu. Sunt trei ani de când l-am vândut şi de atunci nici nu-l mai văzusem! Dar el m-a recunoscut numaidecât, din fericire pentru Onoarea Voastră!

Roger nu înţelegea nimic.

Sir James şi Will rămaseră îndărăt; strigau şi-şi frângeau mâinile, prefăcându-se că nici nu sunt în stare de a veni în ajutorul tânărului marchiz. Când văzu că ursul se depărtează şi că Neptun fuge, Will zise stăpânului său:

— Sunt sigur că a fost servitorul îmblânzitorului care a făcut dobitocia asta! Mă duc să văd.

Şi plecă în goană spre sat, pe când sir James se întoarse spre ceilalţi vânători.

Ursul tot sta la picioarele uriaşului, ca fermecat de privirea lui.

Ellen, cam cu frică, se apropie.

— Nu vă temeţi! zise uriaşul lui miss Ellen! Dacă aş porunci să vă urmeze, v-ar urma numaidecât, ca un câine.

Şi arătând cu degetul o stâncă din apropiere, îi zise ursului:

— Tom! Du-te acolo de te culcă!

Ursul se sculă, merse drept la stâncă şi acolo se culcă.

— Acest animal nu e al tău? întrebă marchizul.

— Nu! Sunt trei ani de când l-am vândut.

— Şi cui l-ai vândut?

— Unui îmblânzitor de animale! Se numeşte Simion.

— Dar atunci de unde a venit acest animal aici?

— Nu ştiu nici eu!

— Dar pe d-ta cine te-a adus aici?

— Cât pentru mine… asta e cu totul altceva! Sunt aici pentru că mi-a poruncit stăpânul meu!

— Cine e stăpânul tău?

— Acela care vine, răspunse uriaşul arătând pe un călăreţ care

se apropia.

Marchizul rămase uimit, iar Ellen scoase un ţipăt.

Călăreţul pe care uriaşul îl arătase era tot acela cu care se întâlnise marchizul în drumul său mergând la Asburthon cel vechi şi pe care sir Robert Walden îl prezentase lui Bolton sub numele de Osmany.

Osmany se apropie de marchiz şi descălecă. După ce salută pe Roger şi pe miss Ellen, el zise uriaşului:

— Foarte bine Samson, îţi mulţumesc!

— Domnul meu, începu marchizul întorcându-se către noul venit. Am scăpat ca prin minune dintr-o moarte şi mi se spune că d-ta eşti mântuitorul meu.

— Se poate!

— Dă-mi voie să-ţi arăt recunoştinţa mea.

Străinul îl opri cu un gest.

— Onoarea Voastră nu-şi poate explica ivirea acestui animal şi, sosirea acestui om care a fost stăpânul ursului.

— Nu! într-adevăr, toate acestea mi se par ca un vis.

— Domnule marchiz, urmă străinul, vezi colo sus acele tufişuri?

— Da!

— Ei bine! Acolo actualul stăpân al ursului aştepta venirea d-tale. Când ai sosit, el a scos botniţa ursului şi l-a asmuţit contra d-tale.

— Nenorocitul! zise Roger.

— Însă la spatele lui era un alt bărbat, care s-a târât ca un şarpe, ţinând o carabină în mână şi un pumnal între dinţi. De-abia făcu ursul doi-trei paşi şi pumnalul intră până la mâner în gâtul stăpânului său. Carabina era destinată pentru a împuşca ursul, dacă nu recunoştea vocea fostului stăpân. Înţelegeţi acum?

— Nu, răspunse marchizul; nu pot să pricep scopul acestui om, căruia nu i-am făcut nimic.

— El era numai o unealtă, îl întrerupse străinul.

— Am oare duşmani?

— Cei care sunt ca Onoarea Voastră tineri, bogaţi, puternici, au totdeauna duşmani.

— Nu poţi să-mi spui cine a ucis pe stăpânul ursului?

— Eu, răspunse Osmany.

— D-ta! zise Roger mirat.

— Daţi-mi voie acum să mă retrag. S-apropie vânătoarea; ar fi

venit prea târziu în ajutorul dumneavoastră, dar tot vin la vreme ca să vă dea un cal. Ne vom mai vedea, sper; până atunci, rog cerul să vă aibă în sfânta lui pază.

— Dă-mi mâna d-tale să o strâng, zise Roger mişcat.

— Oh! Bucuros! răspunse Osmany, care luă mâna ce i-o întindea marchizul.

Însă, în loc de a o strânge, el o apropie de buzele sale şi o sărută.

Era să încalece, când, deodată, se întoarse spre miss Ellen, care rămăsese ca împietrită.

— Mă iertaţi, miss Ellen, zise el, chinga şeii dumneavoastră s-a desfăcut; daţi-mi voie să o strâng la loc.

Zicând acestea, străinul se apropie de calul lui miss Ellen şi când strângea chinga zise încet:

— Topsy, stăpânul porunceşte ca peste trei zile să te afli în grădina de la Depsford, unde îl vei primi cu toată onoarea cuvenită unui stăpân şi rege.

După aceea, el o salută şi făcând încă un semn din mână marchizul încălecă şi se depărtă.

— Dumnezeu să ocrotească Onoarea Voastră, zise Samson urmând pe stăpânul său.

Scoase o fluierătură.

— Tom! Vino încoa! strigă el către urs.

Ursul coborî de pe stâncă şi urmă pe uriaş.

Roger şi Ellen nu-şi puteau lua ochii de la călăreţ.

Când dispăru la cotitura drumului, marchizul se întoarse către fată care era palidă şi părea că se deşteaptă dintr-un vis greu.

— Scumpa mea Ellen, începu Roger, apucând mâna femeii, ţi-a fost frică nu-i aşa?

— Da! Pentru d-ta!

— Dar cine pot fi aceşti duşmani care doresc moartea mea?

Ellen nu răspunse.

— Şi cine o fi acel bărbat, care m-a scăpat?

— Nu ştiu, îngână Ellen plecând capul.

În acest moment sosiră şi ceilalţi vânători.

Capitolul VI

Pe povârnişul muntelui Cheviot, în valea în care era situat castelul tânărului marchiz Roger, la zece leghe de Kingstover, se vedea o căscioară albă, în mijlocul unei grădini.

Călătorul care trecea pe acolo răsufla mai uşor, văzând acea locuinţă liniştită, înaintea căreia păşteau două-trei vaci de rasă scoţiană.

Casa era locuită de o femeie încă tânără şi de un june cam de nouăsprezece ani. Erau ei fraţi? Era cu putinţă, căci semănau mult unul cu altul.

Toţi ţăranii dimprejur numeau acea casă „casa cea albă”; femeii care o locuia îi ziceau d-na Cecilia, iar tânărului, sir Lionel.

Era mama şi fiul.

Cecilia venise în această casă acum cincisprezece ani. Era atunci de o frumuseţe rară şi purta în braţe un băieţaş, care nu avea mai mult de trei ani.

Ea zicea că e văduva unui ofiţer, care murise în America, în război. Cumpără un locşor şi zidi acea căsuţă, ce părea atât de frumoasă călătorilor.

De atunci nu mai părăsise niciodată acea locuinţă.

Copilul crescu sub ochii mamei sale, în aerul sănătos al munţilor, neavând alt învăţător decât pe mama sa şi preotul din satul vecin. Cecilia nu primea pe nimeni, în afară de un bătrân gentleman, care venea cu o fată drăgălaşă. Se zicea că e logodită cu Lionel.

Într-o dimineaţă, după evenimentele întâmplate la stâncile Pick Gurdiane, Cecilia sta sub umbra unui arbore citind o carte, când Lionel se apropie de dânsa. El purta un costum de vânător scoţian şi un ogar mare îl urma. Se apropie de mamă-sa şi-i sărută mâna cu respect.

— Te duci iar la vânătoare Lionel? întrebă ea.

— Da, mamă.

— Dacă ai şti cât de neliniştită sunt când te văd plecând!

— De ce? Ce crezi că mi se întâmplă?

— Ştiu, dar sunt îngrijorată. În sfârşit... du-te şi cerul să te păzească!

Lionel plecă, însă se întoarse iarăşi.

— Mamă, întrebă el, când trebuie să vină sir Robert Walden?

Cecilia zâmbi.

— Tot o iubeşti pe Ellen? zise ea.

Lionel se înroşi.

— Da! zise el încet. Ştii că o iubesc.

— Atunci grăbeşte-te, zise Cecilia, căci sir Robert mi-a făgăduit că va veni cât mai curând să ne vadă şi ar putea să sosească chiar astăzi.

Lionel sărută pe mama lui pe frunte şi chemându-şi câinele dispăru printre arbori.

— Doamne! şopti Cecilia, mi-ai răpit pe bărbatul meu şi pe fiul meu. Am plâns, dar m-am supus voinţei tale. Te rog, ocroteşte pe Lionel.

Cecilia îngenunchease şi se ruga din adâncul inimii.

Rugăciunea ei însă fu întreruptă de tropotul unui cal. Un călăreţ se apropia pe aleea ce ducea la casa ei.

Cecilia scoase un strigăt de mirare, alergând înaintea călăreţului.

Era sir Robert Walden.

— Ah! Nobilul meu amic, zise ea, cât de fericită sunt că te văd... Dar ai venit singur? urmă ea, căutând cu privirea pe miss Ellen.

Sir Robert descălecă, dădu calul pe mâna unui servitor ce sosise tocmai atunci şi sărutând mâna Ceciliei, se duse cu dânsa în grădină.

— Linişteşte-te, doamnă, zise el, Ellen va fi numaidecât aici. Ştii că e cam capricioasă; s-a dus să facă un ocol prin munţi şi am lăsat-o.

— Atunci, fiindcă suntem singuri, spune-mi ce face copilul meu, ce face Roger?

— Fiul d-tale este muritorul cel mai fericit din lume. Regele l-a numit colonel.

Cecilia împreună mâinile, ridicând ochii spre cer; o lacrimă alunecă pe faţa ei suferindă, dar nu scoase niciun cuvânt.

— Milady, urmă sir Robert, am venit să-ţi cer o favoare!

Biata femeie tresări.

— Trebuie, urmă sir Robert, după ce se gândi un minut, trebuie să te desparţi de fiul d-tale, de Lionel.

Cecilia se sculă.

— Niciodată! Niciodată! zise ea cu hotărâre.

— Atunci trebuie cel puţin să-l însoţeşti la Londra!

— Pentru ce!... Să mă duc la Londra? Dar uiţi hotărârea pe care am luat-o. Toată lumea mă crede moartă. Mi-am schimbat numele şi am renunţat la moştenirea bărbatului meu, marchizul d'Asburthon; şi toate acestea numai pentru a scăpa pe copilul meu de prigoana duşmanilor noştri.

Sir Robert apucă cu blândeţe mâinile Ceciliei, – care nu era alta decât nenorocita victimă a infamiilor lui sir Jack, soţia fostului guvernator ai Indiei.

— Pentru fericirea lui Lionel cer aceasta, zise sir Robert.

— Pentru fericirea lui, răspunse Cecilia. Ah! Fericirea o găseşte şi în acest trai ascuns, în această viaţă singuratică pe care o ducem noi aici. Lionel se crede fiul unui ofiţer sărac şi prin urmare nu doreşte mărire. E fericit... De ce vrei să-l trimiţi la Londra?

— Milady! Crezi că fiul d-tale e pe deplin fericit?

Cecilia tresări.

— Ştiu, răspunse ea, că iubeşte pe miss Ellen, nepoata d-tale.

— Ea e capricioasă, uşuratică şi va iubi pe Lionel numai atunci când va vedea că se supune voinţelor ei.

— Doamne! oftă Cecilia.

— Unchiule, îmi zise într-o zi Ellen, ştiu că cea mai mare dorinţă a d-tale este să iau pe Lionel, de bărbat; aceasta o voi face însă, numai atunci când el va fi ofiţer în armata Regelui!

Cecilia îşi împreună mâinile cu durere.

— Linişteşte-te, zise sir Robert, regimentul în care a căpătat Ellen un grad de locotenent pentru Lionel, nu merge niciodată la război.

— Ea a cerut şi a izbutit?

— Da. A dobândit acel grad de la colonelul Roger d'Asburthon, fiul d-tale, doamnă, fratele lui Lionel, pe care în curând îl vei revedea.

Cecilia, mişcată până în adâncul sufletului şi negăsind cuvinte ca să răspundă, se aruncă în braţele lui sir Robert.

*

* *

Două zile mai târziu, Cecilia şi fiul său Lionel plecaseră la Londra însoţiţi de Ellen şi unchiul ei, sir Robert Walden.

Capitolul VII

Ceaţa ce se ridica din Tamisa, acoperi toată partea Turnului cel vechi şi Wappingul cu vălul său cel roşiatec.

Era noapte şi lumina lămpilor nu putea străbate prin ceaţa deasă. Străzile vecine cu malurile Tamisei erau în întuneric.

Un bărbat însă, învăluit într-o manta închisă şi cu o mască neagră pe obraz, cutreiera acele străzi înguste, ca şi când ar fi fost ziuă.

Pe vremea aceea se obişnuia să se iasă cu mască.

Femeia care voia să iasă singură la plimbare îşi punea masca,

gentlemanul care umbla după vreo aventură nocturnă îşi punea de asemenea mască, sigur fiind că în libera Engliteră, nimeni nu avea cutezanţa de a-l sili să şi-o scoată.

Omul mascat mergea liniştit înainte. După ce lăsă în urmă Anchor Street, se îndreptă spre Green Banfi King Street care era strada cea mai renumită din tot cuprinsul Wappingului.

Pe la mijlocul acestei străzi înguste se afla o cârciumă, care purta ciudatul nume de „Cârciuma dreptăţii".

În această casă mare şi plină de fum erau o mulţime de mese şi de scaune şi mai multe irlandeze zdrenţăroase aduceau căni pline de vin şi de bere.

Împrejurul meselor stăteau oameni, locuitori ai cartierului vorbind, înjurându-se, ba, câteodată ameninţându-se cu cuţitele.

În fundul casei era o tribună.

În fiecare seară, la un ceas hotărât, trei bărbaţi stau pe acea tribună gravi ca nişte judecători, îmbrăcaţi ca la curte şi cu nişte peruci uriaşe după moda englezească.

Unul din ei strigă deodată:

— Aduceţi pe acuzat!

Toţi marinarii şi hoţii ce umpleau cârciuma tăcură. Doi bărbaţi, purtând costumul oamenilor poliţiei aduseră pe un biet om înaintea judecătorilor. I se dădu un avocat, procurorul luând cuvântul, îi explică acuzarea.

Auditorii pufneau în râs şi aplaudau la această parodie ce se repeta în fiecare seară.

De aici venea numele de „Cârciuma dreptăţii".

În acest cuib de hoţi intră omul mascat.

Fără a atrage atenţia adunării, el se aşeză într-un colţ şi porunci să i se aducă o sticlă de vin şi ascultă cu plăcere acuzaţiile procurorului.

După ce fu osândit acuzatul, omul mascat chemă pe una din servitoare.

— Nu cunoşti pe un armurier cu numele de Robert Burdet? o întrebă el.

— Da, monseniore! răspunse servitoarea, care-şi închipui că un om care intră mascat în Cârciuma dreptăţii trebuie să fie vreun nobil.

— Vine aici în toate serile?

— Da, a şi venit. E acolo.

Servitoarea arătă un bărbat înalt, a cărui faţă lucea ca bronzul.

El sorbea un pahar de Porto, jucând cărţi cu un marinar.

— Spune-i că aş vrea să-i vorbesc, zise omul mascat.

Servitoarea se duse şi armurierul, lăsându-şi partida începută, veni şi se aşeză la masa omului mascat.

— Te numeşti Robert Burdet?

— Da!

— Eşti calfă de armurier?

— Da, la meşterul Bentrik în Ştrand, la „Dragonul de aur”.

— N-ai tu un văr ce se numeşte William?

— Will? zise armurierul. Da, îmi e văr. Îl cunoaşteţi?

— Vin din partea lui.

— Ah! zise armurierul privind mai cu băgare de seamă pe omul cu mască fină.

Acesta îşi puse degetul pe buze.

— Ceea ce vreau să-ţi spun, nu trebuie să ştie nimeni !

— Atunci să mergem pe marginea Tamisei, zise Robert; acolo vom fi mai siguri.

Străinul aruncă o monedă de aur şi ieşi urmat de armurier.

Ajungând în stradă, zise:

— Aveţi un cuvânt de ordin, d-ta şi Will.

— Da! Şi dacă d-voastră îl ştiţi, voi face tot ceea ce-mi veţi porunci.

Străinul se aplecă la urechea lui Burdet.

— Mi-a spus Will că cadavrul este îngropat la stânga porţii principale.

— Lucrurile acestea nu le spune la toţi Will; vorbiţi Onoarea Voastră!

— Sunt spade care se rup numaidecât?

— Negreşit! Când primim spade din Birmingham mai întâi le încercăm. Adesea găsim şi câte una cu pai în mijlocul lamei.

— Şi după ce se poate cunoaşte că fierul e tare?

— Un lucrător bun deosebeşte numaidecât oţelul slab de cel tare. Mie mi-e de ajuns să-l pipăi puţin şi să cunosc îndată dacă e bun sau dacă se frânge la prima lovire.

— Se găsesc adesea asemenea lame?

— Câteodată!

— Dacă aş avea mâine nevoie de o spadă de felul acesta?

— Aţi găsi-o.

Omul mascat şi armurierul se opriră pe chei şi se rezemară de stâlpul unui parapet.

— Sper că suntem singuri aici, zise mascatul privind împrejur

pe cât îi permitea ceaţa.

— Oh da! răspunse armurierul.

— Aşadar, ascultă-mă! Mâine, un colonel de vreo douăzeci de ani se va prezenta în prăvălia stăpânului tău pentru a cumpăra o spadă.

— Înţeleg!

— Dacă oţelul spadei ce i se va da va fi slab, vei primi chiar în ziua când se va rupe o sută de lire sterline. Will ţi le va aduce la „Cârciuma dreptăţii”.

— O sută de lire sterline e prea puţin pentru viaţa unui gentleman, răspunse armurierul.

— Fie dar, două sute, zise omul mascat.

— Da după ce îl voi cunoaşte?

— Nu sunt douăzeci de colonei la vârsta de douăzeci de ani!

— Aceasta e adevărat! La revedere.

După aceste cuvinte, omul mascat părăsi pe armurier care se întoarse la cârciumă.

Străinul ieşi din Wapping şi la un ceas după miezul nopţii ajunse înaintea unei case cu două caturi, ale cărei ferestre erau luminate; bătu în uşă de patru ori şi i se deschise.

„Dacă căpitanul Maxwell va fi aici, se gândi el, îşi va pierde şi cei din urmă bani şi atunci se va împuşca.”

Ajungând la catul întâi, omul mascat trecu prin mai multe săli, care erau goale şi numai în cea din urmă dădu peste o societate numeroasă.

Vreo treizeci de bărbaţi, tineri şi bătrâni, stăteau împrejurul unei mese de joc, pe care se vedeau grămezi de aur.

Străinul recunoscu numaidecât pe acela pe care-l căuta.

Era un bărbat de vârstă mijlocie, înalt, cu nişte mustăţi lungi, blonde. El punea tocmai mâna într-o grămadă de aur ce era înaintea lui şi sculându-se o aruncă pe masă zicând:

— Odată, trebuie să se întoarcă norocul!…

Dar norocul nu se schimbă; toţi banii căpitanului Maxwell intrară în punga bancherului.

Atunci Maxwell îşi trecu mâna pe frunte şi depărtându-se de la masă se pregătea să iasă. Omul mascat îl opri din drum.

— Ce vrei cu mine? întrebă căpitanul. Dacă ai venit ca să-ţi plătesc vreo datorie, apoi rău ţi-ai ales momentul. Sunt ruinat şi mă duc să-mi trag un glonţ în cap! Dacă vrei să te cerţi cu mine, atunci ai nimerit bine.

— Căpitane Maxwell, răspunse necunoscutul cu un ton

politicos, n-am onoarea de a fi creditorul d-tale, nici nu-ţi doresc moartea. Din contra, vin să-ţi propun să te împrumut cu bani.

— Primesc, zise Maxwell şi, fără a întreba de numele necunoscutului, întinse mâna.

Omul mascat zâmbi.

— Nu juca acum, cărţile nu sunt în favoarea d-tale; ai face mai bine să aştepţi vreun sfert de ceas.

— Crezi?

— Sunt încredinţat, fiindcă eşti disperat. Îţi propun să ne ducem în sala de mâncare şi golind câteva pahare de şampanie, să discutăm.

— Am ghicit, vrei să-mi propui un duel.

— Da!

— Bine, să mergem! Numai să nu-mi ceri ceva care să fie peste putinţă, cu toate că în starea în care mă aflu mi se pare că aş smulge luna de pe cer!

Când ajunseră în sala de mâncare, o găsiră goală. Se aşezară într-un colţ spre a nu fi auziţi de feciori.

— Căpitane, începu străinul umplând un pahar cu vin, dă-mi voie să nu-mi scot masca. N-ai voie să mă cunoşti, până ce nu vom rezolva.

— Fă cum doreşti, răspunse căpitanul.

— Am auzit că eşti meşter în mânuirea armelor.

— Se zice, zise Maxwell, răsucindu-şi mustaţa.

— Adică, de meserie eşti un spadasin!

— Domnule!...

— Lasă, îţi voi aduce aminte numai două cazuri din viaţa d-tale.

— Să auzim!

— Nu te-ai bătut cu baronetul sir Edmund H.?

— L-am ucis!

— După aceea, cu baronul B... secretarul trimisului Franţei?

— L-am omorât!

— Prea bine! După moartea lui sir Edmund, ai primit o poliţă în valoare de trei mii lire sterline, plătibilă la banca Engliterei.

— Da, răspunse căpitanul, un dar din partea unui văr al lui sir Edmund, care moştenise însemnata lui avere.

— Şi baroana B... care şi-a ales de soţ pe vărul ei... Nu ţi-a trimis diamante?

— Care erau false! Astfel încât, era cât p-aci să cer arestarea giuvaergiului; iar cutia în care erau închise, nu făcea mai mult de

două sute lire sterline.

— Pe care le-ai pierdut în două zile! Aşadar, urmă omul mascat, destupând o a doua sticlă, ai găsit pe un om care este de zece ori mai bogat, decât sir Edmund.

— Bine! Atunci va plăti douăzeci mii lire sterline.

— Prea bine, dar pentru ca, căpitanul Maxwell să nu piardă această sumă la cărţi va primi în tot timpul vieţii, în fiecare lună o rentă, pentru a nu se mai gândi să se arunce de pe turnul Londrei.

Căpitanul scoase din buzunar o pipă pe care o umplu cu tutun.

— Propunerea trebuie să fie studiată, zise el.

— Ei bine! zise gentlemanul mascat, gândeşte-te în noaptea asta; mâine la opt dimineaţa voi veni la dumneata după răspuns.

— He! He! Sunt sigur, răspunse căpitanul aprinzând un chibrit.

— În sfârşit, zise omul mascat plecând, căpitanul este al meu… dar junele colonel este un bun luptător şi precauţia luată pentru sabie este foarte bună!

Capitolul VIII

Hotelul d'Asburthon era situat în Regent Street d'Asburthon; el era de origine normandă şi se numea stângaci după numele patronului.

A doua zi după ce omul mascat se prezentase succesiv în cârciuma justiţiei şi în casa de joc, junele marchiz Roger era ocupat cu aranjarea toaletei sale.

El trebuia să meargă să salute pe regele George la Sf. James şi să-i mulţumească pentru brevetul său de colonel.

El aştepta pe sir Robert Walden, care trebuia să-i prezinte chiar în acea zi pe junele Lionel. Sir Robert Walden fu exact; la ora zece el intră în cabinetul marchizului ducând de mână pe Lionel.

Copilul doamnei Cecilia avea încă costumul scoţian, care de altfel îi venea foarte bine.

Marchizul era în mare ţinută.

Ambii tineri schimbară câte o privire; Lionel plăcu marchizului.

Roger, care nu avea obiceiul aristocratic, nu văzu în Lionel decât un băiat frumos, mândru şi pe care îl proteja sir Robert Walden, unchiul prea iubitei Ellen; el veni spre Lionel, îi luă ambele mâini cu cordialitate şi îi zise:

— Domnule, sir Robert Walden a fost amicul tatălui meu şi

sunt fericit că voi putea să-i satisfac dorinţa.

Lionel salută; Roger urmă:

— În afară de serviciu, sunt cu totul alte relaţii. Sub arme sunt şeful dumitale, dar aceasta nu vă împiedică sper, de a fi amicul meu.

— Ah! Domnule marchiz, zise Lionel, pe care o simpatie îl ataşa deja de el.

Marchizul se uita la ceasornic.

— Cred că sunt gata, zise el râzând, pentru a reprezenta un colonel foarte serios, dar mai trebuie ceva!

— Ce vă lipseşte? întrebă sir Robert Walden.

— Aceasta, zise el arătând o mică sabie; aceasta este sabie pentru curte, o să vă rog să mă însoţiţi până la Dragonul de aur, să iau o adevărată sabie de colonel.

— Într-adevăr, zise sir Robert Walden, cine se respectă, tot aşa ar face.

Roger plecă însoţit de ambii săi oaspeţi. După o oră, el trecea poarta palatului Sf. James.

Regele George avea o dispoziţie foarte urâtă, dar îi primi pe junele colonel şi pe toţi ofiţerii escadrei roşii, care se afla ancorată la Plymouth.

Lord North, care lucra de dimineaţă cu regele, nu-i ascunsese că ştirile din America erau complicate şi că trebuia să lucreze energic.

Consiliul era prea bun, dar George al III-lea nu uita că popularitatea lui era foarte compromisă de când lordul Bute îl criticase în parlament. George se gândea dacă în acest timp ar putea completa armata lui pentru a combate pe revoltaţii din Boston.

Înţelegând că trebuia să menajeze aristocraţia şi poporul, zise ofiţerilor care veniseră să-şi arate devotamentul lor:

— În războiul ce-l voi face contra revoltaţilor din America, trebuie să mă bazez atât pe nobleţea engleză, pe devotamentul către cauza regală, cât şi pe bravura soldaţilor mei. Pe câmpul de război, nobleţe nu există, – curajul este toată nobleţea!

Pe urmă, adresându-se junelui colonel Roger d’Asburthon, zise:

— Tatăl d-tale ne-a servit cu credinţă. Evenimentele au fost adesea contra lui, dar trebuie să recunoaştem că el a luptat până în cea din urmă clipă. Marchiz Roger d’Asburthon, regele contează acum pe fiu, precum conta altădată pe tată. Escadra

roşie va pleca în curând, continuă George cu vocea ridicată; voi merge să salut pavilionul său la Plymouth.

Capitolul IX

Când marchizul Roger d'Asburthon ieşea de la rege şi traversa odăile pline de militari de toate armele, un om în uniformă de Cipay făcea un zgomot mare. Vorbea tare, lovea cu piciorul parchetul şi zicea că avansările se făceau după favoare, nu după merit. Când Roger trecu prin sala unde era căpitanul de Cipay, acesta se servi de mână ca de un ochean şi zise cu un ton obraznic:

— Pst! Iată un colonel care desigur va fi jenat în campanie, dacă nu va lua şi doica.

Roger nu luă în seamă.

— Pardon, colonele, zise acest om cu o voce ridicată; nu sunteţi lordul Asburthon?

— Da, domnule, zise Roger.

— Copilul lordului Asburthon, fost guvernator al Indiilor?

— Am această onoare, zise junele colonel.

Căpitanul puse mâna cu obrăznicie pe mânerul săbiei lui Roger.

— Aţi primit o frumoasă jucărie, amicul meu!

Roger se dădu înapoi un pas şi cu mănuşa izbi faţa căpitanului care îngălbeni de mânie.

— Ah! Ah! Cocoşelul are sânge! O să-l sângerăm!

— Domnule, zise Roger, sunteţi sau nebun sau beat, dar în orice caz nedemn de a purta epoleţi de ofiţer. Aş putea să pun să vă împuşte ca pe un câine, dar prefer să vă înfig această sabie pe care aţi insultat-o.

— Milord, răspunse căpitanul care voia să marcheze această îndrăzneală, am fost insultat în faţa întregii armate, de către părintele d-tale, lordul Asburthon.

— Ei bine, domnule! zise Roger cu dispreţ, în familia mea, copiii primesc fără restricţie, cât de grea ar fi moştenirea părintească. Pe mâine.

— Pe mâine! repetă căpitanul. Voi fi pe puntea Londrei, cu martorii mei, dimineaţa la ora şapte.

— Voi fi înaintea d-tale, răspunse cu mândrie Roger şi traversă salonul cu capul sus, cu privirea sigură.

Un ofiţer, martor la ceartă, zise la urechea unui marinar.

— Mă tem că, cu tot renumele de duelist, căpitanul Maxwell nu se va culca în patul său mâine seară.

— Şi eu, zise marinarul; o doresc!

Îndată ce ieşi din palat, junele marchiz plecă imediat acasă şi scrise o scrisoare sirelui Robert Walden, prin care îl ruga să-i servească de martor împreună cu protejatul său Lionel.

Sir Robert plecase de dimineaţă din Londra la o moşie care era aproape de Deptford. Curierul trimis de Roger cu scrisoarea, se întoarse seara cu sir Robert şi Lionel.

Amândoi declarară marchizului că este o nebunie să-şi expună viaţa contra unui mizerabil ca Maxwell.

— Mă voi bate cu cel din urmă soldat, dacă voi fi insultat! Căpitanul a fost provocatorul, deci eu l-am pălmuit, ceea ce-i dă dreptul să aleagă armele.

— Şi ce armă a ales? întrebă sir Robert.

— Sabia, răspunse marchizul.

— Bine, zise sir Robert, această alegere mă mai linişteşte niţel.

— Iată pe William care vine să ne anunţe că supeul ne aşteaptă. Întâlnirea fiind mâine la şapte, d-voastră veţi rămâne aici. Hai, iubitul meu muntean, lovind pe umăr pe Lionel, o să vedem dacă eşti aşa de forte ca şi patronul d-tale, cel mai bun băutor.

Invitaţii intrară în sufragerie şi luară locuri împrejurul unei mese foarte bine garnisită.

Veselia lui Roger se transmise la toţi.

În momentul când propunea un toast pentru pieirea lui Maxwell, un servitor anunţă marchizului, că un gentleman voieşte a-i vorbi, dar nu şi-a spus numele. Douăsprezece ore sunau în acest moment.

Marchizul, cam mirat de această vizită nocturnă, se scuză către oaspeţi şi trecu în odaia sa de lucru. Un om îmbrăcat în negru, aştepta în picioare cu capul gol.

Roger îşi ascunse exclamaţia de mirare ce-i produse acest personaj.

El recunoscuse în acest om, pe nababul Osmany, personajul cu haina albă, salvatorul său de la stâncile Pick Gurdiane.

— Onoarea Voastră să binevoiască a mă ierta dacă mă prezint aşa de târziu.

— Ah, domnule! zise marchizul, un om căruia îi datorez viaţa, este binevenit la mine la orice oră şi afară de asta sunt în acest

moment într-o veselă companie. O să vă prezint sirelui Robert Walden.

— Milord, zise misteriosul personaj, scuzaţi-mă dacă voi refuza această onoare, dar este absolut necesar ca prezenţa mea aici, să fie complet necunoscută.

— Pentru ce?

— Este vorba de viaţa d-voastră, răspunse Osmany.

Marchizul tresări. Străinul nu-i lăsă timp să-l întrebe.

— Aţi fost astăzi la Sf. James?

— Da.

— Şi ieşind de la rege aţi fost provocat?

— De către un ofiţer din armata Indiilor, care pretinde că l-ar fi insultat tatăl meu.

— Mâine vă bateţi?

— Trebuie să-l întâlnesc pe adversarul meu pe puntea Londrei. Cred că ne vom bate în curtea Mânăstirii Sf. George care este deschisă la ora aceea.

— Vă bateţi cu sabia?

Roger luă de pe sofa sabia pe care cu o zi mai înainte o cumpărase de la Dragonul de aur.

— Căpitanul a considerat-o jucărie. Ei bine, această jucărie îi va străbate pieptul peste câteva ore.

Osmany îşi desfăcu mantaua şi Roger speriat, văzu o sabie întocmai ca a lui.

— Ce este asta? zise el.

— Este o sabie ce v-o aduc, ca să nu fiţi omorât mâine.

Roger privea ambele săbii care semănau foarte bine, încât nu se putea distinge una de alta.

— Milord, zise Osmany, permiteţi să vă arăt că lama săbiei mele este superioară celei a d-voastră.

O scoase din teacă, o învârti prin casă şi o înfipse un deget în zidul odăii. Roger privea curios.

— Este o lamă excelentă, continuă Osmany; se îndoaie, dar nu se rupe. Acum s-o vedem pe a dumitale

Roger luă sabia necunoscutului şi i-o dădu pe a lui.

— În gardă, zise Osmany.

— Dar domnule…

— Veţi vedea milord. Să presupunem că d-ta eşti căpitanul Maxwell şi eu marchizul Roger. Prea bine! Apără-te şi loveşte-mi sabia.

Roger făcu toate acestea, fără a înţelege nimic.

Dar abia lovi lama săbiei sale de aceea a lui Osmany că se rupse în două bucăţi şi căzu pe parchet.

Osmany dezarmat, nu mai avea în mână decât mânerul.

Roger scoase un strigăt şi se dădu înapoi palid şi plin de sudoare.

— Vedeţi milord, îi zise Osmany, mâine puteaţi fi un om mort!

— Oh, domnule! Domnule! îi zise el, ce-am făcut ca să fiu protejat de d-ta?

Această întrebare încurcă pe Osmany. Totuşi el răspunse:

— Datorez o recunoştinţă tatălui d-tale.

— Ah! zise Roger, dar dacă vegheaţi pentru mine, sunt oare oameni care doresc pierderea mea?

— Da, zise Osmany, dar noi veghem.

— Noi? murmură junele surprins.

— Eu şi ai mei, zise Osmany. Dar nu mă întreba mai mult milord. Nu voi putea satisface curiozitatea d-tale. Acum permiteţi să vă dau o lecţie de scrimă. Roger luă două florete şi oferi una indianului.

— Căpitanul Maxwell, mare şi subţire, este dezavantajat pe teren. De aceea să vă puneţi în garda florentină şi punând în practică cele zise, se puse în gardă; pe jumătate curbat, corpul aşezat aproape pe genunchi, astfel că indianului nu i se vedeau decât ochii lucind şi vârful floretei care sta în dreptul umărului stâng.

— Dar, zise marchizul, dacă voi sta aşa, căpitanul mă va culca la pământ.

— Dacă veţi sta aşa, fără a lovi pe adversar, ci numai apărându-vă, căpitanul Maxwell se va împunge singur chiar de la a treia înaintare, sub umărul drept.

— Ia să vedem! zise Roger punându-se în gardă înaintea indianului.

Se luptară mai bine de zece minute, fără ca marchizul să poată vedea decât ochii şi vârful floretei indianului.

Roger impacientat, voi să-i vadă o lovitură. Însă fu împiedicat de capsula floretei indianului care se opri sub umărul drept.

— Lovitura este mortală! zise Roger lepădând floreta. Văd că nu sunt decât un elev.

— Aduceţi-vă aminte mâine de garda florentină, zise Osmany şi misteriosul personaj se învălui în manta, îşi acoperi faţa cu una din pulpane şi plecă înainte ca Roger să-i poată mulţumi.

El coborî pe o scăriţă mică ce dădea în grădina hotelului.

Văzându-l cum mergea prin grădină şi cum se îndrepta către o poartă mică, ar fi zis oricine că el a locuit mai mult timp în acel hotel.

Indianul plecă pe jos şi se opri la un giuvaergiu, un om cu figura lunguiaţă, cu ochii mici, verzi, cu părul galben, un om în vârstă care examina cu o lupă un diamant. Osmany intră.

— Bună ziua, Nathaniel, zise el.

— Bună ziua stăpâne, răspunse Nathaniel şi se ridică repede pentru a-l saluta.

— Ei bine! Cum merg afacerile?

— Hei, hei! Afacerile merg foarte rău, trebuie să facem credit nobilimii.

Un zâmbet apăru pe buzele lui Osmany.

— Nu cumva regreţi timpurile când tu nu aveai decât o veveriţă?

— Nu stăpâne, dar…

— Dar tot regreţi ceva?

— Sunt zile… în care… zise el.

— Pe cine regreţi?

— Ascultă… Acum când am o poziţie… când mi se zice „domnule Nathaniel” la bursă, mă gândesc câteodată că sunt singur…

— Bine, atunci însoară-te.

— Oh! Nu… am încercat odată: „Pisica opărită se teme şi de apă caldă!” Dar, vezi d-ta stăpâne, sunt zile în care regret că am vândut pe mititica.

— Ah! Ah!

— Era un copil foarte neplăcut… ea bătea veveriţa… dar în sfârşit… natura a isprăvit prin a vorbi.

— În tot cazul, zise Osmany râzând, vrei să-ţi găseşti copila.

— Da, suspină giuvaergiul, dar ce s-o fi făcut? Poate că a murit!… Şi nu ştiu nici măcar numele acelui gentleman.

— Se poate găsi… Londra este mare, dar căutând bine…

O strâmbătură care semăna cu emoţia, contractă obrazul lui Nathaniel.

— Adevărat? zise el.

— Ştii bine, răspunse Osmany, că eu când mă amestec în ceva, am obiceiul să reuşesc.

— Este adevărat, răspunse giuvaergiul.

— Nu poate să aibă mai mult de douăzeci de ani, mititica, zise el! Ah! O fată frumoasă, preţuieşte mult în comerţ. Vedeţi,

continuă Nathaniel, iată vecinul meu Joanny Tristam. Într-un timp avea pe soţia lui ca ajutor. Ea era bătrână şi lui Joanny nu-i prea mergea bine. Când fata lui foarte frumoasă a ieşit din pension, el a pus-o la treabă şi de atunci prăvălia îi este plină.

— Haide! murmură Osmany, înţeleg acum pentru ce regreţi tu fata.

Nathaniel nu răspunse nimic. Osmany reluă, privindu-l fix.

— Poate voi găsi pe fiică-ta. Dar are ea vreo marcă?

— Ca toţi acei din trib: triunghiul albastru pe braţul stâng, lângă umăr.

— Altele nu mai are?

— Veveriţa a muşcat-o la mâna dreaptă. Ea trebuie să aibă un semn între degetul cel mare şi arătător.

— Foarte bine, zise Osmany, voi căuta-o, dar… cu o condiţie.

— Vorbeşte, stăpâne.

— Dacă vreodată îţi voi zice: „Copila ta este aici! În casa asta…” te vei duce s-o ceri.

— Oh! Desigur…

— Şi, dacă va trebui, vei reclama drepturile tale prin justiţie.

— O voi face.

Osmany părăsi tejgheaua de care era rezemat.

— La revedere! zise el.

Osmany începu a merge repede spre râu, coborî cursul râului şi se opri, se uită împrejur spre a se asigura că nu era urmărit. Apoi fluieră şi imediat se auziră nişte lopeţi lovind apa.

— Tu eşti, Samson? întrebă Osmany.

— Da stăpâne.

Osmany se sui în barcă şi se uită la ceasornic.

— Este ora nouă, zise el, haide amice la căsuţa din Deptford!

Şi pe când Samson se pregătea să pornească, Osmany murmură:

— Între noi doi, acum, miss Ellen Walden.

Capitolul X

Barca mergea repede, căci vântul bătea dinspre nord-est, ceaţa era foarte deasă, încât nu se putea zări barca pe apa Tamisei, cu toate că erau felinare de ambele părţi ale fluviului. După o oră, cea din urmă casă din Londra dispăruse sub vălul ceţii dese.

Însă ochiul lui Osmany, obişnuit cu întunericul, se opri la o

căsuţă singură, pe partea dreaptă a râului.

Nicio lumină nu lucea înăuntru. Osmany îşi încruntă sprâncenele.

— Miss Ellen va îndrăzni să nu vină la întâlnire? murmură el. Trage la mal, Samson!

Samson opri în faţa căsuţei.

Osmany sări pe mal şi zise companionului său:

— Depărtează-te puţin; vei reveni când voi fluiera.

Indianul făcu câţiva paşi pe sub zidurile casei tăcute şi acoperită de întuneric.

— Trebuie, îşi zise el, ca miss Ellen să fie cu noi!

Deodată, o lumină luci în dosul unui transparent care se ridică la etajul de jos.

Osmany se apropie şi o voce întrebă:

— Cine este acolo?

— Acela pe care-l aşteptaţi, răspunse misteriosul personaj.

Frumoasa talie a lui miss Ellen apăru în lumina ce venea dinăuntru.

— Intră, zise ea deschizând uşa.

Dintr-o săritură, Osmany ajunse la uşă şi intră într-un budoar încântător, tapiţat cu mătase azurie, decorat cu ghivece cu flori, mobilat cu un gust admirabil, în fine, cu tot felul de lucruri al căror secret numai damele îl cunosc. Bronzării şi statui, un portret al lui miss Ellen şi altul al sirelui Robert, atestau că se afla acasă, în casa de vară.

Miss Ellen avea toată libertatea; îi plăcea călăria, vânătoarea şi în fine tot ce ar obosi mai mult pe un bărbat.

Osmany sta nemişcat în faţa fetei.

— Domnule, zise Ellen cu o linişte perfectă, oricât de bine aş şti să deduc, tot nu am putut să înţeleg sensul cuvintelor zise la stânca Pick Gurdiane.

— Şi doriţi să vi le explic, nu-i aşa?

— Cred că nu veţi întârzia să-mi faceţi această plăcere, zise ea.

— Scumpa mea Topsy, zise Jean de Franţa, luând un fotoliu pe care se aşeză liniştit, am venit să vă propun o alianţă.

La acest nume de Topsy, miss Ellen se ridică repede, cu ochii scânteind, cu buzele palide, ca şi cum ar fi avut în faţă un şarpe.

— Sunt miss Ellen Walden domnule, zise ea şi vă opresc de a-mi da un alt nume.

Un zâmbet trecu pe buzele indianului.

— Fie, zise el. Ziceam că am venit să vă propun alianţă.

— Cu cine? zise ca privindu-l mândru.

— Cu nişte nenorociţi care nu invidiază nici titlurile, nici averea d-tale miss Ellen. Cu ţiganii din tribul lui Amri.

— Cu ţiganii din tribul lui Amri, repetă fata şi se porni pe râs. Dar domnule Osmany, ce-mi spui d-ta, este basm din Orient.

— Adevărat, un basm indian, zise Osmany, regele acelui trib are mare simpatie pentru d-ta, miss Ellen şi el voieşte să fiţi fericită.

— Adevărat! zise ea cu dispreţ. Regele ţiganilor şi banda lui, continuă miss Ellen.

Osmany se plecă în semn de consimţământ şi reluă:

— Numeroşii d-tale amici vor primi cu bucurie căsătoria pe care sir Lionel o visează pentru d-ta.

— Cu sir Lionel?

— Care vă iubeşte sincer.

— Şi, zise juna fată după o tăcere, dacă aş fi visat o căsătorie mai strălucită, dacă aş vrea să fiu într-o zi marchiza…

— D’Asburthon, spuse Osmany.

Miss Ellen a făcut o mişcare de surpriză:

— Să ne închipuim că acest nume îmi convine.

— Asta ar fi cam rău, reluă ţiganul; căci acest nume, care nu convine deloc numeroşilor d-tale amici, vă va pune rău cu ei.

Un fulger ieşi din ochii ţigăncii.

— Vasăzică, zise ea, abia putându-şi calma mânia care făcea să-i tremure vocea, amicii mei au pretenţia să dispună de mâna şi inima mea?

— Nu, zise Osmany, vă lasă stăpână pe alegerea dumneavoastră… exceptând pe marchizul d’Asburthon.

— Şi dacă aş vrea să fiu marchiză d’Asburthon şi să port o manta de prinţesă?

— Atunci, zise Osmany, sculându-se, regele ţiganilor şi supuşii lui vor declara lui Topsy un război fără milă.

Miss Ellen fixă asupra lui Jean de Franţa ochii înflăcăraţi; sângele ţigănesc începuse să fiarbă în vinele ei, pentru întâia oară.

— Ei bine! Topsy primeşte, strigă ea: singură voi lupta contra voastră: supuşi şi rege.

Ţiganul îşi încrucişă mâinile pe piept.

— Tu eşti Jean de Franţa, te-am recunoscut, zise ea adică un copil al acestei rase blestemate, în mijlocul căreia m-am născut

şi eu, eu care simt o inimă de regină. Urăsc această rasă, te urăsc şi pe tine regele lor. Înapoi, hoţilor, înapoi, omorâtorilor, înapoi, vagabonzi infami, aurul ce-l posedaţi trebuie să fie furat şi văd sânge pe mâinile tale.

Jean de Franţa asculta, cu braţele încrucişate şi surâdea.

— Bagă de seamă, pot să te fac a te căi de vorbele tale.

— Te dispreţuiesc, zise ea, ieşi vagabondule!

Dar fiindcă el nu se mişca, ea luă o frişcă şi-l izbi peste faţă.

Junele om dădu un strigăt, dar se stăpâni. Din contră, se dădu înapoi şi zise cu o voce înecată:

— Iată o lovitură care te va face să plângi cu lacrimi de sânge! … La revedere Topsy!

Şi cu o săritură ajunse la uşă.

*

* *

— Du-te, te desfid de a proba, că nu sunt nepoata lui sir Robert Walden. Şi dacă vei îndrăzni să te lupţi, voi redeveni ţigancă şi nenorocire ţie! am sânge arab în vine şi acest sânge este demn de răzbunare!…

Ea auzi un râs afară.

Era Osmany care se suia în barcă.

Capitolul XI

După ce plecase Osmany, marchizul se întorsese la oaspeţii săi.

Era puţin cam palid.

— Doamne! zise sir Robert, ce ai milord?

— Nimic! Un bătrân ofiţer ce-a servit sub tatăl meu, a venit la mine să-mi ceară să-l ajut. Poziţia în care se află m-a mişcat foarte mult. Trebuie să fac ceva pentru el; numai, adăugă marchizul râzând, să nu fie căpitanul Maxwell o piedică.

Sir Robert încruntă sprâncenele.

— Căpitanul Maxwell e un spadasin, zise el, iar nu un adversar leal, zise sir Robert după o pauză. Şi dacă n-aş şti cât de meşter eşti în mânuirea armelor, m-aş teme de viaţa d-tale!

Roger nu a avut timp să răspundă, căci un fecior intră aducându-i o carte de vizită.

Cartea purta numele lui sir James d’Asburthon.

— Cum? zise Roger, vărul meu, mizantropul, este la Londra?

— De un ceas! zise o voce de pe pragul uşii.

Sir James apăru într-un costum de călărie şi plin de praf, ca şi cum ar fi făcut un lung drum călare.

— Ce minune vere, zise Roger. D-ta la Londra!

— Este vina d-tale marchize, răspunse sir Robert. M-ai scos din singurătatea în care trăiam şi ai deschis în mine dorinţa de a revedea oraşul.

— Adevărat?

— M-am hotărât să petrec câteva săptămâni la Londra şi după aceea voi reintra în armată.

— Hotărâre minunată, scumpul meu văr! În America a început războiul şi Regele mi-a dat tocmai azi de ştire că regimentul meu va fi cel dintâi care va pleca.

— Fii sigur marchize că nu intru în serviciu ca să rămân la Londra! Vei avea onoarea să lupt sub comanda d-tale!

Sir James salută pe sir Robert Walden.

„Desigur nu ştie că eu l-am ucis pe tatăl său, se gândi sir Robert.”

Sir James zări şi pe Lionel, dar nu prea-l băgă în seamă crezând că e vreunul din prietenii lui sir Robert Walden.

Fiind târziu, Roger îi părăsi pe oaspeţii săi.

— Să nu uităm, zise el către sir Robert, că mâine trebuie să ne sculăm devreme ca să fim la podul Londrei la ora şapte.

— Ce cauţi acolo aşa devreme? zise sir James prefăcându-se că e foarte mirat.

— Mă bat în duel cu un căpitan, pe nume Maxwell!

— Cum… ce aud? zise sir James.

Roger atunci îi povesti cele întâmplate.

— Aşteaptă! Îl întrerupse sir James, mi se pare că-l cunosc pe acest om, Maxwell? Da am făcut cunoştinţă cu el în India. E un…

— Da, un mişel!

— Un cartofor şi un spadasin!… Dacă aş fi în locul d-tale, marchize, n-aş primi să mă bat cu un astfel de om.

— Nu pot să fac altfel de vreme ce l-am pălmuit.

— Cu atât mai râu! Dar sper că mă veţi primi ca martor.

— Îmi pare rău scumpul meu văr, dar ai venit târziu! Aceşti domni au primit să-mi facă serviciul amical.

Sir James salută.

— Unde ai tras? întrebă Roger.

— Will trebuie să fi dus caii la hotelul Amiralităţii.

— Atunci rămâi la mine!

Roger sună şi porunci feciorului să pregătească o cameră

pentru sir James.

— Ei! se gândea sir James ducându-se prin fel de fel de săli luxoase la camera ce-i era destinată, cine ştie dacă nu voi fi mâine stăpânul acestui palat!

A doua zi, se sculă, se îmbrăcă şi ieşi printr-o uşă dosnică.

Merse pe jos până la strada Sfântul Carol, unde ajunse la şase şi jumătate.

Intră la un birjar.

Sigur că erau demult înţeleşi, căci acesta nici nu-i dădu timp să-i vorbească.

— Dacă doriţi, urmaţi-mă, zise birjarul trecând în odaia de alături. Toate sunt gata şi Onoarea Voastră se poate travesti.

Zicând acestea, birjarul arătă cu mâna o perucă albă, o manta de birjar şi o pălărie în trei colţuri.

Sir James dezbrăcă hainele sale de călătorie şi îmbrăcă costumul de birjar, sub care era peste putinţă să-l mai recunoşti.

După ce isprăvi toaleta, el puse două monede de aur în mâna birjarului, se sui pe capra birjei, ieşi din strada sfântul Carol şi veni să se oprească în apropierea casei lui Roger.

La ora şapte fără ceva, marchizul ieşi urmat de sir Robert şi de Lionel. Erau înfăşuraţi în nişte mantale lungi. Se apropiară de birjă.

— Liber eşti? întrebă sir Robert.

— Da monseniore!

— Du-mă la podul Londrei!

Câte trei se suiră în birjă, care plecă. Roger ducea cu el spada ce-o primise de la Osmany. Trăsura ajunse la şapte punct, la podul Londrei.

Căpitanul Maxwell care venise pe jos, aştepta cu martorii săi, doi sublocotenenţi din regimentul său.

— Domnii mei, zise sir Robert Walden; mi se pare că strada Sfântul George ar fi mai bine aleasă pentru duel, decât locul unde ne aflăm.

— Tocmai aceasta era să vă cerem şi noi, răspunse unul din martorii căpitanului.

Prietenii marchizului se urcară iarăşi în trăsură cu Roger. Căpitanul schimbă o privire repede cu birjarul. După câteva momente, ajunseră în strada Sfântul George, care era pustie la vremea aceea.

Un poliţist, care trecea pe acolo, se apropie de ei, dar văzând că sunt militari, se depărtă, pentru că militarii erau liberi să se

bată în duel.

Trăsura se opri la câţiva paşi de luptători, astfel încât sir James putea să observe toate mişcările lor.

Roger şi căpitanul îşi scoaseră tunicile şi ridicând mânecile cămăşilor, făcură un pas înainte.

Sir James se uită la spada marchizului.

— Dacă căpitanul va face ceea ce i-am zis, se gândi el, spada lui Roger se va frânge îndată.

Spadele se încrucişară; sir James era atât de mişcat, încât abia răsufla.

Căpitanul dădu două lovituri în spada marchizului, dar aceasta nu se frânse.

— Ce înseamnă asta? se gândi el, oare n-a luat spada ce i-am ales-o? Să procedăm altfel.

Apoi întrebuinţă o lovitură, care până atunci îi reuşise minunat şi cu care trimisese opt suflete pe lumea cealaltă. Roger pară lovitura şi făcu să-i sară spada din mână.

— Pe coarnele satanei! îşi zise căpitanul, sărind înapoi, nu mai înţeleg!

Maxwell îşi luă spada de jos şi duelul reîncepu. Căpitanul de spahii întrebuinţă toate puterile, ca să facă să zboare spada din mâna marchizului. Dar Roger, liniştit para toate loviturile. Deodată, pe când Maxwell se repezea la el, marchizul întinse braţul şi-l lovi drept în piept.

— Mii de cartuşe! strigă căpitanul, căzând într-un genunchi, mi se pare că mi-am găsit stăpânul!

Spada lui Roger îi intrase în umărul stâng şi ieşise în partea cealaltă.

Martorii ridicară pe căpitan, care îşi adună toate puterile spre a putea vorbi, dar sângele îi ieşea din gură şi el căzu jos fără viaţă.

Sir James, îngrozit, îngălbenise. Planul său era răsturnat.

— Domnilor! zise sir Robert către martorii lui Maxwell, cred că sunteţi convinşi că toate s-au petrecut în cea mai mare regulă.

Ofiţerii se înclinară; Roger îi salută şi se sui în trăsură cu prietenii săi. Numai atunci băgă de seamă că e rănit.

— La Asburthon House! – zise sir Robert vizitiului.

Sir James turbat de mânie, dădu bici cailor. Un minut îi veni în gând să răstoarne trăsura în Tamisa şi să se înece împreună cu Roger, care desigur trebuia să aibă un talisman.

Când ajunseră la palat, sir Robert şi Lionel ajutară pe marchiz

să se dea jos şi îl duseră în camera lui.

Rana lui nu era primejdioasă, însă Roger pierduse mult sânge şi când îl puseră în pat leşină.

Sir Robert porunci să cheme pe Bolton. Până la venirea lui voi să-i lege rana.

În acest scop rupse mâneca cămăşii.

Dar, deodată scoase un ţipăt de mirare. Pe umărul nobilului marchiz Roger d'Asburthon, se vedea o cicatrice cu semnul cabalistic ce îl au ţiganii.

Peste o jumătate de ceas sosi doctorul Bolton. El petrecuse toată noaptea într-o cârciumă, jucând cărţi şi era puţin beat. Sir Robert dezveli braţul marchizului, care era tot leşinat.

— Ce o fi asta! întrebă el pe Bolton.

Bolton tresări, îşi trecu mâna pe frunte şi se dezmetici îndată.

Lionel ieşi din cameră ca să poruncească ceva. Marchizul era în nesimţire; sir Robert putea să vorbească fără grijă.

Dar Bolton nu mai era beat. Privind rana marchizului el răspunse cu o voce liniştită.

— E numai o zgârietură, peste trei zile se va vindeca.

Sir Robert apucă mâna lui Bolton.

— Te întreb, de unde provine acest semn?

— De unde să ştiu eu?

— Bolton, zise sir Robert, punând mâna pe spada lui Roger, îmi vei spune adevărul sau te voi omorî fără îndurare.

Sir Robert rosti aceste cuvinte cu o aşa linişte, o aşa hotărâre, încât oricare altul afară de Bolton s-ar fi înspăimântat. Dar doctorul nici nu se tulbură.

— Pe câmpul de luptă nu se omoară medicii, zise el, arătând braţul sângerând al marchizului.

Sir Robert plecă capul.

— Taina pe care voiţi s-o aflaţi de la mine, nu e a mea urmă Bolton; de aceea o păstrez precum păstraţi şi taina d-voastră.

Sir Robert îngălbeni la aceste cuvinte.

— Ştiu că miss Ellen este ţigancă, urmă Bolton, ştiu că ai cumpărat-o de la tatăl ei, acel ţigan care umbla cu o veveriţă. Tăceţi, sir Robert Walden. Fiecare din noi să-şi păstreze secretul.

— Ai dreptate murmură sir Robert; trebuie să mă supun; o voce tainică îmi şopteşte, că nu trebuie să mai stau niciun moment aici.

Zicând acestea, baronetul părăsi camera marchizului.

— Ah! îşi zise doctorul, după ce rămase singur; sir Robert în

zadar mă întreabă; e adevărat că Bolton bea puţin cam mult; dar vinul nu-i dezleagă limba niciodată.

Capitolul XII

Miss Ellen era încă în pat când sir Robert Walden sosi acasă. Locuinţa lui era în apropierea bisericii Sf. Gill.

Lady Cecilia ieşise din casă, deşi era numai ora două.

Sir Robert dăduse o parte din locuinţa sa doamnei Cecilia şi fiului ei, Lionel. Baronetul şi Lionel ascunseră sărmanei femei duelul marchizului.

Lady Cecilia nu se învoise să lase pe fiul său să intre în armată decât cu speranţa că va rămâne la Londra cu regimentul lui.

Dar, dimineaţa, pe când sir Robert şi Lionel serveau ca martori marchizului, ea surprinse următorul dialog intre doi servitori ai casei.

— Duminica viitoare regele va inspecta trupele ce pleacă în America. Mi se pare că pleacă şi dragonii.

— Dragonii?

— Adică regimentul marchizului Roger.

Cecilia simţi că i se rupe inima.

— Nu, niciodată, îşi zise ea. Lionel nu va pleca!

Se îmbrăcă repede, ceru o birjă şi se duse la Asburthon House, unde ajunse puţin după plecarea lui sir Robert.

Sir Robert nu se îngriji de lipsa Ceciliei; se gândi că trebuie să se fi dus să târguiască ceva.

El rugă pe Ellen să se scoale căci dorea să-i vorbească.

După câteva minute, o servitoare veni să-i spună că Ellen îl aşteaptă în camera ei.

Ellen era cam palidă.

Sir Robert însă nu băgă de seamă; era îngrijorat de alte gânduri mai serioase.

— Scumpa mea copilă, începu bătrânul gentleman, poate că îţi voi cauza o supărare, aducându-ţi aminte despre copilăria ta, dar trebuie…

— Vorbeşte unchiule, zise fata tresărind.

— Mă vei ierta dacă îţi voi aminti o fază din copilăria ta?

— Da, răspunse Ellen, vorbeşte… dar vorbeşte mai iute, unchiule.

— Îţi mai aduci aminte de acel semn ce-l porţi la umăr?

— Da! Semnul ţiganilor, pe care îl fac numai ei.

— Eşti sigură?

— Ştii, unchiule că mi-am petrecut copilăria printre ţigani.

— Da, ştiu. Ţii minte forma acelui semn?

— Este de forma unui triunghi terminat cu o literă cabalistică, ca un fel de delta.

— Tocmai aşa, murmură sir Robert. Dar spune-mi, scumpa mea copilă, e vreo compoziţie cu care ţiganii fac acest semn?

— Dar de ce mă întrebi, unchiule?

Gentlemanul n-avu timp să răspundă. Uşa se deschise cu repeziciune şi lady Cecilia intră în cameră.

— Copilul meu e rănit, poate şi mort, strigă ea.

Sir Robert se sculă de pe scaun şi alergă înaintea ei.

— Copila mea, zise sir Robert lui miss Ellen, fii bună de ne lasă singuri. Avem ceva de vorbit.

— Te voi aştepta în salon, zise fata şi plecă salutând pe mama lui Lionel.

— Ce-or fi vorbind, se gândi ea ieşind din odaie! Ah! Trebuie să aflu.

În loc să se ducă în salon, Ellen intră în camera vecină cu aceea în care erau sir Robert şi lady Cecilia şi se ascunse după o perdea. De acolo ea putea să audă toată conversaţia lor fără a fi văzută.

*

* *

Lady Cecilia apucase mâinile lui sir Robert Walden şi îi zicea cu o voce dureroasă.

— Vin din Asburthon House!

— Cum aşa! zise Robert. Ai îndrăznit?

— Da! Azi dimineaţă am aflat că regimentul în care s-a înrolat fiul meu va pleca în America! Mai că înnebuneam şi uitând jurământul ce l-am făcut că nu voi tulbura niciodată fericirea celui de-al doilea copil al meu, pe care însă nu am încetat să-l iubesc, m-am dus la palatul lui. Am vrut să-l văd pe Roger şi să-i zic: „Dă fiului meu înapoi cuvântul ce ţi l-a dat şi alege pe un alt locotenent.” Ah! dacă ai şti cât de tare îmi bătea inima când am intrat după şaptesprezece ani în acea casă care era a mea! Dar nu era nimic pe lângă ceea ce mă aştepta. Roger scumpul meu copil, s-a bătut de dimineaţă; este rănit poate viaţa lui e ameninţată şi servitorii nu m-au lăsat să intru la dânsul. Ah! scumpul meu amic fie-ţi milă de mine şi spune-mi, că fiul meu trăieşte!

— Da, răspunse sir Robert, trăieşte şi rana lui nu e periculoasă.

— Fie lăudat numele lui Dumnezeu, zise sărmana mamă.

— Milady, urmă sir Robert, aruncând o privire de compătimire asupra văduvei, ştii că sunt amicul d-tale, că te poţi încrede în mine şi că eu n-am nimic de ascuns pentru d-ta… Ei bine, cu inima zdrobită trebuie să-ţi mărturisesc, că acela care poartă titlul de marchiz de Asburthon, nu e demn de iubirea d-tale!

— Fiul meu! strigă lady Cecilia ridicând capul cu mândrie, îţi pierzi minţile, sir Robert…

— Ah! Într-adevăr, trebuie ca toate lucrurile care s-au petrecut… da… Trebuie să ştii totul… însă nu acum, mai târziu.

Lady Cecilia asculta uimită vorbele baronetului şi nu înţelegea.

— Ah! şopti miss Ellen, care ascultase tot; vasăzică lady Cecilia este marchiza d'Asburthon.

Capitolul XIII

Trecuseră două zile. Miss Ellen vorbea cu servitoarea ei care îi pregătea o rochie, când un fecior intră, ţinând în mână o cutiuţă de santal, frumos lucrată.

— Ce e asta? întrebă ea mirată.

— O cutie ce a fost adusă de un necunoscut, care a lăsat-o în coridor şi s-a depărtat numaidecât!

Ellen, deşi primise de mai multe ori în ascuns buchete de flori, nu crezu că cineva poate să fie aşa de cutezător ca să-i trimită un buchet de valoare, precum părea a fi cutiuţa.

Primul ei gând era de a-l da în mâna autorităţilor, însă curiozitatea o opri.

— Lasă cutia aici, zise ea feciorului.

Apoi, după ce rămase singură, o deschise.

Înăuntru se afla pe o perniţă de atlas albastru, un buchet de briliante. Alăturea era un petic de hârtie. Ellen îl luă tremurând şi citi aceste cuvinte:

„Cine vrea, poate!"

— Bine! zise Ellen aruncând hârtia în cutie. Trebuie să aflu cine e acel duce, sau obraznic milionar care-mi trimite acest buchet. Ah! Nu voi da o dezminţire acestor cuvinte. Vreau şi pot!

Atunci băgă de seamă că stă scris pe broasca cutiei: Jonatan legător, în Regens Street, 117.

Miss Ellen luă cutia cu dânsa şi chemă pe slujnica ei.

— Jenny! îi zise ea, vino cu mine; îmbracă-te repede!

Peste câteva minute Ellen şi slujnica ei se duceau spre prăvălia lui Jonathan.

Acolo găsiră o fată frumoasă. Ellen se apropie de dânsa şi o întrebă:

— Domnişoară, din prăvălia d-tale vine această cutie?

— Da.

— Poţi să-mi spui cui ai vândut-o?

Fata deschise un registru mare şi-l răsfoi.

— Cutia a fost cumpărată ieri, de argintarul Nathaniel, ce stă pe marginea Tamisei.

Auzind acest nume, Ellen tresări. Însă se gândi că nu poate fi vorba de sărmanul ţigan ce-şi câştigă pâinea cu o veveriţă şi, mulţumind fetei, se depărtă urmată de Jenny.

Când ajunseră în prăvălia lui Nathaniel, ele găsiră numai o calfă.

— D-voastră sunteţi d-l Nathaniel? întrebă Ellen.

— Nu domnişoară, însă dacă voiţi să-i vorbiţi…

— Da, da! Voiesc să-i vorbesc.

— Mă duc să-l chem.

Nu mult după aceea, intră Nathaniel. Îndată ce-l zări, Ellen rămase încremenită, mai, mai să leşine! Recunoscuse pe tatăl ei.

Dar femeile sunt de o mie de ori mai tari în situaţii critice. Zâmbetul nu dispăru de pe buzele ei.

— Cu ce voi avea onoare să vă servesc doamnă? zise el.

— Cu nimic, răspunse Ellen făcând semn lui Jenny să scoată cutia.

Deodată Nathaniel tresări şi privi cu aviditate pe fată.

— Ce fel! zise el. Tu eşti Topsy? Dar eşti mai frumoasă decât o regină şi vezi, te-am luat drept o lady.

— Mi se pare că greşeşti, domnule, răspunse Ellen cu mândrie. Eu nu sunt acea Topsy, cu care pari aşa de familiar.

— Obraznicule, zise Jenny, cutezi să vorbeşti aşa cu nepoata lui sir Robert Walden?

— Eşti fiica mea, zise Nathaniel, apropiindu-se de Ellen.

— Înapoi! zise Ellen retrăgându-se.

— Da, da, eşti copila mea, repetă Nathaniel. Sir Robert Walden? da, aşa se numea gentlemanul care a cumpărat-o acum cincisprezece ani la Calcuta!

Ellen dădu din umeri.

— Acest om îşi pierde minţile, zise ea către calfă.

— Zic că eşti fata mea… o zic şi pot s-o dovedesc.

Ellen vru să se depărteze, dar Nathaniel, punându-se în pragul uşii începu să strige atât de tare, încât o mulţime de oameni se adunară în faţa prăvăliei

— Da! da! repetă el, adresându-se mulţimii: priviţi această fată frumoasă, această lady! Ei bine, ea e fiica mea… fiica mea care mi-a fost răpită!

Jenny, curajoasă ca o irlandeză, încercă să apere pe stăpâna ei şi să-i facă drum prin mulţime, dar un bărbat de o statură herculeană, o apucă de braţ şi o împinse în prăvălie.

— Lasă mai întâi să vorbească Nathaniel, zise el cu o voce răguşită.

— Da! Da! strigă mulţimea, lăsaţi-l să se explice.

— Voi dovedi! voi dovedi, că aşa e cum zic! urlă Nathaniel.

— La şerif! La şerif, striga mulţimea.

Atunci, Ellen întorcându-se către acea mulţime înfuriată, le zise:

— Aşa! Să mergem la şerif! Acolo îmi va fi uşor să dovedesc că acest om este un înşelător şi un mişel.

— Minţi! urlă Nathaniel.

— Mă numesc Ellen, urmă ea liniştită. Sunt nepoata lui sir Robert Walden şi m-am născut în suburbia Sf. Paul.

Miss Ellen era aşa de liniştită încât mulţimea începu a se îndoi şi mulţi trecură de partea ei.

Ea se adresă unui ofiţer de marină care sta mai aproape de dânsa.

— Domnule! Te rog dă-mi braţul şl du-mă până la şerif.

Ofiţerul se apropie şi salutând, oferi braţul tinerei femei.

— Da! Da! Să mergem, mica mea Topsy! zise Nathaniel cu o voce triumfătoare.

Ellen însă se apropie de el şi aruncând o privire dispreţuitoare îi zise:

— Te opresc să-mi vorbeşti până ce nu se va dovedi că sunt fiica d-tale şi fă bine să nu-mi dai alt nume decât acela ce-l port.

Biroul şerifului nu era departe de prăvălia argintarului.

Mulţimea se luă după miss Ellen şi Nathaniel.

Şeriful era un bărbat rece, dar drept. El ascultă toate plângerile lui Nathaniel şi răspunsul energic al d-şoarei Ellen; după aceea magistratul zise lui Nathaniel.

— Cum poţi să dovedeşti că d-şoara Ellen Walden se numeşte Topsy şi că este fiica d-tale?

— Lesne o voi dovedi.

— Sper şi eu, zise şeriful, căci altfel ştii ce te aşteaptă!

Nathaniel tresări.

— Dacă vei putea dovedi că d-şoara Ellen este fiica d-tale, urmă şeriful, atunci ea îţi va fi redată.

— Ea va şedea în prăvălia mea! zise Nathaniel.

Ellen zâmbi.

— Însă dacă se va dovedi contrariul, continuă magistratul şi că ai adus o insultă unei femei din aristocraţie, atunci legea te va pedepsi cu asprime: vei plăti o sută de guinee amendă şi vei primi cincizeci de lovituri de bici din mâna călăului.

O groază nespusă cuprinse mulţimea şi Nathaniel se încruntă.

— Stărui în cererea d-tale? întrebă şeriful.

Nathaniel stătu nehotărât câteva minute.

— Dacă acest om nu stăruie, zise Ellen, îl voi ierta.

— Stărui! zise Nathaniel cu hotărâre.

— Arată-ţi dovezile, zise magistratul.

— Domnule, începu Nathaniel, eu sunt ţigan din naştere! toţi membrii tribului nostru poartă un semn uniform.

— Ce fel de semn?

— Un mic triunghi făcut cu o culoare care nu se şterge niciodată. Topsy are acest semn pe braţul stâng.

Un murmur confuz se auzi prin mulţime; şeriful privi pe Ellen care tot sta liniştită.

— Domnule, zise Ellen, dacă-mi făgăduiţi că veţi aplica toate pedepsele cuvenite acestui om, atunci, vă voi arăta braţul meu spre a vă dovedi cât de neadevărate sunt spusele lui.

— Vă jur că voi face dreptate, răspunse şeriful.

Atunci Ellen privi printre cei care o înconjurau şi zărind o femeie care era mai bine îmbrăcată, îi zise:

— Ajută-mă, te rog.

Femeia se apropie. Ellen întinzându-i braţul, ea desfăcu rochia şi ridică mâneca până la umăr. Atunci veniră Nathaniel, şeriful şi doi martori.

Nathaniel tremură şi i se păru că i s-a pus un văl roşu dinaintea ochilor. Braţul lui miss Ellen era alb ca zăpada, nu se vedea niciun semn, nici chiar vreo urmă care să arate c-ar fi existat vreodată un semn.

— Acesta e un mincinos zise magistratul, reluându-şi locul.

Mulţimea scoase un strigăt de ură, iar Ellen întrebă pe şerif cu demnitate:

— Sunteţi încredinţat, sir?

— Da, miss Walden! răspunse acesta cu respect.

Atunci şeriful se adresă către doi agenţi poliţieneşti:

— Legaţi pe acest om şi duceţi-l la Newgate!

Mulţimea începu să aplaude pe miss Ellen, care se depărta triumfătoare. Când însă trecu pragul casei şerifului, se întâlni cu un bărbat ce purta o barbă mare şi era îmbrăcat în haine de matroz.

Ea îl privi cu atenţie şi recunoscu pe Jean de Franţa.

— Ah! se gândi ea. Acum înţeleg! Aceasta a fost răsplata loviturii de bici!

Şi aruncând o privire mândră asupra lui, se depărtă.

Capitolul XIV

Sir Robert auzi despre pericolul ce ameninţase pe fiica lui adoptivă.

Însă bătrânul gentleman n-avea să se teamă, căci murindu-i o nepoată în Scoţia, luase actul de botez al acesteia şi de atunci fata ţiganului se numea miss Ellen.

Cât pentru semnul de pe braţul ei, fusese şters de un ţigan izgonit, care servise ca marcator în trib şi pentru care intervenise sir Robert Walden, de a nu fi spânzurat.

Sir Robert însă crezu de cuviinţă a înlătura pe Nathaniel. Ca membru al parlamentului, protestând că un ţigan a insultat în persoana lui toată aristocraţia, – Nathaniel fu condamnat să îndure cincizeci de lovituri de bici la Old-Bailly, în faţa închisorii Newgate.

Ellen nu minţise zicând lui Jean de Franţa: „În vinele mele curge sânge arăbesc şi acest sânge e plin de ură contra voastră”. Ellen ura din tot sufletul pe acel om, ce se pretindea tatăl ei.

Ea ajunse de dimineaţă la locul execuţiei, urmată de un servitor. Estrada execuţiei era deja pregătită. Însă pentru că supliciul nu începea decât la ora 10, nu era acolo nici călăul, nici ajutorul lui.

Ellen îngălbeni la aspectul acelei estrade îngrozitoare. În acest moment, ea uită toate maltratările ce le suferise de la acel ţigan şi uită insulta. Sir Robert, care făgăduise lui miss Ellen că va graţia pe condamnat, nu-şi ţinuse cuvântul. Ellen voia să ceară singură graţierea de la judecători în momentul când

condamnatul va fi scos din închisoare.

Mulţimea era înghesuită în toată uliţa. Curiozitatea tuturor fu atrasă de un indian bătrân şi de o baiaderă. Bătrânul cânta cu o cobză, iar tovarăşa lui se învârtea, ţinând în mână o tamburină şi cântând nişte cuvinte neînţelese. Ellen se îndreptă spre ei.

Ea urma cu curiozitate mişcările baiaderei. Pe când o ploaie de monede curgea la picioarele ei, indiana rosti astfel într-o englezească stricată:

— Eu sunt Daï-Natha, fiica popilor, păzitoarea nenorocită a comorilor zeului Sivah. Fusesem condamnată a trăi sub pământ şi a păzi comorile zeului şi focul cel sacru. Ah! Comorile lui Sivah erau munţi de aur, de diamante şi rubine şi luminau ca ziua în acea peşteră întunecată. Eu le păzeam singură, gândindu-mă oare nu voi putea niciodată să mă bucur de lumina soarelui, nu voi putea iubi niciodată? Şi pe când vorbeam aşa, un bărbat dintre cei albi, fu destul de îndrăzneţ spre a pătrunde până la mine şi a-mi vorbi de amor.

— Daï-Natha! strigă bătrânul indian, punând mâna pe umărul ei, ia seama!

— Las-o să vorbească, zise Ellen, care sta aplecată pe coama calului, ascultând cu seriozitate crescândă, istorisirea baiaderei.

Daï-Natha urmă:

— El era frumos şi eu îl iubeam! Dar era trădător, el nu voia amorul meu, ci bogăţiile zeului Sivah!

Ellen dădu o monedă de aur bătrânului, pentru a n-o întrerupe.

— Şi acest bărbat a răpit comorile zeului Sivah? întrebă Ellen.

— Da!

— Cum era răpitorul?

— Era aproape copil, căci sunt şaptesprezece ani de atunci!

— Ah! zise Ellen, şaptesprezece ani!

— Ochii lui străluceau ca stelele, faţa lui se asemăna bobocului de trandafir, dinţii lui erau albi ca mărgăritarul şi părul, negru ca noaptea întunecoasă.

— Şi tu-l iubeai?

— Da! şopti indiana, acum, acum însă îl urăsc şi dacă am părăsit ţara soarelui ca să vin în ţara ceţei, aceasta am făcut-o numai ştiind că el s-a refugiat în Europa. Dar această Europă este mare şi eu îl caut de zece ani.

În sufletul lui miss Ellen se deşteptă bănuiala.

— Şi dacă l-ai revedea?...

Baiadera, în loc de răspuns, scoase un pumnal.

— Vârful acestui pumnal, şopti ea, este înmuiat în otravă şi acel care va fi zgâriat numai, e ca şi mort.

— Unde şezi? întrebă Ellen pe indiană.

— De ce mă întrebaţi? zise baiadera mirată.

— Pentru că, cred că cunosc pe răpitor!

— Ah! strigă baiadera sărind în sus şi apucând frâul calului, arată-mi-l fiică a Europei, arată-mi-l numai un minut, o secundă chiar şi voi face tot ce-mi vei porunci! Voi fi sclava d-tale; poţi să mă baţi chiar şi să mă omori.

— Unde şezi, repetă Ellen?

— În Wapping! La cârciuma „Cornului de aur”, răspunse baiadera.

— Bine! Te voi căuta!

Ellen voi să se depărteze, dar indiana scoase un ţipăt apucând-o de mână.

— Priveşte acolo! acolo!… Vezi acel bărbat… Are privirea lui de vultur!

Baiadera arăta pe un individ, ce-şi făcea loc prin mulţime, îndreptându-se spre locul execuţiei.

Ellen privi în partea arătată de baiaderă şi zări un bărbat îmbrăcat în haine de matroz, tot acela cu care se întâlnise pe pragul uşii şerifului.

— El e! şopti ea, aşadar, nu m-am înşelat!

Şi aplecându-se la urechea baiaderei îi zise:

— Da! El e!

Baiadera dădu un ţipăt şi voi să se repeadă spre el, însă fu respinsă de mulţime.

— Lăsaţi-mă strigă ea, acolo e răpitorul comorii!

Dar nimeni nu ascultă vorbele ei şi mulţimea stătu pe loc.

Ochii tuturor erau aţintiţi la locul supliciului şi bărbatul zărit de baiaderă se pierdu prin mulţime.

Deodată se auzi un urlet. Ellen care voise să urmeze pe baiaderă, se ridică puţin pe calul ei.

Condamnatul apăru pe estradă.

Era dezbrăcat până la mijloc şi călăul îl legă de stâlp.

Atunci Ellen uită atât pe baiaderă cât şi pe Jean de Franţa şi alergă spre condamnat.

Ea însă nu putu pătrunde prin mulţime şi aşa fu nevoită să asiste la chinuirea tatălui ei. Scoase un ţipăt sfâşietor şi-şi puse mâna la ochi.

Nathaniel, bogatul argintar, acela a cărui prăvălie plină de aurării era admirată de toţi locuitorii Londrei, se zbătea ca un nebun în mâinile călăului, voind să rupă frânghiile ce îi tăiau carnea de pe braţele sale.

În sfârşit, fu legat bine şi călăul începu a-l lovi cu biciul.

La cea dintâi lovitură, condamnatul se zvârcoli, la a doua dădu un strigăt disperat, la a treia se zbătea de se mişca şi stâlpul, iar la a zecea, sângele începu a ţâşni.

Nathaniel urla ca o fiară şi fiecare strigăt pătrundea ca o săgeată în inima lui miss Ellen.

Dumnezeu o pedepsea în acel moment, arătându-i că omul bătut aşa de îngrozitor este tatăl ei.

La a douăzecea lovitură nu mai urla sărmanul Nathaniel; la a treizecea leşină şi atunci şeriful dădu ordin să-l lase.

Mulţimea începu să se mişte.

Ellen, disperată, fugi de acolo, apucând spre ţărmurile Tamisei.

I se dădu oţet lui Nathaniel, îi frecară părţile rănite şi el îşi reveni în fire.

— Mai ai puţină răbdare, sărmane om, zise călăul; vom fi gata numaidecât.

După aceea, ridică iarăşi biciul şi dându-i zece lovituri, Nathaniel leşină din nou; şeriful însă ordonă să i le dea şi pe celelalte.

La cea din urmă lovitură, Nathaniel îşi reveni în fire. Nebun de durere şi ură, ameninţă mulţimea cu pumnul, ca şi cum aceasta ar fi fost cauza suferinţei lui. Mulţimea însă îi răspunse printr-un hohot de râs.

Pentru mulţime Nathaniel nu era omul sărac, omul poporului, ci era bogatul Nathaniel, în ale cărui mâini curgea numai aur şi argint! De aceea nu-i ţinea parte.

Pe Nathaniel însă, după ce-l dezlegară şi i se dădură hainele şi şeriful îi zise „Nu eşti condamnat la închisoare, te poţi întoarce acasă”, îl cuprinse o spaimă nespusă.

Credea că mulţimea îl va omorî cu pietre sau îl va strânge de gât.

Punându-se în genunchi înaintea şerifului, îi zise cu o voce plângătoare:

— Vă rog din inimă duceţi-mă iar la închisoare!

La aceste cuvinte, mulţimea începu să zbiere din nou.

— Asta nu se poate! răspunse şeriful; depărtează-te.

Nathaniel nu se mişca din loc.

— La dracu! zise călăul, dacă nu vrei, atunci rămâi aici! Şi urmat de însoţitorii lui, părăsi estrada. Nathaniel însă sta tot acolo.

Atunci mulţimea se apropie din ce în ce de el şi unii săriră asupra lui, spre a-l arunca înfuriaţilor. Dar se opriră deodată la strigătul unui bărbat.

— La o parte! Faceţi loc!

Doi bărbaţi săriră pe estradă. La vederea lor, Nathaniel dădu un strigăt de surprindere.

Unul din ei era un uriaş cu părul mărunt, faţa arămie şi tare ca Hercule. Cel de-al doilea însă, era un june frumos, cu ochii scânteietori şi care părea că are o putere asupra mulţimii.

Acesta era Jean de Franţa, iar celălalt Samson. Jean de Franţa ţinea în mână un topor de marinar.

— Faceţi loc! repetă Samson care sări în mijlocul mulţimii.

Mulţimea se dădu la o parte, graţie toporului lui Jean de Franţa.

Samson luă pe spate pe Nathaniel aproape leşinat.

Nu departe, aştepta o trăsură. Samson aşeză în ea pe Nathaniel, Jean de Franţa se urcă şi el, iar uriaşul se sui pe capră dând bici cailor.

— Nu te întrista, zise Jean de Franţa lui Nathaniel. Vei fi răzbunat!

Partea a treia
FORTUL SFÂNTUL GEORGE

Capitolul I

Zgomotul depărtat al tunurilor şi puştilor, încetase. Tăcerea adâncă a nopţii îşi întinsese vălul său peste podurile care separau lacul Erie de Bufalo, în dosul cărora se bătuseră toată ziua.

Ofiţerii englezi din fortul Sf. George, strânşi la unul dintre ei, vorbeau de evenimentele zilei. Valurile râului Erie loveau zidurile fortului.

— Domnilor, zicea locotenentul Tobby, nu vă voi ascunde adevărul. De când lupta a început între englezi şi americani, am fost învinşi mereu.

Un căpitan bătrân ridică din umeri şi zise:

— Victoria nu părăseşte armele loialei Englitera.

— Nu ştiu ce face Victoria, zise locotenentul Tobby, dar ştiu că în timp de şase luni am pierdut cincizeci de leghe pătrate şi că am rămas numai trei sute de oameni închişi într-un fort pentru apărarea căruia trebuie mai multă lume şi un bun comandant.

Locotenentul Tobby fu întrerupt de protestări.

— Colonelul d'Asburthon este unul din cei mai bravi şefi ai oştirii.

— S-a luptat ca un leu acum câteva zile! zise un croat.

— Fie şi aşa, zise Tobby. Când se numeşte cineva colonelul d'Asburthon şi este fiul vechiului guvernator al Indiei trebuie să fie viteaz. Dar toate acestea nu arată cunoştinţe profunde militare şi, un ofiţer care se bate pe timpul de luptă nu va fi în stare să apere o cetate. Nu vedeţi? Acum trei zile toată partea de la Cleveland până la lacul Erie era a noastră şi tabăra lordului Duglas era la şase leghe de aici; cel dintâi tun l-ar fi gonit. Acum însă, amândouă ţărmurile râului Blank River şi toată partea sudică a lacului sunt în puterea inamicului. Loiala Engliteră nu mai are pe lacul Erie decât fortul Sf. George şi dacă nu ne vor veni ajutoare vom fi forţaţi să ne predăm

— Noi avem provizii şi muniţii încă pentru două luni, zise un ofiţer.

— Dar dacă vom fi înconjuraţi vom putea rezista trei luni?

— Locotenente Tobby, zise căpitanul Rabbe, d-ta eşti pesimist.

— Să mă ierţi, eu judec situaţia noastră fără entuziasm.

În momentul acesta, bătu cineva la uşă.

— Intră! zise căpitanul.

Uşa se deschise şi toţi ofiţerii, surprinşi, se ridicară în picioare.

Noul venit era colonelul d'Asburthon. El îşi scoase pălăria şi salută pe ofiţeri.

— Domnilor, zise el, aţi uitat ordinul de astăzi, la ora nouă să fie toate lumânările stinse! Nu este treaba noastră să facem politică, noi trebuie să ne supunem ordinelor. Dacă însă vreunul dintre d-voastră este nemulţumit, n-are decât să-şi dea demisia; i se va primi.

Pe când colonelul Roger vorbea, nu scăpa din vedere pe locotenentul Tobby, care jenat de această privire căuta s-o înlăture.

— Domnilor, trebuie să fim gata, căci dacă nu în noaptea aceasta, în cealaltă vom fi atacaţi. Hai, domnilor, fiecare la postul său!

Cei şase ofiţeri plecară cu capetele în jos.

— Pe viaţa mea! murmură Tobby, are de gând să se poarte cu noi ca şi cu nişte sclavi!

Roger însă îl auzi…

— Locotenente Tobby!

Tobby care era pe pragul uşii, se întoarse.

— Te vei duce la locuinţa d-tale, zise colonelul şi vei aştepta un al doilea ordin.

Locotenentul îngălbeni de mânie, dar nu suflă, plecă cu ura în inimă şi jură că se va răzbuna. Roger, rămânând singur cu căpitanul Rabbe, zise:

— Vă rog domnule să vă luaţi mantaua şi sabia şi mă urmaţi: trebuie să facem un rond.

Fortul era bine zidit şi apărat de lucrări de pământ pentru a împiedica stricăciunile obuzelor. Colonelul Roger dădu ordin unui soldat să plece înainte cu un mănunchi de nuiele şi la alţi doi să-l urmeze.

— Să ne suim pe întăriri, zise Roger.

Căpitanul Rabbe era un soldat foarte brav, pe care Roger putea conta. Afară de funcţia sa de căpitan el mai avea însărcinarea de a distribui banii şi hrana soldaţilor.

Roger se aşeză cu căpitanul pe un tun, la douăzeci de paşi de

o santinelă şi îi zise:

— Să vorbim serios. Situaţia noastră este rea; comunicaţiile noastre cu generalul Duglas şi Firth ne sunt tăiate; avem numai trei sute de oameni în garnizoană…

— În dosul întăririlor, răspunse căpitanul, aceasta, valorează cât două mii.

— Crezi că fortul este bine apărat dinspre partea pământului?

— Da şi încă foarte bine.

— Dar dinspre lac?

Căpitanul zise încet:

— O navă ce ne-ar ataca cu violenţă ne-ar face destule stricăciuni.

— Atunci ar trebui să punem tunuri care să apere fortul de departe.

— Cel mai bun lucru.

— Eşti sigur de garnizoană? zise Roger încet.

Căpitanul răspunse:

— Da şi nu.

— De ce?

— Cea mai mare parte dintre ofiţeri şi soldaţi sunt credincioşi, dar sunt şi nemulţumiţi.

— Spre exemplu, locotenentul Tobby?

Căpitanul nu zise nimic.

— L-am pus la arest.

— Dar când va ieşi, va continua cu propaganda.

— Ei bine! Atunci nu va mai ieşi.

— Şi Onoarea Voastră ar face foarte bine să pună o santinelă la uşa lui.

Roger aprobă din cap şi reluă încet.

— Eu speram că generalul Hamilton să bată pe rebeli, dar mă tem ca nu cumva să fi fost respins!

— Cum am putea şti?

— Vărul meu, sir James, este aghiotantul lui Hamilton.

— Da colonele.

— I-am trimis unul din ofiţerii mei, pe locotenentul Lionel, ca să asiste la bătaie şi să se întoarcă îndată ce victoria va fi a noastră; să aprindă pe marginea lacului focuri mari, prin care să ne anunţe; semnalul nu-l văd încă şi cu toate astea tunurile au încetat.

— Ei bine! Noi vom rezista, zise căpitanul!

— Oh! zise Roger, vom da cel din urmă cartuş, vom lupta cu

un singur soldat înainte de a da foc minei.

— Iată un adevărat soldat! zise căpitanul.

— Ascultă!... zise Roger arătând spre lac.

Un zgomot depărtat, asemenea unor lopeţi, izbind apa, veni până la urechea căpitanului.

— O fi Lionel? O fi vreo barcă inamică? zise Roger căutând să distingă.

Căpitanul luă fitilul tunului şi îl aprinse. Zgomotul lopeţilor deveni mai distinct.

Roger făcu semn căpitanului să nu dea foc tunului.

— Nu este decât o barcă, zise el. Când va fi aproape o vom preveni. De nu va răspunde, îi voi trimite o ghiulea.

Santinela strigă:

— Cine-i?

Atunci o voce răspunse:

— Englitera!

— Cunosc această voce, zise Roger, haide!

Căpitanul stinse fitilul şi-l urmă pe Roger, pe o scară strâmtă care conducea la o poartă de fier, aşezată deasupra nivelului apei, a cărei cheie o avea numai şeful fortului.

Barca se apropie.

— Cine-i? strigă Roger.

— Englitera şi George al III-lea! răspunse.

— Este vocea lui sir James!

Atunci Roger deschise uşa. Un om sări din barcă.

— Sir James? zise Roger salutându-l.

Căpitanul închise uşa şi dădu cheia lui Roger.

— Vă aduc veşti triste, d-le marchiz, zise sir James cu vocea stinsă; armata lui Hamilton a fost bătută.

— Cine este acela care conduce barca?

— Un matelot de pe vasul Emerald.

— Veniţi la mine domnilor, zise colonelul adresându-se către căpitan şi sir James.

— Am nişte depeşe importante pentru d-ta, zise sir James, când mergeau spre locuinţa colonelului.

— Trebuie să fie foarte importante, zise Roger, dacă d-ta te-ai aventurat pe lac şi pe o noapte aşa de alunecoasă.

— Am depeşele puse în cutia aceasta, aşa că inamicul m-ar fi prins, le-aş fi aruncat în lac.

— Dar d-ta de unde vii?

— Am părăsit pe seară bricul Emerald, pe bordul căruia se află

generalul Hamilton şi statul major.

— Învingerea, vasăzică a fost completă?

— Da, suspină sir James. Cel din urmă pământ pe care-l mai posedă regele este acest fort pe care îl apăraţi d-voastră.

— Îl voi apăra până în cel din urmă ceas! zise Roger cu entuziasm.

Ajunseră în odaia colonelului, la uşa căruia se aflau postaţi doi dragoni.

— Vere, zise sir James, sunt mort de foame.

Roger strigă:

— Nuno!

Un servitor care avea livreaua Asburthonilor sosi îndată. Era un om înalt şi slab, cu faţa arămie.

— Cine este acesta? întrebă sir James.

— Este un om foarte devotat, vorbeşte limba engleză, franceză, portugheză, spaniolă şi puţin limba hindu. Îl am în serviciu de la începutul Campaniei.

— Dar să vedem depeşele, zise Roger.

Sir James scoase din cutia lui de fier o scrisoare cu pecetea regelui Engliterei şi subscrisă de Hamilton. Ea suna astfel:

„Domnului Marchiz Roger d'Asburthon,
colonel al Dragonilor regelui,
comandant al fortului Sf. George

Domnule marchiz,

Atacat astăzi de un inamic, mult mai superior, mi-a fost imposibil să păstrez poziţia. După o luptă de câteva ore, am fost respins. Fă tot posibilul de a apăra fortul până ne vor veni ajutoare."

Roger puse scrisoarea în plic şi zise surâzând:

— Iată-mă acum şi general! Voi face să merit aceşti epoleţi. Dar, vere, uiţi să-mi vorbeşti de tânărul ofiţer ce l-am trimis.

— Sir Lionel?

— Da! A plecat ieri dimineaţă, trebuia să ajungă înainte de bătălie la sir Hamilton.

— Nu l-am văzut, zise sir James, ştiu însă că ajunsese până la Statul Major.

— Numai dacă n-ar fi rănit sau prizonier, zise sir Robert, căci am promis mamei lui să-l duc în Englitera sănătos.

— Scumpe marchize, zise sir James, sunt foarte obosit, te rog să-mi dai voie să dorm puţin.

— Puteţi, zise Roger surâzând.

El chemă pe Nune, căruia îi ordonă să conducă pe sir James.

— În fine iată-mă ajuns, greu a fost să pot ajunge aici, dar acum ajuns, voi lucra cu succes, sper.

Când ajunseră în odaie, sir James şi Nuno se priviră ca nişte vechi cunoştinţe.

— Ei bine, ai veşti de la Jose? zise sir James.

— Da! răspunse Nuno, am vorbit aseară cu el; a venit aici înot.

— Şi când o să revină?

— Astă noapte, între orele două şi trei!

— Nu se poate să-l introducem în fort?

— Nu, căci marchizul ţine totdeauna cheia uşii de fier.

— De când am plecat eu, nu s-a mai întâmplat nimic nou?

— Nu... eh! Aseară...

— Ce s-a întâmplat?

— Colonelul a arestat pe locotenentul Tobby.

— Şi locotenentul nu este indignat?

— Oh! zise Nuno, a jurat să se răzbune.

— Foarte bine, zise James încet, o să hrănim această ură şi urmă: Să mă trezeşti la ora două, vreau să vorbesc cu Jose.

— Prea bine, Onoarea Voastră!

Nuno plecă. Sir James se culcă îmbrăcat şi nu întârzie să adoarmă. La ora două fix, Nuno veni.

— Sunt eu, zise el încet. Noaptea este foarte întunecoasă. Colonelul doarme.

Nuno duse pe sir James prin nişte subterane până în dreptul unei ferestre dinspre lac.

— Onoarea Voastră înţelege, zise Nuno, că Jose nu poate trece lacul înot, s-ar îneca de o sută de ori... El se apropie cu o luntre şi la o distanţă bună sare în apă şi ajunge aici înot.

— Şi cum te anunţă că a sosit?

— Îmi indică o oră, la care vine.

Zicând aceste cuvinte, Nuno arătă un punct negru ce se vedea pe suprafaţa apei.

— Tu eşti Jose? întrebă Nuno.

— Da, răspunse Jose.

Sir James se întoarse spre Nuno.

— Du-te şi veghează la scară.

Nuno plecă, sir James se apropie de o fereastră şi întrebă pe

Jose:

— De unde vii?

— Din tabăra americană.

— Ce s-a întâmplat azi?

— Ştiu! Ai vorbit cu generalul Jackson?

— Englezii sunt bătuţi!

— Da.

— Ai ceva ştiri pentru mine?

— Da! Verbale!

— Să vedem!

— Generalul va face ceea ce voiţi!

— Îmi pare bine, se gândi sir James.

— Locotenentul Lionel este prizonier, ce să facă cu el? Generalul aşteaptă ordinele d-tale.

— Ascultă.

Jose puse urechea la fereastră şi ascultă:

— Du-te şi să vii atunci când Lionel va veni aici cu depeşe de la Jackson.

— La revedere.

„Ah! dacă voi putea da fortul americanilor, scumpul meu văr va fi împuşcat; şi atunci sir James va deveni marchiz d'Asburthon."

Capitolul II

Ca să cunoaştem toate evenimentele din capitolul precedent, suntem siliţi să ne întoarcem puţin înapoi.

Înainte de a pleca, sir Roger cu regimentul său în America, un om se prezentă la el, cerând a intra în serviciul lui.

Acest om era Nuno; el fu primit ca feciorul lui Roger.

Cu câteva ceasuri înainte de a pleca, sir James veni să vadă pe Roger. El purta uniforma engleză.

— Cum? zise Roger, ai intrat în oştire?

— Da, iubite vere şi plec în America cu lordul Hamilton.

Pe corabia cu care plecă sir James se afla un portughez cu care sir James vorbea mereu, pretextând că vrea să înveţe limba lui Camoens.

După o lună, sir James ajunge în America, după trei luni luă parte la lupta cu americanii şi se lăsă să fie prins. Rămase ca prizonier cincisprezece zile la generalul american Jackson.

Acest general fusese în armata engleză colonel, însă din cauza

unei nesupuneri, fusese biciuit. El a fugit la americani, care l-au făcut general. Avea o ură neîmpăcată contra englezilor. Sir James, în urma înţelegerii cu Jackson, umbla liber prin tabără până când fugi.

Ajunse la englezi într-o stare de plâns, având şi o mică rană la braţ. Câteva zile mai apoi, englezii pierdură bătălia şi americanii făcură prizonier pe Lionel.

*

* *

După ce se întoarse în odaia sa, sir James îl concedie pe Nuno.

Peste puţin timp auzi o bătaie la uşă şi marchizul intră la dânsul. Roger era în uniformă. Fusese în inspecţii.

— Scumpe vere! Dacă vrei să mă însoţeşti până la şanţuri, vei vedea ceva frumos.

— Ce s-a întâmplat?

— Vino şi vei vedea.

Sir James îl urmă şi amândoi se suiră într-un turn care servea pentru luminarea cetăţii.

— Priveşte, zise marchizul, arătând spre lac. În curând va începe lupta.

Şi marchizul arătă o corabie ce staţiona în unul din golfurile lacului.

— Ah! Americanii nu vor să piardă timpul.

— Bine fac, răspunse Roger, căci şi nouă ni s-a urât aici.

Sir James se uita cu băgare de seamă la corabie. „Ce-o mai fi şi asta, murmură el, Jackson nu mi-a spus nimic."

— Lupta va fi grea, urmă Roger, dar tunurile noastre sunt mai bune ca ale lor.

La semnalul lui Roger, steagul de pe vârful turnului se desfăşură şi Roger apropie o torţă aprinsă de un tun. La bubuitul tunului, repetat de ecou soldaţii scoaseră un strigăt unanim. Sir James sta pe gânduri.

— Am venit cu o zi mai devreme, îşi zicea el.

În acest moment veni un soldat, care înmână o scrisoare marchizului.

Roger desfăcu plicul şi citi:

„Domnule colonel,

Din fereastra mea văd escadrele inamice şi presupun că lupta va începe. Vin şi vă rog să mă iertaţi şi să-mi daţi sabia şi locul meu de apărat.

Locotenentul Tobby”

Marchizul dădu biletul lui sir James.

— Ce crezi că trebuie să facem, colonele? întrebă tânărul sir James.

— Locotenentul este foarte nesupus, răspunse Roger. Nu îi dau drumul. Ne vom bate fără el.

Soldatul se duse să ducă răspunsul lui Tobby.

— Cu toate astea, zise sir James, trebuie să te fereşti în situaţia în care suntem de a-ţi înstrăina spiritul garnizoanei şi mai cu seamă al ofiţerilor.

— Adevărat, zise Roger şi se pregătea să strige pe soldat, dar sir James adăugă:

— Îmi permiteţi, colonele, să văd pe locotenentul Tobby? Cred că-l voi linişti.

— Cum să nu!

Sir James salută, plecă şi privi cu un binoclu corabia inamică.

— Sau a luat altul locul lui Jackson, sau Jose s-a înecat şi Jackson nu a primit scrisoarea mea, îşi zise sir James. Acest atac prea timpuriu, îmi spulberă tot planul.

Zicând acestea, sir James intră în camera prizonierului. Locotenentul Tobby era un om iute şi răzbunător; el aruncă o privire crucişă asupra lui sir James.

— Ce mai vreţi cu mine? întrebă el mâhnit de răspunsul lui Roger.

Sir James îl privi adânc înainte de a-i răspunde.

— Eşti supărat locotenente, zise el şi cu drept cuvânt. Ai patruzeci şi şapte de ani, părul ţi s-a albit şi cu toate astea eşti numai locotenent. Şi sunt sigur că vei rămâne toată viaţa locotenent... Şi, din cauza unui şef care n-are habar ce înseamnă o oştire.

Locotenentul aţinti ochii asupra lui sir James.

— Cine ştie? se gândi el, poate ne vom înţelege.

Se făcu tăcere între cei doi bărbaţi.

Sir James rupse primul tăcerea.

— Un bărbat plin de merit ca d-ta ar putea fi cel puţin colonel!

Locotenentul se încruntă:

— Şi în loc de a te supune, ai putea comanda, urmă sir James.

Atunci locotenentul, sculându-se de pe scaun, puse mâna pe umerii lui sir James şi îi zise:

— Se vede că şi d-ta eşti nemulţumit!

— Poate, deocamdată am venit să te scot din închisoare.

Tobby tresări.

— Am trecere pe lângă colonelul d-tale şi cred că voi izbuti. Mai târziu vom vorbi amândoi.

Sir James se întoarse la şanţuri. Sir Robert dădu alarma şi toţi soldaţii îşi luară locurile de luptă.

Tânărul marchiz se plimba printre soldaţi cu acea răceală proprie vechilor luptători privind din când în când corabia inamică.

Deodată însă, steagul american fu înlocuit cu steagul alb.

— Ah! zise Roger, ne trimit parlamentari. Să vedem ce vor!

Porunci să se ridice un steag alb în vârful turnului. În acel moment se văzu pornind o luntre de la vasul inamic. Luntrea se apropia repede, aducând cu sine patru marinari şi un tânăr îmbrăcat în roşu. Roger îl recunoscu: Era Lionel.

Luntrea se apropie repede de fort şi fu primită la poarta de fier de către Roger, însoţit de sir James şi Rabbe.

Lionel era urmat de un ofiţer american.

— D-le marchiz, zise americanul, sunt însărcinat de amiralul Davys, de a însoţi pe locotenentul Lionel, care vă aduce ştiri de la generalul Jackson.

— Adică aduc o scrisoare, zise Lionel înmânând un plic lui Roger.

Marchizul desfăcu scrisoarea; pe când o citea, Lionel se întoarse spre sir James.

— Generalul Jackson nu se înşelase, zise.

— Despre ce? întrebă James.

— Zicea că aţi fugit şi că trebuie să fiţi aici.

— Bine a ghicit!

— De aceea mi-a dat să vă dau cingătoarea pe care aţi lăsat-o în lagăr.

Lionel îi dădu o curea cusută cu fir; sir James îi mulţumi zâmbind. Roger citi scrisoarea lui Jackson, care suna astfel:

„Colonele,

Trupele strânse pe partea cealaltă a lacului nu mai sunt în comunicaţie cu dv. Deci vă ofer o capitulare onorabilă. Dacă veţi primi, toţi soldaţii cetăţii se vor putea retrage. Dacă veţi refuza, am ordin să dau asalt cetăţii şi să omor pe toţi apărătorii.

Generalul William Jackson”

După ce citi scrisoarea, Roger se întoarse spre Rabbe.

— D-ta ai servit în Indii, nu e aşa?

— Da!

— Nu era în trupele engleze William Jackson?

— Da, d-le colonel! Răposatul marchiz d'Asburthon, părintele d-tale l-a degradat, condamnându-l să fie bătut cu biciul.

După aceste cuvinte, Roger se întoarse către trimisul American şi îi zise:

— Spuneţi generalului Jackson, că marchizul d'Asburthon nu se predă!

Şi întinzând mâna lui Lionel, îi zise:

— Du-te! Eşti prizonier, ţi-ai dat cuvântul de onoare; du-te înapoi. Peste puţin te voi scăpa.

— Cine ştie! zise Lionel. Dar în orice caz izbândă bună!

După aceste cuvinte, Lionel şi americanul se suiră în luntre, care se depărtă. Pe când luntrea alunecă spre corabie, prizonierul zise ofiţerului american:

— D-le, erai de faţă când m-am despărţit de generalul Jackson.

— Da!

— Ce i-am jurat?

— De a te întoarce cu mine, dacă marchizul va refuza condiţiile sale.

— Altceva nimic?

— Nu!

Luntrea era atunci mai aproape de corabie, decât de fort. Lionel privi turnul unde mai fâlfâia steagul alb.

— Prin urmare, zise el, tot sunt prizonierul generalului Jackson.

— Da, până se va retrage steagul alb.

— Dar după aceea?

— După aceea eşti prizonierul meu, căci răspund de d-ta.

— Vă mulţumesc de explicaţii, zise Lionel.

În acel moment steagul din vârful turnului dispăru, fiind înlocuit de steagul englez.

— D-le, zise Lionel, iartă-mi supărarea ce v-o cauzez.

Şi cu iuţeala fulgerului respinse pe american, care căzu în fundul luntrii şi sări în lac.

— Foc! Foc! strigă americanul scoţându-şi pistolul şi ochindu-l pe Lionel. Marinarii lăsară lopeţile şi luară carabinele spre a-l lovi pe fugar când va apare.

Deodată, două detunături porniră din fundul luntrii; fură urmate de un ţipăt uşor.

După un moment, un cerc sângerând se ivi pe suprafaţa apei.

Capitolul III

În timpul când Lionel şi ofiţerul american se suiau în barcă, sir James alergă spre odaia sa cu centironul.

— Generalul Jackson, îşi zise el, nu din politeţe mi-a trimis acest centiron! trebuie să fie ceva.

După o mică cercetare găsi în cusătura firului următoarea scrisoare:

„Am primit ordin să atac.
Dacă flotila va fi respinsă, lucrează cu iuţeală”.

Sir James arse biletul şi se întoarse pe întăriri.

Toate privirile erau fixate asupra lui Lionel, care înota cu vigoare spre fort. Ofiţerul american, care-l crezuse mort pe Lionel, era gata să se suie în corabie, când văzu că se înşelase. Se azvârli cu luntrea drept spre fort, spre a-l putea prinde înainte de a ajunge.

Tocmai când era să-l ajungă, se auzi o detunătură venind din fort, care izbi luntrea drept în coastă şi o şi scufundă; această lovitură era ajustată de însuşi Roger. Peste câteva minute, Lionel era în fort.

Această ghiulea fu semnalul de luptă. Steagul alb de la canoniera americană căzu şi începură gurile de tun.

— Hai, copii! zise tânărul comandant, fiecare la tunul lui şi, trăiască Englitera!

Corăbiile erau în număr de opt. Ele dădură drumul tunurilor deodată.

— Foc! zise Roger.

Deodată fortul se acoperi de fum. După dispariţia lui se putea vedea canoniera amiralităţii, scufundându-se în apă. Focul dură fără încetare timp de o oră. Canonierele, cu tot focul viu al fortului se apropiau spre a lovi cu mitraliere. Roger răspundea cu ghiulele şi greutăţi. Americanii încercară să spargă poarta de fier. În acel moment apăru pe lac o nouă canonieră. Roger, care se plimba pe întăriri, observa cu atenţie acest nou auxiliar, care venea cu toată forţa să-şi anunţe apropierea printr-un tun.

Era un bric corsar, strâmt şi lung. Avea pavilionul englez. La vederea acestui pavilion soldaţii strigară cu toţii „Ura! trăiască

Englitera”.

Bricul sosea cu o viteză mare. Se opri la o distanţă bună, îşi îndreptă latura spre corăbiile inamice şi începu a le spulbera cu guri de tun. Din câteva descărcări, din flota inamică nu mai rămaseră decât două vase care căutară scăparea prin fugă.

— Curios! zise sir James nemaiputând de emoţie, de unde o fi venit această corabie?... Are pavilion englez, dar cu toate astea este o navă de corsari.

Roger îşi îndreptă luneta spre navă şi zise:

— Este curios! Într-adevăr puntea este aproape goală. Nu văd decât trei mateloţi. Unde vor fi ceilalţi?

— Şi aceşti mateloţi au uniforma regelui?

— Nu, au o bluză roşie şi pantaloni negri. Căpitanul care-i conduce este tot aşa îmbrăcat. L-am văzut foarte bine în timpul luptei.

Sir James încruntă din sprâncene: „Eu n-am contat pe acest blestemat brick”.

Roger reluă:

— Pentru că acest brick ne-a scăpat, trebuie să-i mulţumim.

El dădu ordine şi fortul slobozi succesiv douăzeci şi cinci lovituri de tun.

Bricul răspunse la fiecare lovitură.

— Trebuie, cu toate astea, să ne cunoaştem ajutoarele, suiţi-vă în luntre sir James şi mergeţi să le arătaţi mulţumirile noastre şi le veţi afla şi numele.

James făcu o strâmbătură pe care Roger nu o observă. Şi cu tot presentimentul, el trebui să se supună. Se sui în luntre pe când Roger ridică un steag alb ca semn de parlamentare.

Barca se compunea din 4 oameni.

Bricul, văzând semnalul, se opri în loc. Sir James observa cu luneta construcţia bricului.

— Este un vas ce n-am văzut până acum în marina engleză. Acest vas este foarte curios.

La două sute paşi de navă putu citi aceste vorbe, scrise cu roşu. „The Fowler”. Acesta era numele vasului.

Deodată se auzi...

— Hei! – staţi departe de bord; cine sunteţi voi?

Sir James răspunse.

— Sunt trimis de comandantul fortului, mă numesc sir James d’Asburthon.

Se făcu o mare tăcere pe vasul Fowler, în care timp barca se

opri la zece paşi de navă.

Barca începu să meargă şi se apropie de navă.

Sir James sui scara singur. Toţi mateloţii erau grupaţi pe covertă. Toţi erau îmbrăcaţi în roşu şi lucru curios, toţi erau negri. El fu întâmpinat de doi mateloţi care îi spuseră că, căpitanul era în odaia sa.

— Voiţi să mă urmaţi?

Sir James urmă pe negru şi ajunse la odaia căpitanului, dar se opri uimit în pragul uşii. Cabina semăna mai mult cu salonaşul unei frumoase doamne decât cu cabina unui corsar. Era mobilată cu gust şi bogat. Pereţii erau împodobiţi cu perdele de mătase şi tablouri de artă; era şi un pian.

Singurele arme ce le văzu sir James, erau o sabie încrustată cu diamante, o pereche de pistoale şi un pumnal cu mânerul de fildeş… În cameră nu mai era nimeni.

— Poftim, luaţi loc, zise negrul într-o englezească pură. Căpitanul va veni imediat!

Sir James se apropie de fereastră şi-şi văzu luntrea legată de corabie.

— N-am de ce să mă tem, se gândi el.

Peste câteva minute uşa se deschise şi sir James se dădu uimit înapoi.

Un tânăr se ivise cu o manta roşie şi o pălărie de paie lată; puteai jura că este o femeie, o femeie frumoasă cu ochii negri scânteietori, de o statură înaltă, brună şi un păr negru ce-i cădea pe umeri.

Sir James nu putu opri un strigăt de mirare.

— Staţi, domnule, îi zise tânărul căpitan, binevoiţi a-mi spune scopul vizitei d-voastră?

— Nici nu-mi închipuiam, îngână sir James, că această corabie…

— Este comandată de o femeie, nu e aşa? Vedeţi acum că şi femeile se pricep a comanda corăbii.

— Cum? zise sir James, dumneavoastră aţi comandat?

— Da!

— Şi sunteţi în adevăr?…

— Da, căpitanul acestei corăbii.

— Am fost însărcinat să vă aduc din partea marchizului Roger d’Asburthon, comandantul fortului St. George, mulţumirile lui, pentru ajutorul ce i l-aţi dat şi de a vă întreba de numele d-voastră. De asemenea, m-a însărcinat să vă poftesc la un

banchet ce se va da în onoarea d-voastră.

— Domnule, răspunse misteriosul căpitan, îmi cereţi două lucruri imposibile. Mai întâi numele meu…

— Ah!

— M-am hotărât să nu-l spun nimănui. Aici sunt cunoscută sub numele de Ralph, căpitanul roşu. În ceea ce priveşte banchetul, sunt silită să refuz, neputând părăsi vasul. Spuneţi dar vărului d-voastră că-mi pare foarte rău, dar nu pot face altfel.

— D-voastră mă cunoaşteţi?

— Nu v-aţi spus numele înainte de a vă sui în corabie?

— Aşa este!

— Dar fiindcă eu nu pot merge în fort, vă rog să prânziţi cu mine. Aşteptaţi puţin, mă întorc îndată.

Cabina căpitanului era despărţită în două.

Tânărul, sau mai bine zis femeia căpitan, intră în cealaltă odaie, lăsând pe sir James singur.

„Nu ştiu de sunt treaz sau visez”, îşi zicea el.

Pe când se gândea astfel, auzi bătând în uşă şi apăru o altă femeie îmbrăcată tot ca cea dintâi şi tot aşa de nostimă, însă blondă.

— Vă rog, unde este căpitanul? întrebă noua venită.

— S-a dus dincolo, răspunse vărul lui Roger.

— Bine! Voi aştepta, răspunse femeia cea bălană, jucându-se cu patul pistolului său.

Nu aşteptă mult şi o femeie într-un costum de catifea şi ornată cu giuvaiericale se ivi pe pragul uşii. Era căpitanul.

— Scumpe milord, prânzul este gata.

Zâmbetul, frumuseţea acelei femei, făcură pe sir James să uite pentru un moment şi pe Roger şi infernalele lui intenţii.

Femeia vorbi celeilalte într-o limbă neînţeleasă. În urma conversaţiei, locotenentul corăbiei plecă.

— Staţi lângă mine, zise femeia.

Sir James se aşeză pe o sofa lângă dânsa.

— Vom prânzi împreună, dar pentru că lipsa d-tale să nu pară curioasă, vei scrie câteva cuvinte.

— La ordinele d-voastră, răspunse sir James.

— Scrie!

„Domnule marchiz,

Căpitanul corăbiei Fowler, conform unei hotărâri luate, nu poate părăsi corabia, însă m-a oprit la prânz şi m-am crezut

dator să primesc; trimiteţi-mi luntrea pe la ora zece ca să mă întorc.

Sir James d'Asburthon"

După ce scrisoarea fu gata, ea sună şi un negru apăru.

„Poate că sunt negri, dar nu au nasul turtit ca ceilalţi", gândi sir James.

Tânăra femeie dădu scrisoarea şi îi ordonă să o dea luntraşilor cu care venise sir James.

— Ştiţi, zise sir James, că-mi vine să cred că sunt pe o corabie fermecată!

— Poate că vei vedea lucruri şi mai ciudate ca până acum, zise ea zâmbind.

Sir James o luă de mână.

— Cum se poate ca o mână atât de delicată, zise el, să strângă mânerul unei săbii? Cum o voce atât de dulce să poată comanda o armată?

Dacă în acest moment i-ar fi cerut lui sir James să renunţe la moştenirea lui Roger, el nu ar fi stat un minut la îndoială.

Uşa se deschise şi doi negri aduseră o masă somptuoasă. Sir James şi căpitanul-femeie se aşezară la masă.

— Aici mă numesc căpitanul Ralph, zise tânăra femeie! pentru d-ta însă, îmi voi relua numele meu de femeie. Numeşte-mă Elspy.

Atunci turnă un vin auriu în paharul lui sir James şi îi zise:

— Milord, în sănătatea d-tale!

Sir James îşi goli paharul şi simţi după un minut un fior ce-i trece prin corp.

Elspy îl servea şi îl îmbăta cu privirea ei.

O bănuială se deşteptă în sufletul său şi se apropie de fereastră.

— Corabia pleacă, îngână el.

Tânăra femeie îl luă în braţele ei voluptoase şi îi zise zâmbind.

— Dacă a plecat înseamnă că te-am răpit eu! Nu mi-ai spus că mă iubeşti?

— Da… da… îngână sir James.

Şi se aruncă în genunchi înaintea frumosului căpitan.

— Să mai bem un pahar zise căpitanul roşu.

Turnă un vin roşu lui sir James, care îndată ce bău, adormi. Atunci, tânăra femeie îl îmbrânci cu dispreţ şi privind spre lac, văzu corabia departe de fort.

Elspy fluieră. Un om intră îndată.

— Doarme, zise Elspy, ia-l de aici!

Capitolul IV

Când sir James se deşteptă, un vânt rece îi lovea faţa şi un întuneric îl înconjura; el nu-şi putea explica această situaţie. În sfârşit, văzu că era pe apă, lăsat în voia întâmplării.

Barca mergea cu o repeziciune înspăimântătoare şi sir James strigă speriat:

„La mine! Ajutor!”

Strigătele lui rămaseră fără ecou. Atunci judecă situaţia în care se afla. Văzu că a fost părăsit şi că-şi bătuse joc de el.

Deodată, îi trecu prin minte că acea corabie care îl lăsase pe lac putea să aparţină apărătorilor misterioşi ai lui Roger la care gândire se cutremură şi-şi zise:

— Dacă apărătorii lui Roger l-au urmat chiar în America, proiectele mele sunt duse. Sau că aceşti oameni au descoperit scopul meu, sau că numai întâmplarea i-a făcut să apere fortul! În primul caz trebuia să mă omoare când eram pe vasul lor, în al doilea, pentru ce m-a reţinut?

La aceste reflecţii, pentru prima oară se deşteptă în inima lui machiavelică impresia unui sentiment afectuos şi murmură:

— De ce nu m-a oprit ea prizonier?

El stătu mult timp absorbit de aceste gânduri, când deodată se izbi de o barcă. El, deşteptat, se ridică în picioare şi în acelaşi timp aude o înjurătură portugheză: „Caramba!” sir James cunoscu vocea; era aceea a portughezului.

— Jose! zise el.

Jose îşi îndreptă barca spre aceea a lui sir James şi zise:

— D-voastră sunteţi sir James?

— Da eu, mi s-au rupt lopeţile, ajută-mă!

Jose apropie luntrea şi sir James trecu în luntrea lui.

— De unde vii? întrebă sir James.

— De la întâlnirea noastră de la fort.

— Ce oră este?

— Patru dimineaţa.

— Zici că vii de la fort?

— Da!

— Ai văzut pe Nuno?

— Da şi mi-a spus că în fort se îngrijorau de dispariţia d-tale.

— Ah! Aşa!

Şi pe când dădea aceste răspunsuri, barca atinse pământul.

— Cine este? întrebă o santinelă.

— Serviciul generalului Jackson! i se răspunse.

Înainte de a atinge pământul, Jose zise:

— Onoarea Voastră ar face bine să-şi lepede uniforma şi să îmbrace acest costum de pescar.

Capitolul V

Generalul Jackson era foarte supărat din cauza acestei pierderi. Avea înaintea lui nişte hărţi după care răspândea instrucţiunile sale.

El expedie cele din urmă ordine şi rămase singur, când văzu că o uşă se deschide şi apăru figura lui Jose şi încă unul a cărui figură nu o putea cunoaşte. Sir James, ajuns în casă, se descoperi şi Jackson scoase un strigăt la vederea lui.

Făcu semn lui Jose să plece.

— Domnule, zise generalul! Îmi trebuie neapărat fortul.

Sir James surâse.

— Generale, vei avea fortul dacă vei fi de acord cu unele condiţii.

— Să vedem ce condiţii!

— Întâi, un grad de colonel.

— Pentru d-ta?

— Nu, răspunse sir James. Sunt englez şi prin urmare tind mai departe.

— Ţi se va da numirea.

Sir James se aşeză pe scaun în faţa generalului şi urmă.

— Am greşit în proiectul ce l-am făcut acum câteva zile.

— Şi acum?

— Acum sunt sigur de toate!

— Vorbeşte!…

— Îţi aduci aminte de vremea când ai părăsit armata engleză?

Generalul îngălbeni.

— De ce astă reamintire? întrebă el.

— Pentru că nu trebuie să uiţi că fiul lordului este comandantul cetăţii.

— Oh! zise Jackson cu mânie, fii sigur că n-am uitat. Dacă fiul guvernatorului Indiei va cădea viu în mâinile mele îl voi împuşca!

— Şi vei face rău.

— De ce?

— Pentru că ar fi un omor pe care l-ai plăti poate prea scump, ca să împuşti nepedepsit pe comandantul cetăţii Sf. George. Ar trebui să-l trimiţi înaintea unui consiliu de război, care ar găsi destul de ciudat să i se ceară osândirea unui om care s-ar fi luptat până în momentul din urmă.

— Aşadar, ce vrei?

— Vreau ca marchizul d'Asburthon să fie omorât în luptă.

— Poate să scape, zise Jackson…

— Nu va scăpa dacă îmi vei da câţiva oameni hotărâţi, cărora le vom făgădui o sumă destul de mare dacă vom izbuti.

— Îi vei avea. Dar spune-mi cum îmi vei preda cetatea.

— Garnizoana se compune din trei sute de oameni şi opt ofiţeri al căror comandant sunt eu. Sunt sigur că unul din ofiţeri va fi de partea noastră.

— Apoi…

— Prin el voi răscula a treia parte din garnizoană. Rămân două sute de oameni şi d-ta vei trimite trei sute.

— Bine, pe urmă…

— Luna acum e în primul pătrar, nopţile sunt întunecoase. Voi căuta să se încredinţeze postul de gardă ofiţerului despre care vorbesc şi să aleagă el santinelele.

— După aceea?

— Ştiţi că cetatea nu are altă intrare decât o portiţă de fier ce se deschide spre lac.

— Da.

— De mâine încolo, oamenii d-tale trebuie să fie gata. O corabie trebuie să se afle în apropierea cetăţii şi să observe semnalul. În turnul Buckingamului este întotdeauna o lumină aprinsă, un fel de felinar.

— Ştiu.

— În seara când va trebui să se dea asaltul, lumina se va stinge.

— Dar corăbiile vor fi sfărâmate de stâncile ce înconjoară cetatea.

— Nu, căci după zece minute, felinarul se va aprinde din nou.

— Aşa e bine!

— Acum nu-mi rămâne decât să mă întorc în cetate; ceea ce nu este tocmai uşor, fiindcă marchizul nu trebuie să aibă nicio bănuială. Dacă ar şti că vin iarăşi din lagărul d-tale, ar găsi ciudat că n-am rămas prizonier, mai ales după ce-am fugit o

dată. Ar trebui să mă pot întoarce cu o luntre engleză.

Generalul se gândi puţin.

— Ah! zise el deodată, am aici un marinar ce a sosit de curând şi care te poate duce, zicând că te-a scăpat de la pieire.

— Minunat!

— Generalul chemă pe Jose, care aştepta afară.

— Unde e mulatrul? îl întrebă el.

— Mă duc să-l chem, răspunse Jose.

Peste câteva momente intră în cortul generalului un bărbat înalt, cu faţa arămie şi cu părul lânos. Vorbea limba negrilor, amestecată cu limba engleză.

Jackson îi arătă o pungă plină cu bani.

— Ascultă, îi zise el, dacă vrei să câştigi banii aceştia, vei duce pe acest domn până la cetatea Sf. George, cu luntrea cu care ai venit aici.

— Sunt gata să plec răspunse mulatrul.

*

* *

Un ceas mai târziu, sir James era în luntre, însoţit de mulatru şi luntrea alunecă repede pe luciul lacului.

Capitolul VI

Sir James, cum se sui în luntre, îşi zise:

— Când frumosul căpitan m-a aşezat în luntre fără lopeţi, a crezut că o să-mi sparg capul de vreo stâncă. Deci nu se gândea că o să mai pot ajunge la fort, aşa că va fi credibil ce-i voi spune lui Roger.

Când luntrea ajunse la poarta de fier a fortului, junele comandant se afla pe întărituri.

— Dar de unde vii scumpe vere?

Sir James răspunse râzând.

— N-ai teamă, nu mi s-a întâmplat nimic, vin din partea cealaltă a lacului unde corabia mi-a dat această luntre. Căpitanul bricului este un băiat foarte vesel, iubeşte masa ca şi pulberea de puşcă. Am mâncat şi am băut perfect, pe când goleam o butelie de vin, locotenentul vasului ne spuse că văzuse o corabie americană. Imediat se făcură pregătirile de atac, urmărirăm corabia, care dispăru în întuneric; atunci mi-a dat această luntre spre a putea veni aici.

— Ei bine vere, du-te în cantină spre a convinge pe soldaţi că

nu ai murit.

Sir James, care spera să aibă noi informaţii, se duse la cantină.

Doi ofiţeri erau amestecaţi printre cei din cantină. Unul era locotenentul Tobby. Sir James îl văzu şi îi făcu semn să-l urmeze pe întărituri.

Locotenentul nu se miră de această invitaţie şi urmă pe sir James. Acesta, după ce se asigură că nu-l aude nimeni, zise:

— Un ofiţer cu meritul d-tale poate fi colonel.

— Ce voieşti să-mi ceri, ca să-mi plăteşti aşa de scump?

Sir James continuă fără a-i răspunde:

— Armata engleză are o organizare proastă.

— Este adevărat zise Tobby.

— Astfel, un ofiţer ca d-ta care are nenorocirea să nu fie nobil, este condamnat să servească sub ordinele unui copilaş născut pe un pat de duce.

— Ca vărul d-tale, zise Tobby.

— Ca vărul meu, repetă James. Europa, scumpe locotenent, este pământul prejudecăţilor. Trebuie să fii nobil ca să poţi să-ţi faci carieră.

— Şi noi, săracii, suntem condamnaţi de soartă să servim ca sclavi, murmură Tobby, care începu să înţeleagă.

— Pe pământul unde suntem, din contră, aurora libertăţii începe a luci.

— Crezi?

— Englitera va cădea în luptă şi viitorul ne arată o republică Americană. Atunci nici nobleţe, nici favoruri, un ofiţer ca locotenentul Tobby va ajunge general…

Tobby avu o tresărire de orgoliu.

— Ce crezi de un brevet de colonel în armata americană?

— Gândesc că este mult mai bine a fi colonel în armata federală, decât locotenent în armata lui Georges III, dar sunt multe dificultăţi. Ca de exemplu, să fii împuşcat de armata engleză.

— Dar este bătută şi respinsă din toate părţile.

— O ştiu foarte bine…

— Vă ofer un brevet de colonel şi trei mii lire sterline.

— Bun! Şi ce-mi cereţi în schimb?

— Eu, nimic, ci generalul Jackson, de a-i da fortul.

— Şi dacă-l voi da, cine-mi garantează suma de trei mii?

— Eu.

— D-ta… un sărăcăcios?

— Ţi-o garantez cu moştenirea lui Roger, care desigur va muri pe întăriri.

Locotenentul Tobby începu să râdă.

— Domnule, ţi-am priceput demult scopul ce-l urmăreşti, dar voiam să o declari singur; acum ne putem înţelege.

— Vasăzică ne-am înţeles?

— Da, dar ca să pot vinde fortul, îmi trebuie ajutor.

— Bine, spune ce trebuie să fac.

— Sunt printre soldaţii garnizoanei o mulţime de nemulţumiţi.

— Bănuiam aceasta.

— Spre a putea conta pe ajutorul lor…

— Trebuie, întrerupse sir James, să fie aţâţaţi prin purtarea comandantului.

— Prea bine. Dar orice s-ar zice, comandantul este foarte drept.

— Se poate, zise sir James, însă voi lua măsuri să fie altfel.

În acel moment, cei doi trădători auziră nişte paşi; era bravul căpitan Rabbe şi un alt ofiţer.

— Iată singurul om de care trebuie să ne temem, zise Tobby.

— Ei bine! Voi face să fie arestat.

— Cam greu, căci colonelul îl iubeşte grozav.

— Vom vedea; acum sperăm ca să nu dăm de bănuit, zise sir James, care se duse înaintea lui Rabbe cu cel mai graţios surâs.

Capitolul VII

Douăzeci şi patru de ceasuri după întrevederea lui sir James cu Tobby, Nuno se apropie de o santinelă ce era pusă pe întăriri la un turn.

Acest turn se numea Buckingham. Era cel mai înalt turn al fortului, el servea de observare şi de a lumina fortul în timpul nopţilor negre.

Santinela se numea Patrick, un soldat foarte glumeţ.

— Domnule Patrick, zise Nuno, am venit să petrecem niţel.

— Nu petrece cu servitori un dragon al Regelui, răspunse Patrick şi mai cu seamă când este de gardă.

— O, ştiu, dar… vezi, noaptea este umedă şi credeam că aş putea asculta vreo istorie de la d-ta.

— Se poate, dar istorioarele se plătesc.

— Bine, vă voi plăti… cu o coroană.

— Aş!… zise Patrick, este ieftin, dar în sfârşit mâine la

cârciumă vom vedea, bineînţeles, pe deasupra câtorva pahare de vin şi preţul convenit.

— Nu trebuie, am ceva mai bun decât acesta.

— Ştiu, zise Patrick, trebuie să aibă vin bun colonelul!

— Dacă voiţi, vă aduc o sticlă de Porto…

— Excelent! zise Patrick, este un băiat foarte bun.

Nuno nu întârzie mult! Veni cu o butelie de Porto.

— Foarte bine, zise Patrick, râzând.

— Te rog însă, îndată ce vei goli sticla s-o arunci în lac, căci nu trebuie să afle colonelul că îmi bat joc de vinurile sale.

— Fii sigur, acum dă-mi şi coroana.

— Poftim.

Irlandezul se rezemă de puşcă şi zise:

— Istoria ce vreau să ţi-o spun este o minciună aşa de mare, cât eşti tu de prost.

— Îţi baţi joc de mine domnule Patrick!

— Cam demult amice! – dar consolează-te, nu fac onoare la toţi, ca să râd de ei.

Nuno plecă murmurând ameninţări, pe când Patrick începu a soarbe din sticlă. O oră după aceea, Nuno reveni. Patrick dormea dus. Portughezul îl mişcă să se asigure de somnul lui. Văzând că doarme, scoase o funie şi îi dădu drumul în lac. După aceea, fluieră încet… Doi soldaţi fără arme, veniră la el.

— Funia este tare, zise Nuno; coborâţi-vă. Veţi ajunge la mal înot.

Cei doi dezertori dădură câteva monede lui Nuno spre a-i plăti serviciul ce-l făcuse.

Nuno plecă şi el după ce se asigură că dezertorii plecaseră.

*
* *

După ce se aşezară toate santinelele, căpitanul Rabbe se închise în odaia lui. La ora douăsprezece, sir James bătu la uşă.

— Căpitane, îi zise el, am venit să facem împreună un rond.

Căpitanul se îmbrăcă şi urmă pe sir James. Acesta îi zise:

— Pe o noapte ca aceasta, trebuie să ne gândim mai mult la vreun atac, de aceea trebuie să vedem dacă santinelele nu dorm.

— Oh! zise Rabbe, vă garantez de soldaţii noştri. N-am pus pe forturi decât pe cei mai bătrâni.

— Dar în turnul Buckingam?

— Un brav soldat, care a probat-o adesea; pe irlandezul

Patrick.

După ce vizitară toate posturile, o porniră spre turnul Buckingam. Dar aici nu se văzu niciun soldat.

— Ce vasăzică aceasta? zise sir James repezindu-se spre gheretă.

Acolo găsiră pe Patrick adormit. Căpitanul Rabbe îl mişcă, dar era beat mort. Deodată, la lumina lămpii, sir James văzu funia ce cobora în lac.

— Ah! Înţeleg! zise sir James.

Căpitanul Rabbe îngălbeni.

— Domnule, zise sir James, santinela este beată şi mai mulţi soldaţi au dezertat.

Căpitanul privea foarte supărat când funia, când santinela.

— Acest om este beat mort, zise sir James cu dezgust. Luaţi-l de aici! Când va fi treaz să i se dea o sută de lovituri.

El aşeză un alt soldat la post, zicându-i:

— Dacă vei adormi, vei fi împuşcat!

Pe urmă, întorcându-se către Rabbe, îi zise:

— Binevoiţi a deştepta pe Talbot, domnule.

Bătrânul căpitan transmise ordinul… Talbot era un tânăr de familie nobilă, foarte aspru cu soldaţii, pe care îi pedepsea adesea pe nedrept.

— Domnule, îi zise sir James, veţi face serviciul de noapte.

Căpitanul salută.

— Domnule, sunt foarte dezolat, dar neglijenţa d-voastră mă forţează să vă pedepsesc cu opt zile de arest.

Căpitanul plecă capul şi o lacrimă îi căzu pe albele-i mustăţi. Soldaţii îl priviră cu milă, căci era singurul căpitan iubit de ei.

După acestea, sir James se duse în odaia sa unde-l găsi pe Nuno.

— Ei! Sunteţi mulţumit?

— Da, zise sir James. Dar până când va dormi?

— Până la ziuă. Narcoticul este foarte tare şi are proprietatea a te face să uiţi.

— Aceasta este foarte bine.

— Dar nu trebuie să ne oprim aici, zise sir James.

— Ce doriţi încă?

— Ca mâine seară o altă santinelă să doarmă.

— Puteţi fi liniştit, o voi face!

Sir James surâse cu satisfacţie. Nuno plecă meditând la noua sa însărcinare.

Capitolul VIII

A doua zi, Patrick nu putea să-şi explice cum se afla la închisoare.

Nici marchizul Roger nu fu mai puţin speriat când sir James veni şi îi spuse întâmplările de peste noapte.

— Scumpe vere, zise James, situaţia noastră este foarte critică. Armata engleză nu se mai poate apăra, soldaţii sunt nemulţumiţi şi orice ezitare ne-ar pierde pe toţi.

— Şi ce trebuie să facem? zise Roger…

— Trebuie să dai ordin să se dea o sută de lovituri lui Patrick.

— Ah, zise Roger, încruntând din sprâncene, am avut întotdeauna oroare de acest soi de pedeapsă, care degradează pe om şi murdăreşte uniforma.

— Atunci împuşcă-l!

— Nu, zise Roger cu forţă. Patrick va fi bătut. Dar jur pe sabia mea, orice santinelă va mai adormi la post, o voi împuşca.

— Tocmai voiam să v-o cer comandante, zise sir James liniştit.

— Am zis-o, dar sper că pedeapsa dată lui Patrick va servi de exemplu celorlalţi.

— O doresc şi eu, zise sir James.

Soldatul care păzea pe Patrick la arest îi spusese toată întâmplarea din seara trecută şi cum cei doi soldaţi dezertaseră.

Patrick răspunse că merită pedeapsa, dar speră că, comandantul şi căpitanul Rabbe îl vor ierta.

În acel moment veni în închisoare căpitanul Talbot şi cu trei soldaţi. Ordonă să-l dezbrace. Patrick se rugă să-i permită a vorbi cu căpitanul Rabbe.

— Nu este nevoie, nu te va ierta nici el.

Patrick plecă capul.

— Este lucru curios; eu nu sunt somnoros – trebuie să mă fi vrăjit cineva.

Patrick fu scos din închisoare şi dus pe fort. Garnizoana întreagă era prezentă, cu comandantul în frunte. Inima lui Roger se revolta la gândul că au să biciuie un soldat valoros şi îmbătrânit în lupte. Dar pentru disciplină, trebuia să aplice pedeapsa.

Un ofiţer citi ordinul. După aceea, doi soldaţi veniră şi legară pe Patrick. El niciodată nu ar fi evitat glonţul, dar ruşinea de a fi bătut, îl făcu să ceară iertare, plângând.

Sir Roger înduioşat se întoarse spre sir James, care îi zise încet.

— Dacă îl graţiezi, mâine se va repeta.

Atunci Roger ordonă să se execute ordinul.

În acel moment, condamnatul văzu pe portughezul Nuno şi deodată îşi aduse aminte.

— Aşteptaţi! zise el, aşteptaţi… Basmu… Coroana… sticla de porto… Îmi aduc aminte… Aşteptaţi!

Dar nuielele începuseră a lovi, dădu un strigăt de disperare şi-şi acoperi faţa. Nuno fugise din mijlocul spectatorilor.

La a douăzecea lovitură Roger, milos, opri loviturile.

Loviturile încetară, dar irlandezul rămase ca năucit. Plângea ca un copil.

În fort, închiderea căpitanului Rabbe şi pedeapsa la care era osândit Patrick erau discutate cu vioiciune şi soldaţii începură a murmura contra lui Roger.

Nemulţumirea ajunse la culme când se auzi că Lionel este arestat, pentru că se mai găsise o santinelă adormită. Roger, plin de încredere în James, voise să arate că în chestiuni de disciplină nu cruţă pe amici.

*

* *

A doua zi se constată că încă doi soldaţi au fugit, pe când santinela dormea (adormită de portughezul Nuno).

Marchizul ordonă să se adune consiliul de război spre a judeca pe soldatul Sauders.

Dacă nu luăm cele mai aspre măsuri, zise sir James, suntem pierduţi. Consiliul se adună şi se aduse soldatul Sauders.

Acest soldat era de douăzeci de ani în acest regiment şi nu fusese o singură dată pedepsit.

El spuse că băuse din rachiul ce se dă soldaţilor, dar îndată ce fu la post, fu cuprins de o somnolenţă, căreia nu-i putea rezista. Deodată, ca şi când ar fi fost trăsnit, a căzut jos, unde somnul l-a şi apucat. Se chemară soldaţii care băuseră rachiu odată cu Sauders şi se constată că niciunul din ei nu simţise aceleaşi simptome. Totodată se constată că fugarii erau prietenii lui Sauders.

Roger nu voise să prezideze consiliul, ci se plimba pe afară gândindu-se cum va iscăli moartea acestui soldat pe care îl presupunea nevinovat.

Deodată se pomeni cu mulatrul care adusese pe sir James de

la americani.

Mulatrul îi dădu o scrisoare.

— Citiţi şi credeţi, zise el şi se depărtă.

— Cine poate fi acest om? se gândi Roger. Mi se pare că l-am mai văzut undeva.

Desfăcu scrisoarea şi citi:

„Sauders va fi condamnat, dar dacă colonelul Roger nu voieşte să fie complice la o crimă înfiorătoare, să amâne execuţia pentru a doua zi, la răsăritul soarelui.

Astă seară, comandantul fortului Sf. George să îmbrace o manta, să ia o puşcă şi să păzească pe fort la turnul Buckingam dacă voieşte a cunoaşte pe trădători şi să scape fortul, dar trebuie ca toţi să creadă că doarme. Marchizul Roger se poate încrede în locotenentul Lionel. Marchizul Roger să lase să se stingă felinarul din turn, dar să caute a cunoaşte pe cel care-l va stinge. În numele Onoarei Voastre, încredeţi-vă şi aduceţi-vă aminte de sabia care a omorât pe Maxwell”.

— Voi urma întocmai aceste sfaturi, zise Roger.

În acel moment, un ofiţer anunţă lui Roger că Sauders era condamnat la moarte.

— Bine, zise Roger. Spuneţi lui Sauders că mâine va fi împuşcat.

Sir James îşi muşcă buzele de necaz şi se depărtă.

Marchizul se duse în camera lui şi-şi pregăti costumul în care era să se transforme, spre a face ce-i zicea scrisoarea.

Tocmai se îmbrăca, când bătu cineva la uşă.

— Intră, zise generalul, ascunzând veşmintele.

Era Nuno, care aducea ceaiul, ca în toate serile.

— Sunt foarte obosit, îi zise Roger, du-te şi culcă-te, aş vrea să mă odihnesc.

Nuno plecă lăsând ceaiul pe masă. Roger se duse până la uşă să se asigure că a plecat. Când se întoarse scoase un ţipăt de mirare, văzuse pe mulatru care arunca ceaiul în foc.

— Dacă Onoarea Voastră ar fi băut ceaiul, ar fi înţeles de ce adormeau santinelele la post.

Roger privi pe mulatru şi recunoscu pe Osmany.

— D-ta eşti! zise el…

Indianul îşi puse degetul pe buze.

— Domnule marchiz, zise el, aveţi încredere în mine?

— Da.
— Atunci duceţi-vă la turn şi lăsaţi-mă singur aici.
— D-ta ai redactat scrisoarea?
— Da. Însă nu aveţi vreme de pierdut, primejdia este mare, duceţi-vă la turn.
Roger se îmbrăcă în grabă; în câteva momente fu gata. Se duse să ia de sub perna patului său cutiuţa cu cheia fortului.
— Lăsaţi cheia aici, zise el.
— Nu pot, răspunse Roger. Eu sunt răspunzător. Această cheie nu pot s-o încredinţez nimănui.
— Domnule marchiz, reluă Osmany, vă rog, în numele regelui, în numele drapelului ce fâlfâie deasupra acestor ziduri, în numele soldaţilor d-voastră a căror viaţă este ameninţată, vă rog aveţi deplină încredere în mine!
— Fie! zise Roger.
„Pentru Amri!” murmură pentru el, Osmany.
— Veţi găsi pe Lionel pe coridor. Acum plecaţi şi Dumnezeu să vă ajute. Dar observaţi bine chipul celui ce va veni să stingă felinarul.
— Să-l urmăresc? întrebă Roger.
— Nu veţi cuteza, răspunse Osmany cu zâmbet întristat.
După ce plecă marchizul, Osmany stinse lumânările, luă un pistol şi se culcă în patul generalului.
După vreo jumătate de ceas, uşa se deschise şi Nuno intră cu mare băgare de seamă. Avea o lumânare în mână.
Se duse drept la pat, depărtă perdelele şi… se dădu înapoi îngrozit.
Osmany se sculase înaintea lui.
Indianul sări jos, îl apucă de gât, îl trânti într-un scaun şi fără a pierde un minut îl legă.
— Acum, zise el, ce căutai?
— Cheia.
— Cheia uşii de fier?
— Da.
— Cui voiai s-o dai?
— Lui sir James, care mi-a spus să o pun pe treapta a doua a scării ce duce la turnul Buchingham.
— Bine.
Osmany luă o batistă şi un pistol mic, ce era pe masă, apoi făcu un căluş cu care astupă gura lui Nuno.
Se duse să pună cheia la locul convenit şi se depărtă.

După câteva minute, sir James veni cu Tobby, luă cheia şi o dădu locotenentului cu porunca de a deschide americanilor când vor veni. Locotenentul Tobby se duse la uşa de fier şi aşteptă.

Trecu un sfert de ceas şi deodată auzi nişte lopeţi lovind lacul.

„Sunt ei”, se gândi Tobby, care se grăbi a deschide uşa.

Era o luntre afară, ca la o sută de metri.

— Cine e acolo? întrebă locotenentul cu vocea înjumătăţită.

— Amici!

— Luntrea intră în şanţul cetăţii şi cei care erau înăuntru debarcară. Erau mulţi şi în capul lor un soi de uriaş ca de cincizeci de ani.

— Cine sunteţi? întrebă Tobby.

— Trimişii generalului Jackson.

— Câţi sunteţi?

— Cincizeci.

— Puţini.

— Vom vedea! Arată-ne drumul.

Ceata urcă în fort în urma locotenentului.

Intraţi în redută, se opriră.

— Acum o să aşteptăm pe comandant, zise uriaşul.

— Nu e niciun alt comandant, decât eu aici, răspunse locotenentul Tobby mâniat.

— Aşa, atunci primeşte răsplata, zise uriaşul care scoase sabia şi-l lovi în cap cu atâta putere, încât îi săriră creierii.

— Astfel mor trădătorii, sfârşi uriaşul ştergându-şi sabia în linişte.

*

* *

Sus în turn, Roger şi Lionel aşteptau, ascunşi fiecare într-o gheretă.

Spre ceasurile două după miezul nopţii, un om veni, se apropie de stâlpul de care era atârnat un felinar, desfăcu frânghia, dădu felinarul jos şi îl stinse.

Roger şi Lionel abia putură opri un strigăt de mirare şi de groază, recunoscând pe sir James.

Trădătorul se apropiase de marginea turnului ca să privească spre lac, când două braţe puternice îl apucară.

— Degeaba te uiţi îi zise o voce la ureche! Corăbiile americane se vor sfărâma acum de stânci, căci nu vei putea aprinde felinarul ce l-ai stins. Ah! ştiu planurile tale mârşave. Vinul ce l-ai băut în corabia Fowler ţi-a dezlegat limba; acum eşti pierdut sir

James. Demult te pândeam; te-am prins. Eu sunt acela care a scăpat pe Roger de ghearele ursului, l-am scăpat de spada lui Maxwell; eu l-am scăpat şi astăzi de tine şi i-am adus în ajutor cincizeci de oameni din echipajul corăbiei Fowler.

— Mişelul! zise marchizul care până atunci ascultase îngrozit vocea necunoscutului.

Sir James făcu o sforţare supremă şi smulgându-se din mâinile necunoscutului se repezi spre marginea turnului.

Se auziră două detunături, la care răspunse un ţipăt de durere şi un corp căzu în lac.

*
* *

Din cazărmile fortului ieşea un zgomot mare şi detunături de arme.

— Este luptă, zise Osmany! veniţi marchize.

— Ah! strigă Roger, mizerabilul de James a dat fortul americanilor.

— Nu, strigă Osmany, învârtindu-şi securea, sunt oamenii vasului Fowler, care omoară pe trădători. La întăriri, domnilor şi trăiască regele George.

*
* *

Uriaşii comandaţi de Samson se năpustiră asupra lor şi îi măcelăriră.

Ofiţerii fortului se deşteptară, dar le era imposibil să iasă, fiind închişi de James.

Lionel, în fruntea soldaţilor rămaşi fideli, le dădu drumul.

Rebelii se întăriseră în cazărmi şi omorau pe oricine îndrăznea să intre la ei. Roger disperat, dădu ordin să azvârle geanta în mijlocul lor, care îi spulberă.

După o oră, totul s-a isprăvit. Lionel aduse generalului o listă cu cei morţi.

Roger o luă în mână tremurând şi două lacrimi îi curseră din ochi.

Cel dintâi nume ce-l citise era al bravului căpitan Rabbe.

*
* *

A doua zi de dimineaţă, Osmany arătă marchizului Roger rămăşiţele flotilei americane care pluteau în mijlocul stâncilor ce înconjurau cetatea şi în depărtare, trei corăbii engleze care

veneau în ajutor.

— Trăiască regele! strigă Lionel.

— Trăiască Englitera! răspunse Roger. Suntem scăpaţi.

Sfârşitul volumului 1

Cuprins

Partea a treia - FORTUL SFÂNTUL GEORGE

